

БЕЛВА ПЛЕЙН КРЪСТОПЪТИЩА

Превод от английски: Цвета Маркова, 2010

chitanka.info

Завистта е [...] вродена в човека.
Херодот,
„Исторически новели“

ПЪРВА ГЛАВА

Дъждът попречи на Джуъл Феърчайлд да се върне до гарата пеш и да се наслади на разходката по сенчестия път, ограден от зелени храсти и дървета. Струваше ѝ се невероятно, че такова спокойствие и тишина могат да съществуват на няколко мили от пренаселените улици на града, в който живееше и работеше. Но и целият ден беше изпълнен с невероятни изненади.

Касандра Райт — собственичка и изпълнителен директор на стъклозавода „Райт“ — бе наранила крака си на един стълб от оградата, след като бе проявила неблагоразумието да язди в опасна близост с нея. Налагаше се да остане няколко дни у дома да се лекува — нещо небивало според служителите на стъклозавода, където се разказваха легенди за нейната всеотдайност към работата. Секретарката прекара по-голямата част от деня в разговори по телефона, тъй като госпожа Райт ръководеше бизнеса от дома си. (Въпреки че се беше омъжвала два пъти, Касандра настояваше да се обръщат към нея с „госпожа Райт“, защото това бе името на нейните предци, а също и на бизнеса ѝ. Обръщението „госпожица“, което беше по-уместно в случая, тя смяташе за прекалено модно.)

В късния следобед един важен документ трябваше да бъде подписан от изпълнителния директор, затова Джуъл, която работеше на пропуски в стъклозавода, получи нареждането да занесе лично документа в дома на госпожа Райт.

Всъщност думата „дом“ не би могла да предаде великолепието на този приказен замък. Джуъл предполагаше, че госпожа Райт и семейството ѝ не живеят в бедняшка колиба, но това, което видя днес, надхвърли всичките ѝ очаквания. Тя се отпусна на седалката в колата, с която градинарят на семейство Райт я караше обратно към града, и си припомни всеки миг от последните няколко часа, опитвайки се да го запечата в паметта си завинаги.

Най-напред се качи на влака в Райтстаун — оживено градче, което дължеше съществуването си на стъклозавода и носеше неговото

име. Касандра Райт живееше в покрайнините, където въздухът бе чист, а нощите — тихи.

От главната железопътна линия се отделяше специално разклонение към гарата, която обслужваше района. Когато Джуъл пристигна там, все още не валеше и тя тръгна пеш. След петнадесетина минути наближи огромна бяла къща, която се открояваше на фона на сивото небе.

Отвори ѝ една жена, която се представи за икономка и я въведе във фоайето. Джуъл бе като омагьосана от гледката на полираните мебели, коприната, кристала и снимките в сребърни рамки. Изящен полилей изливаше светлина над главата ѝ, а на една от стените срещу огромното стълбище се виждаше красива картина, нарисувана от френски художник, чието име Джуъл не успя да запомни.

Икономката я поведе през коридори и стаи. В къщата имаше много повече стаи, отколкото бяха необходими на едно семейство. Ударите на стенен часовник отекваха като музика в главното фоайе. Жената я осведоми, че часовникът бил рядка ценност. Джуъл започваше да мисли, че всичко в тази къща е ценност. В началото тя просто се оглеждаше запленена, но постепенно в нея се надигаше желанието да се докосне до красивите вещи. Ходилата ѝ се наслаждаваха на копринената мекота на килимите, дланите ѝ сякаш сами се плъзнаха по облегалката на един стол, покрит с брукат. Прииска ѝ се да попие всичко около себе си. Струваше ѝ се, че е готова на всичко, за да притежава тази искряща красота поне за миг.

Едно-единствено нещо в този дом не ѝ се стори толкова блестящо. Всъщност не беше „нещо“, а едно младо момиче, седнало с книга в ръка на дивана в библиотеката, където я въведе икономката.

— Изчакайте тук, докато повикам госпожа Райт — обърна се жената към Джуъл. В този момент момичето вдигна глава и икономката разбра, че не са сами в стаята. — О, извинете, госпожице Гуен, не ви забелязах — извини се тя. Момичето не изглеждаше изненадано от това, че е останало незабелязано. — Тази дама идва от стъклозавода, за да предаде на майка ви някакъв документ за подпис — продължи икономката. — Ще я заведа в хола.

— Всичко е наред. Нека остане тук — отвърна момичето. Имаше тих и нежен глас, в който Джуъл долови нещо, наподобяващо високомерие. Тя огледа момичето. Значи това беше Гуендолин Райт — осиновената дъщеря на Касандра Райт! Когато кралица Касандра бе осиновила това дете, то се беше превърнало в знаменитост или най-малкото в обект на любопитство.

Няколко секунди по-късно Джуъл вече си беше изградила мнение за Гуендолин. Тя реши, че „госпожица Гуен“ е безлична. Не можеше да се каже, че лицето ѝ е грозно, но в него нямаше нищо необикновено или запомнящо се. Беше червенокоса, но цветът на косите ѝ не беше ярък и наситен, а някак избелял. Очите на Гуен имаха неопределен кафяв цвят. Единствените забележителни неща по нея бяха златна гривна, проблясваща на китката ѝ, и златен часовник — на другата.

Тя погледна към Джуъл, кимна с глава и каза:

— Майка ми сигурно ще пристигне всеки момент. — После се поколеба, сякаш се канеше да добави още нещо, но промени решението си и замълча. На страните ѝ избиха две розови петна и тя сведе поглед към скръстените си в скута ръце. Момичето остана с поглед, забит надолу, тишината в библиотеката се проточи неловко и се стори обидна на Джуъл.

„Дори не ми предложи чаша вода! — каза си с възмущение тя. — Може и да не съм израснала в голяма къща със стенен часовник, който е истинска ценност, и картини, нарисувани от хора с трудни за произнасяне имена, но дори на мен ми е ясно, че не е редно да се отнасяш така с гостите си. Това момиче няма никакви маниери!“

Сякаш дочула неизречения укор, Гуен най-накрая вдигна глава.

— Седнете, моля ви — каза тя и се усмихна неловко.

„Срамежлива е — реши Джуъл, — толкова е срамежлива, че и дума не може да пророни“. Тази мисъл я изненада. Та нали момичето носеше накити за стотици, дори хиляди долари и живееше в къща като палат! Как е възможно да се стеснява, след като притежава всичко това? Двете розови петна на страните на Гуен бяха добили ален цвят и плъзваха по безличното ѝ лице.

„Явно се налага аз да разчупя леда.“ Джуъл се усмихна със своята широка, приветлива усмивка. Тя имаше красиво оформени устни и съвършени зъби и умееше да използва чара си. За разлика от безцветните кичури на Гуен Райт, косите на Джуъл падаха като лъскав водопад от абаносови къдрици. Големите ѝ виолетовосини очи имаха гъсти извити мигли, кожата ѝ беше бяла като порцелан, а нослето бе толкова добре оформено, колкото и устните ѝ. Фигурата ѝ също не страдаше от липса на мъжко внимание. Красотата беше нейното оръжие и тя го използваше винаги, когато имаше нужда от самоувереност. Не че сега се нуждаеше от кой знае каква увереност, за да проведе разговор с това скучно и онемяло от смущение девойче.

В същото време Гуен гледаше с копнеж книгата, която беше принудена да остави в името на добрите маниери.

— Какво четете? — попита Джуъл, за да наруши мълчанието.

— „Малкият принц“ от Сент-Екзюпери — отвърна момичето със същото носово произношение, с което и икономката бе произнесла името на художника, нарисувал картината във фойето.

— Книгата е на френски език, нали? — попита Джуъл.

Гуен кимна.

— Говорите ли френски?

Последва ново кимване. Джуъл усети как раздражението ѝ нараства. Опитваше се да поддържа разговора и никак нямаше да е зле, ако и госпожица Гуен положи известни усилия за това. Все пак Гуен беше по-облагодетелстваната от тях двете, дори бе учила френски! И въпреки това се държеше така, сякаш Джуъл бе длъжна да я улеснява, сякаш всички трябваше да се грижат за нея. Джуъл можеше да се обзаложи, че Гуен е свикнала с това.

Внезапно, почти чудодейно, онемялото момиче проговори:

— Ще ходя в Париж и се налага да опресня малко знанията си по френски език. Затова започнах да чета Екзюпери.

Липсата на въодушевление в думите ѝ разгневи Джуъл още повече. Аз самата никога не съм ходила където и да било, дори в Бостън и Ню Йорк, а тя заминава за Париж и изглежда почти нещастна при мисълта за това!

— Знам, че би трябвало да се вълнувам — добави Гуен, сякаш отново прочете мислите ѝ. — Но всъщност ще ходя там с майка ми.

Това обясняваше до известна степен поведението на госпожица Райт. Джуъл веднага си представи страховитата госпожа Райт, чиито нареждания в стъклозавода се изпълняваха стриктно и безпрекословно. Въпреки че обикновено се държеше с подчинените си спокойно и вежливо, всички се стараеха да изпълнят задачите си възможно най-бързо и точно, защото никой не искаше и да си помисли какво ще се случи в противен случай. Ако се съдеше по думите на прислугата ѝ, госпожа Райт съблюдаваше същия ред и в дома си. Джуъл се опита да си представи какво би било да пътуешества с жена, която държеше пощата ѝ да бъде разпределена до пристигането ѝ в офиса, а коледните подаръци да бъдат опаковани и готови за изпращане още в началото на декември. Коледната ѝ украса се състоеше само от венец, окачен на предната врата, и електрическа свещ, поставена на предния прозорец. Според пословичните инструкции на Касандра, повече от една свещ би изглеждало проташко.

Едно пътешествие с Касандра Райт със сигурност щеше да е сериозно изпитание. И все пак тя подаряваше на дъщеря си незабравима екскурзия. Това, че държеше на реда и точността, не бе толкова важно. Джуъл би изтърпяла далеч повече от това, ако можеше да види Париж.

— Убедена съм, че ще си прекарате страхотно — учтиво каза тя. — Париж сигурно е много... интересен.

— О, да — съгласи се Гуен. — Пътешествието определено ще е интересно.

На Джуъл ѝ се стори, че в кафявите очи на момичето проблясват искрици смях. Те обаче угаснаха в мига, в който госпожа Райт влезе в стаята.

Госпожица Феърчайлд беше виждала дамата в стъклозавода. Всяка сутрин тя минаваше покрай момичето на пропуската и мимоходом подхвърляше „Добро утро, Джуъл“. Касандра Райт сякаш никога не бързаше, но всички знаеха, че пристига навреме там, където е тръгнала, и тежко на оня, който се опиташе да се изпречи на пътя ѝ. Думата „целеустремена“ ѝ пасваше идеално, а също и „величествена“.

В дома си тя бе все така величествена, въпреки някои очевидни разлики. Две кучета подскачаха край Касандра — коли, което отговаряше на името Миси, и мелез с разкошна козина на име Ханк. Госпожа Райт им нареди да седнат и ги нарече „добри кучета“ с тон,

каквото Джуъл не допускаше, че би могла да използва. Днес дори облеклото ѝ беше различно. На работа Касандра носеше стилни костюми в пастелни цветове, винаги по последна мода. Вълнената пола и сивото поло, които носеше у дома, прилепваха меко по тялото ѝ, а и тя самата не изглеждаше толкова строга. Прошарените ѝ кестеняви коси бяха прибрани в обичайния кок на тила, но няколко кичурчета се бяха изплъзнали и падаха покрай лицето ѝ. Високите скули, добре оформените устни и дълбоките, интелигентни очи на Касандра изглеждаха по-нежни. Това се дължеше донякъде и на лекото накуцване, което забавяше обичайните ѝ енергични движения, макар стойката ѝ да си оставаше все така безупречна. Касандра Райт принадлежеше към онази особена порода хора, които запазваха осанката си изправена до края на дните си.

Джуъл остана безмълвна в нейно присъствие. За щастие никой не показа, че е забелязал това. Документите бяха предадени на икономката, която ги отнесе. По-късно, в свободното си време, госпожа Райт щеше да ги прочете внимателно и да ги подпише. Тя благодари на Джуъл, че е дошла в това неприятно време, сякаш младата жена бе имала някакъв избор, и с това приключиха.

— Не можете да се върнете пеш до гарата в този дъжд. Ако Гуен имаше книжка, щеше да ви закара, но ще ѝ я дадат чак след седмица-две. Представяте ли си, закъсня с цели две години. Има кола, но не може да я кара — каза госпожа Райт.

— Не обичам колите. Смятам ги за опасни. Шофирането е прекалено голяма отговорност — обади се Гуен, която изглеждаше още по-безлична в присъствието на майка си.

Касандра прие изказването ѝ със свиване на рамене и се обърна към Джуъл:

— Ще помоля Албърт, нашия градинар, да ви закара до дома. Твърде късно е, за да се връщате днес на работа. Албърт е много приятен човек, уверявам ви, познавам го откак се помня.

ВТОРА ГЛАВА

По пътя към дома на Джуъл Албърт се изяви като приятен и словоохотлив събеседник. За кратко време той успя да ѝ покаже конюшните, в които госпожа Райт отглеждаше любимите си коне, и да ѝ разкаже няколко истории за това колко умел ездач е била работодателката му на двадесетгодишна възраст.

— Явно познаваш госпожа Райт много добре — вметна Джуъл, за да поддържа разговора.

— Работя за семейство Райт от двадесет години — отвърна той гордо. — Но този месец навършвам седемдесет и осем и ми е време да се пенсионирам. От мен да го знаеш, госпожа Райт е много добра жена. — Той погледна Джуъл в огледалото за обратно виждане, сякаш очакваше да добави похвали за дамата. Но Джуъл продължаваше да мисли за прекрасната бяла къща, която оставаше все по-далеч зад тях. Чувството за благополучие и наслада, което бе изпитала в къщата, чезнеше също като очертанятията на сградата в дъжда, въпреки старанията ѝ да го задържи.

Когато получи нареждането да занесе документите на госпожа Райт, Джуъл се почувства като ученичка, която са пуснали в неочаквана ваканция. После попадна в онова райско кътче, каквото не беше виждала и в мечтите си. Но ваканцията бе приключила и Джуъл бе изхвърлена от рая обратно в реалността. Утре щеше да се върне на скучната си работа, да продължи да се усмихва и да се държи любезно, защото никой не трябваше да разбере колко ненавижда тази работа. Ето това я очакваше! А зад гърба ѝ, в онази прекрасна бяла къща, Гуен бе недоволна, че ще ходи на пътешествие в Париж, не оценяваше факта, че има собствена кола, която дори не караше.

Навярно само джобните пари на Гуен Райт са повече, отколкото всичките ми спестявания в банката. Обзалагам се, че дори не знае с колко пари разполага. А аз знам колко са моите до последния цент. Налага се да го знам.

— Видя ли онзи мелез Ханк? — наруши унеса ѝ Албърт. — Госпожа Райт го приюти, макар вече да си имаше Миси, колито, което печели всички възможни награди — добави той. — Госпожа Райт не може да търпи животни да страда. Този малък бездомник се появи на задната ѝ врата, мръсен и окаян; някакъв фермер беше прострелял крака му с едри сачми. Всеки друг на мястото на госпожа Райт щеше да нареди да приспят кучето завинаги, но тя поиска от ветеринарния лекар да направи и невъзможното, за да го спаси. Нямам представа на какви операции го подложи, знам само, че глътнаха цяло състояние. Сега мелезът живее в къщата и спи до Миси, а госпожа Райт изобщо не ги дели и се отнася еднакво и към двете кучета. Такъв човек е тя. — Градинарят замълча и Джуъл усети, че е неин ред да каже нещо.

— Ммм, да — промърмори тя.

Отговорът явно му се стори неудовлетворителен.

— Спомням си как госпожа Райт осинови Гуен, когато беше бебе! Малкото създание си нямаше никого на света.

— Това е нормално за бебетата, оставени за осиновяване.

— Да, но клетото малко...

— О, за бога! — прекъсна го тя. — Да не би да съжаляваш Гуен Райт? Поглеждал ли си гривната на ръката ѝ? Златна е и е покрита с диаманти.

— Госпожа Райт ѝ я подари за осемнадесетия рожден ден. Точно това имах предвид. Толкова добре се отнася с Гуен... след всичко, което... — Той млъкна внезапно. Имаше намерение да добави още нещо, но се въздържа.

— След кое? — попита го Джуъл. Лошото ѝ настроение на мига бе изместено от любопитство.

— Нищо. Просто... госпожа Райт е добра жена.

Джуъл знаеше, че Албърт не смяташе да каже това.

— Само защото е поискала бебе и го е осиновила? В това няма нищо необичайно. Хората го правят всеки ден — предизвика го младата жена.

— Но госпожа Райт не искаше това дете... не би могла да го иска! — изплъзнаха се думите от устата на Албърт.

Джуъл реши, че няма да го остави на мира, докато не ѝ каже всичко.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма значение.

— Какво знаеш за госпожа Райт и Гуен?

— Нищо... тоест... Не знам със сигурност...

— Но си мислиш, че знаеш нещо. Какво е то?

— Семейство Райт не споделят с мен такива неща.

— Значи става въпрос за нещо нередно, нещо лошо...

— Не е лошо!

Но Джуъл беше подушила нещо скандално в цялата история.

— Хайде, изплюй камъчето! Старецът наистина се притесни.

— Добре, щом не искаш да ми кажеш, ще поразпитам тук-там. Знаеш, че в градче като нашето все някой ще знае нещичко. Въпреки че е по-добре да го чуя от теб, отколкото да ровя из стари истории.

Албърт, изглежда, обмисляше думите ѝ. Тя го остави да се колебае още няколко секунди.

— И госпожа Райт е преживяла доста неприятности — започна той. — Животът ѝ невинаги е бил лек, както мислят някои. Първият ѝ съпруг почина в автомобилна катастрофа...

— Това ми е известно. — Мъжът бе проговорил и Джуъл реши да се намеси, за да не пропусне момента. — Бил в командировка в Ню Орлиънс, тъй като стъклозаводът имал клон там.

— Не е точно така. — Ал направи пауза. — Истината е, че този мъж не беше стока. Повечето хора не го осъзнаваха, защото той се държеше добре с всички, участваше в благотворителни мероприятия и други подобни... но ние, които го познавахме отблизо, знаехме какъв е. — Той млъкна отново. Джуъл едва се стърпя да не попита дали смята да премине някога към съществената част. — Спомняш ли си как изглеждаше? — попита я Албърт.

Момичето се опита да изрови от спомените си някакъв образ, но не успя.

— Когато е загинал, аз съм била само на четири години — отвърна тя.

— Беше червенокос, но цветът на косата му не беше наситен, а убит. Като косата на Гуен.

На Джуъл ѝ отне секунди, за да осъзнае чутото. „О, господи!“, помисли си тя и усети студени тръпки да пролазват по гърба ѝ.

— Да не искаш да кажеш, че...?

— Не съм сигурен. Но цялата прислуга в къщата знаеше, че онзи господин изневерява на госпожа Райт от години. Идеята за клон на завода в Ню Орлиънс бе негова, а оттам не спечели и пукната пара...

— Ако наистина е имал любовница там... — Умът на Джуъл работеше трескаво. — Госпожа Райт знаеше ли, че съпругът ѝ изневерява?

— Сигурен съм, че е подозирала, но не мисля, че щеше да запази брака си, ако имаше доказателства за изневерите му.

— Значи е разбрала за бебето след смъртта на съпруга си.

— И го прие. Осинови незаконното дете на съпруга си.

— И на никой нищо не е казала.

— Само на Мейвис, бавачката на Гуен, а Мейвис каза на мен и ме помоли да го пазя в пълна тайна. Госпожа Райт искаше да предпази Гуен от унижението...

— Искала е да предпази себе си! — заяви Джуъл. Мисълта, че гордата и величествена Касандра Райт е била принудена да сподели тайната си с една прислужница и да лъже всички останали, ѝ достави невероятно удоволствие.

— Ако наистина е искала да предпази себе си, щеше да остави Гуен на произвола на съдбата — отвърна Албърт разгорещено. — Редно беше да я приюти, но госпожа Райт...

— Да, знам, тя е светица! — прекъсна го Джуъл. Мозъкът ѝ не спираше да работи. — Гуен знае ли за това? Имам предвид знае ли кой е баща ѝ? — попита тя стареца.

— Разбира се, че не! Казах ви, че госпожа Райт се опитва да я предпази. Не трябва да споменавате никому нито дума за този разговор. Както вече казах, Мейвис сподели само с мен и...

— Албърт, за каква ме вземаш? — прекъсна го тя и го изгледа оскърбено.

Това го успокои донякъде.

— Не желая някой да нарани Гуен.

— Разбира се.

— Знаеш ли, тя е добро дете, но е малко... различна. Точно така, различна е.

Думата различна изпълваше съзнанието на Джуъл през целия път до дома.

„Гуен Райт наистина е различна. От мен със сигурност. Тя е на осемнадесет, а аз съм на двадесет и две години. Майка ѝ е била уличница, любовница на женен мъж. Моята майка бе добра и почитена жена, която се грижеше за петте си деца, преди изтощението да я погуби. Но дъщерята на онази никаквица има всичко, което някой би могъл да желае, а аз едва свързвам двата края. Значи около осиновяването ѝ има неудобни факти, които крият от нея, за да не разбере откъде идва и коя е всъщност! Тежко е, но на мен ми беше още по-тежко, когато мама почина и половин година след смъртта ѝ татко си намери друга жена, с която офейка възможно най-далече от нас. Албърт нарече Гуен «различна», но всъщност имаше предвид, че тя е специална. Не бивало да се сблъсква с живота като нас, простосмъртните! И кой, по дяволите, е решил, че трябва да е така?“

— Пристигнахме на „Дъфи Стрийт“. Тук ли живееш? — попита Албърт.

Джуъл така се беше унесла в мислите си, че не усети кога са влезли в града.

— Да, тук. Спри пред магазина за деликатеси. Аз живея на третия етаж над него.

— Значи пристигнахме.

— Благодаря ти и приятна вечер, Албърт.

— Тъъ... Джуъл?

— На никого няма да кажа, Албърт. Обещавам.

— Добре. Приятна вечер.

ТРЕТА ГЛАВА

Джуъл слезе от колата и видя как изчезва и последната следа от посещението ѝ в рая. „Отново си в своя свят, Джуъл — каза си тя. — Виж го в целия му разкош. Ето го старото разнебитено стълбище с мъждиво осветление, където трябва да внимаваш да не се препънеш и да не счупиш някой крак. Вече си в така наречения апартамент, който се състои от две стаи и онова, което наричаш кухненски бокс. Сравни тази дупка с къщата, която видя днес. Килимите там бяха меки като кадифе, а на онази малка масичка имаше папрат в купа от гравирано стъкло. Дървото, от което е изработена масичката, прилича на махагон. Сигурно е махагон, с този тъмен и лъскав цвят... Не, по-добре спри със сравненията, защото можеш да полудееш. Макар че до сетния си дъх няма да забравиш дома, в който живее Гуен Райт. Ще си мислиш за него нощем, преди да заспиш, и ще бленуваш за него през деня. Ще мечтаеш за онзи дом така, както другите жени мечтаят да открият любовта на живота си“.

В стаята, която Джуъл бе нарекла „хол“, имаше люлеещ се стол — единствената мебел, която бе купила за себе си. Тя седна на него и затвори очи с надеждата, че монотонният ритъм ще я успокои. Тази вечер обаче това не помогна. Джуъл се огледа наоколо. Толкова беше доволна от себе си, когато се премести в Райтстаун: беше уверена, че се е издигнала в обществото.

Като повечето градове в Нова Англия, Райтстаун бе изникнал край реката далеч преди семейство Райт да издигне там прочутия си стъклозавод. Никой не помнеше името на градчето в онези ранни времена. Благодарение на завода, Райтстаун оцеля и се разрасна, докато други селища в областта западаха. В Райтстаун имаше работа, затова дребният бизнес процъфтяваше. Имаше ресторанти и кинозалони, лъскав нов търговски център на няколко километра от центъра на града. В него работеха лекари, адвокати, зъболекари и учители; разполагаше дори с театър, в който можеха да се видят представления на пътуващи трупи от Ню Йорк, рок концерти и други

специални събития. Градът имаше богати квартали с разкошни къщи, издигнати в подножието на околните хълмове, както и по-бедни квартали — със скромни, но спретнати едноетажни постройките, разположени около железопътната линия. Това бяха жилища, строени преди век за работниците в стъклозахода. Някои от тези стари райони бяха западнали през седемдесетте и осемдесетте години, но сега бяха преоткрити от предприемчиви младежи, завършили колежи, които ги ремонтираха. Райтстаун имаше дори свой собствен колеж.

Джуъл не беше родена тук. Родната ѝ къща се намираше в малко скромно селце надолу по течението на реката, изградено около текстилна фабрика в годините, в които американците сами бяха произвеждали платове, преди и конци.

Бащата на Джуъл бе пристигнал в градчето, след като семейната млекодобивна ферма бе фалирала. Умен и способен младеж, той изгарял от желание да учи в колеж и страдал, че не разполага с необходимите средства за това. Наложило се да изкарва прехраната си със собствените си ръце. В замиращото текстилно градче успял да намери работа единствено като дърводелец.

Но в цеха, в който работеше, не обработваха фина дървесина, което би му донесло удоволствие от работата. Там се изработваха грозновати, подобни на сандъци шкафове с евтини метални части, предназначени за жилища с неугледни кухни и бани. Баща ѝ се прибирал късно вечер, вмирисан на дървесина, пот и машинно масло. Джуъл не помнеше да го е виждала някога без стърготини в косата, дори в неделите.

Майка ѝ не беше умна като баща ѝ, но беше истинска красавица. От нея Джуъл бе наследила невероятните очи, устни и коси. Като дете тя бе наблюдавала как красотата на майка ѝ повяхва пред очите ѝ: по красивото ѝ лице, най-напред между веждите, а после и под очите, се бяха появили бръчки, предизвикани от стрес и притеснение; накрая около устата ѝ се бяха врязали дълбоки като бразди резки, които дърпаха устните ѝ надолу и превръщаха усмивката ѝ в гримаса. Парите, или по-точно липсата им, бяха ограбили младостта и красивата усмивка на майка ѝ. Парите винаги бяха имали огромно значение.

Джуъл се намести в люлеещия се стол. В съзнанието ѝ бе изплувало нежелано видение. То бе като моментална снимка, която

отнема секунди, но притежава силата да преобърне нечий живот.

Една вечер баща ѝ се бе прибрал от работа уморен и мрачен, както обикновено. Майка ѝ беше сервирила вечерята, съобразена по-скоро с намаляващите им средства, отколкото с вкуса и желанието им, и Джуъл бе видяла растящия гняв на баща си. Тя беше забелязала как майка ѝ поглежда децата, събрани около масата. Бяха повече, отколкото родителите им можеха да изхранват. После майка ѝ бе погледнала към бащата на децата си. В очите ѝ се четеше изтощение, което сякаш се бе просмукало до мозъка на костите ѝ. Жената изглеждаше така, сякаш носеше на раменете си непосилна тежест.

В този момент Джуъл, която беше прекалено малка, за да разбира нещата, които се случваха между един мъж и една жена, все пак ги проумя. Умората и лошото настроение на баща ѝ никога не пречеха на неговите... нужди, както би ги нарекла майка ѝ. Дори сякаш колкото по-изтощен беше той, толкова по-настойчиви ставаха те. А неговите нужди означаваха още деца. Винаги така ставаше. Майка ѝ разбираше, че това ще е поредната нощ, отдадена на негови нужди, и в онзи миг, загледана в децата и мъжа си, тя изглеждаше изтощена до смърт.

Тогава Джуъл скочи от стола, грабна купата с картофено пюре от ръцете на майка си и започна сама да сервира. Така започна всичко. Тя се превърна в едно от онези момичета, за които безгрижните години на детството оставаха в приказките.

С течение на времето работата ставаше все повече, защото, освен обичайните ежедневни домашни задължения, в малкия им претъпкан дом винаги имаше поне едно дете със счупена ръка, дребна шарка или разкървавен нос след момчешко спречкване в нечий заден двор.

Джуъл помнеше най-вече колко грозно бе всичко: безпорядъкът от дрехи, пригответени за пране, неоправените легла и претрупаната кухня, където се хранеха на крак и непрекъснато някой заминаваше или пристигаше. Тогава ѝ се струваше, че нейното семейство е най-бедното в града. По прозорците на другите къщи висяха красиви пердета и момичетата от останалите семейства ходеха на училище, облечени в хубави дрехи. Джуъл искаше да е добре облечена и спретната, но това никога не ѝ се отдаваше. Кожата на ръцете ѝ беше загрубяла от пране и чистене, разкошните ѝ коси бяха подстригани грубо с ножиците у дома. Парите не стигаха за посещение в салон за

красота, където можеха да ѝ направят стилна прическа и маникюр с розов лак.

В един слънчев ден, на осемнадесетгодишна възраст, Джуъл бе тръгнала сама на разходка извън града. Тя вървеше сама по пътя, ограден от просторни ниви с високи, полюшвани от вятъра царевични стъбла. Облаците над главата ѝ плуваха в лазурната синева. В училище беше чувала за lapis lazuli^[1]. Дали и той изглеждаше така? Внезапно Джуъл си представи океана с надвисналото над него небе. Тя почти можеше да види огромните вълни, които се надигаха като живи същества в безбрежната шир. Накъдето и да извърнеше поглед — към океана, към разлюляното царевично поле, към летящите високо над главата ѝ птици, — всичко се движеше и отиваше някъде!

Джуъл отвори очи и спря да се люлее. Вече не беше на осемнадесет години и не пътуваше наникъде. Чувстваше празнота в живота си, която не знаеше как да запълни. Един мъж можеше да помогне, а тя се беше срещала с доста привлекателни мъже, които я харесваха. Джуъл обаче не успя да обикне никой от тях, защото всички, с които се запознаваше, бяха материално затруднени като нея. И те се трудеха здраво срещу мизерно заплащане, а тя нямаше намерение да рискува и да свърши като майка си.

Тя се изправи и дръпна щората. Точно под прозореца ѝ едно тънко дърво се огъваше под напора на вятъра. Отвъд дървото се разстиляше непрогледна тъмнина. Джуъл се дръпна от прозореца и се запъти към леглото. Сънят бе един от начините да се отърве от виденията в съзнанието ѝ.

Сънят не идваше. Джуъл се мятеше и въртеше в завивките, изритваше ги и после отново ги придърпваше. За щастие безсънието рядко я измъчваше, но тази нощ образите нахлуваха в съзнанието пряко волята ѝ. Мислите ѝ отново се устремиха към разкошната къща и малката никаквица, чието място не беше там. После си припомни пътуването в колата и как Албърт ѝ довери голямата тайна на Касандра Райт, която така грижливо пазеха от Гуен. Щадяха момичето така, както никой никога не бе щадил Джуъл. Сред хаотичните образи, прелитащи в съзнанието ѝ, се мерна една мисъл: Какво ще се случи, ако Гуен научи тайната?

Джуъл се опита да я прогони, но също като виденията, мисълта се завръщаше отново и отново.

[1] Лазурит — вид тъмносин полускъпоценен камък. — Б.р. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Утрото след дъждовната нощ бе ведро и красиво. Гуен се събуди и осъзна, че не може да остане вкъщи. Но това не се дължеше на хубавата утрин. Срещата с момичето, което работеше в стъклозавода, я бе смутила, макар това да не беше точната дума. Джуъл — така се казваше момичето — беше събудила в Гуен чувства, които отдавна мислеше за погребани. Те бяха мрачни и ако не внимаваше, можеха да я погълнат.

Когато Джуъл Феърчайлд се появи в библиотеката, Гуен едва се сдържа да не ахне. „Толкова е красива — помисли тя. — Прилича на екзотично цвете с тази бяла кожа, сини очи и идеално оформени алени устни — дори под червилото личи колко са червени. Зъбите ѝ искрят, когато се усмихва така очарователно“. Гуен бе усетила да я пробожда завистта, нейното наказание от Бога. Сякаш отново бе на пет години и празнуваше рождения си ден.

Момичето се приближи до гардероба и се пресегна за дрехите си. Не искаше да си припомня петия си рожден ден, не и днес. След малко осъзна, че не може да се пребори със спомена. Събитието се бе превърнало в част от нея самата. Макар да бяха минали години, то се открояваше в паметта ѝ ярко, сякаш го бе преживяла преди миг. Петият ѝ рожден ден бе обсебил цялата ѝ детска същност, превръщайки се в средоточие на всичките ѝ съмнения и гняв.

Тогава Гуен знаеше, че тържеството по случай рождения ѝ ден ще бъде скромно. Поканените бяха деца от държавното училище, което посещаваше, а Касандра никога не би проявила лошия вкус да засенчи тържествата на другите деца. Освен това майка ѝ не обичаше показността. Гуен знаеше, че няма да яздят пони, нито ще ги забавляват клоуни, но това ѝ допаднаше.

И все пак тя очакваше, че в този ден ще бъде най-красива от всички момичета. От ранна възраст бе осъзнала, че не е красавица, но разчиташе на новата си рокля. Дрехата беше прекрасна, а в детските очи на Гуен бе като излязла от приказките. Тя сама я бе избрала при

едно посещение на най-скъпия универсален магазин в Райтстаун. Това, което я привлече, беше вълшебната сребриста тафта, която променяше цвета си и блестеше в различни нюанси — сини, зелени и червени, когато гънките на полата улавяха светлината. Дрехата имаше семпла кройка, малки бухнали ръкави, завързани с черни кадифени панделки, и семпло сърцевидно деколте. Нямаше волани, нито дантела на полата и нищо не отвличаше вниманието от материята на роклята.

Гуен на мига разбра, че я иска, но както обикновено, не посмя да се довери на вкуса си, затова неуверено я показа на майка си. За огромно облекчение на детето, Касандра също много я хареса. На Гуен дори ѝ се стори, че майка ѝ остана неимоверно доволна и почти изненадана от избора на дъщеря си. „Чудесна е. Радвам се, че я забеляза сред всичките тези натруфени рокли!“, бе казала Касандра.

Гуен щеше да се пръсне от гордост, докато гледаше как плащат за роклята и после я опаковат в кутия с името на универсалния магазин, изписано на капака. В колата на връщане към дома им тя държи кутията в скута си. А в деня на тържеството Гуен облече роклята с увереността, че ще изглежда най-добре от всички.

Понякога представата за това как трябва да се развият събитията е толкова ярка, че пречи на човек да види какво се случва в действителност. Именно по тази причина Гуен не беше осъзнала, че роклята ѝ не успя да предизвика чудото, на което се надяваше. Никое от момичетата не бе отбелязало, че е с хубава дреха, а като всяка жена, независимо от възрастта ѝ, Гуен се опитваше да впечатли останалите. Тя вярваше, че при сгоден случай все пак ще я забележат. Но междувременно децата я изолираха все повече от собственото ѝ тържество и се трупаха около по-общителните в центъра на хола.

Тъкмо в този момент се появи една позакъсняла гостенка на име Каръл Ан Дженкинс. На пет години децата вече осъзнават кои сред тях ще бъдат победители и кои губещи в битката за внимание и популярност. Съучениците на Гуен знаеха, че Каръл Ан ще бъде победител. Тя беше надарена с дълги, лъскави руси къдрици и големи сини очи, вземаше уроци по степ и веднъж я бяха поканили да участва във вариететно шоу в „Ротари клуб“. Тя беше любимка на възрастните, но успяваше да остане популярна и сред връстниците си благодарение на огромното си обаяние.

Каръл Ан се появи облечена в рокля от розов тюл. „Мама ми я уши. Тя ми направи и фустите“, оповести тя гордо. Три фусты повдигаха щедро украсената с волани пола на роклята, която образуваше четиридесет и пет градусов ъгъл с талията на момичето. Между многобройните волани имаше затъкнати изкуствени рози, завързани с розови сатенени панделки, а корсажът на роклята и ръкавите ѝ бяха окичени по края с още рози, панделки и бяла дантела.

Години по-късно Гуен си бе дала сметка, че роклята, макар и разкошна, бе от изкуствена материя, а майката на Каръл беше ушила роклята на дъщеря си, защото семейството им не можеше да си позволи да ѝ купи готова. Но в онзи момент, на тържеството по случай рождения си ден, Гуен осъзнаваше единствено, че Каръл Ан ѝ бе отнела първенството. Ако някой бе попитал тогава малката рожденичка как се чувства, тя навярно би му отговорила: „Нещо не ми достига“. Мразеше да се чувства така.

Гуен наблюдаваше с нарастващ гняв как другите момичета се скупчват около крадлата на внимание, която преливаше от щастие над розите и воланите си, и накрая не издържа. Тя се прокрадна сред тълпата от поклонници и изникна до Каръл Ан. Докато момичето приемаше комплиментите, които по право се падаха на рожденичката, кротката и безобидна Гуен протегна ръка и дръпна с все сила една от русите къдрици на момичето. Каръл Ан се разплака, а Касандра и гувернантката на Гуен се втурнаха в стаята. Докато възрастните изслушваха версиите на децата за инцидента, Гуен вече се разкайваше за стореното. Навярно тя сама би поднесла извиненията си, ако Касандра не бе стиснала устни по онзи начин, който изискваше незабавно подчинение, и не ѝ бе казала: „Срамувам се от теб, Гуен. Веднага се извини на Каръл Ан!“.

Обидата се пробуди и отново вледени душата ѝ. Момичето вдигна глава и погледна майка си право в очите, след което поклати глава. Касандра остана слисана. Тя не можеше да повярва, че някой смее да ѝ се противопостави.

— Казах да се извиниш, Гуендолин! — повтори майка ѝ.

— Няма — прошепна този път Гуен.

После я изпратиха в стаята ѝ, а на останалите деца сервираха торта и сладолед. След това бързо ги изпратиха по домовете им.

След като всички си бяха тръгнали, Касандра се качи в стаята на Гуен. От инат и гордост тя отказваше да заплаче и да даде обяснение за постъпката си. Но Касандра, която притежаваше почти свръхестествени способности, беше успяла да проникне в съзнанието на дъщеря си и да разбере мотивите за постъпката ѝ.

— Завистта е грозно чувство — каза майка ѝ. — Особено за човек с твоето положение, който разполага с толкова възможности. Да се поддадеш на тази емоция не е нищо повече от задоволяване на каприз, а да отричаш това, което си сторила, е под достойнството ти.

Гуен още не успяваше да изрече думата „съжالياвам“. Не можеше да обясни на майка си причините. Може би в онази възраст самата тя не ги разбираше. Години по-късно щеше да осъзнае, че в много моменти — не само на онова тържество — бе имала чувството, че „нещо не ѝ достига“; усещането я бе преследвало през целия ѝ живот. А човекът, който я караше да се чувства така и на когото отказваше удовлетворението от поднесеното извинение, бе Касандра.

Гуен облече любимите си за ранната есен дрехи: клоширана рипсена пола и тънък пуловер, върху който наметна фланелена риза, в случай че навън се захлади. Ако се затоплеше, щеше да върже ризата на кръста си. Дъждът бе валил цяла нощ и се налагаше да обуе чифт стари ботуши. Момичето приседна до тоалетката, която рядко използваше, и за миг се замисли дали да не сложи малко червило, но веднага отхвърли идеята. Погледна образа си в огледалото. Очевидно още можеше да изпитва завист, както и когато беше на пет години. Тя не искаше това и бе съгласна с Касандра, че завистта е изключително неприятно чувство, особено за човек като Гуен, който има толкова много. Момичето знаеше, че е постигнало напредък в това отношение. Но красавица като Джуъл не можеше да не пробуди отново дяволските гласове, които ѝ нашепваха, че тя самата е невзрачна. Този път поне се беше въздържала да посегне към лъскавите синьо-черни къдрици на Джуъл. И въпреки това, поведението ѝ бе непростимо грубо. Гуен въздъхна. Най-тъжното беше, че макар да не успяваше да контролира дяволските гласове, тя знаеше защо е толкова податлива на внушенията им.

ПЕТА ГЛАВА

Гуен беше чела някъде, че в първите пет години от живота си човек се формира като личност, и беше убедена, че е така. На тази възраст в човешката душа оставаха белези, които не заздравяваха никога. Детето изграждаше представа за себе си, която запазваше през целия си живот. Дълбоко в себе си Гуен таеше комплекси и несигурност. Щеше ѝ се да мисли, че никой няма вина за това, но не беше така.

Макар да нямаше спомени от най-ранната си детска възраст, тя съзнаваше, че всичко бе започнало още тогава. От първия миг, в който бе доловила посланието, че „нещо не ѝ достига“. Сигурна бе, че майка ѝ, която бе най-важната личност в живота ѝ, сама беше стигнала до този извод. Гуен не помнеше как е стигнала до това заключение, макар да бе размишлявала по въпроса надълго и широко. Може би се дължеше на факта, че Касандра не полагаше ежедневни грижи за дъщеря си като останалите майки. Но тя не приличаше на другите жени и човек трудно можеше да си представи как сменя пелени или поднася лъжичка след лъжичка с бебешка каша към някоя малка, упорито стисната бебешка устичка. Освен това майка ѝ работеше дълги часове в стъклозавода, където имаше тежки задължения и отговорности. Никой не очакваше от нея да се грижи за незначителните дреболии около отглеждането на едно дете. Гуен бе проумяла това от ранна възраст и проявяваше разбиране.

Тя осъзнаваше, че майка ѝ не обича да изразява обичта си открито. Не очакваше от Касандра да я прегръща силно, да я обсипва с целувки и да реди нежни думи. Госпожа Райт бе възпитана в сдържаност и дъщеря ѝ го разбираше.

И въпреки това, по необясним начин Гуен усещаше, че е разочарование за майка си. Не проумяваше защо между тях съществува невидима преграда — тънка като копринен воал. Преградата не беше там постоянно, но когато се спуснеше, Касандра се отдръпваше от нея ѝ я подаваше на Сара — гувернантката, която бе

заменила детегледачката на Гуен. После Сара я отвеждаше, а Гуен оставаше с горчивото усещане, че отново е била отблъсната.

Касандра никога не се държеше жестоко с дъщеря си. Тя рядко избухваше, държеше се мило и справедливо, винаги проявяваше щедрост. Но едно дете можеше да усети кога е извор на радост, а Гуен знаеше, че в определени моменти не е така, и се питаше какво не е наред с нея.

Гуен знаеше, че е осиновена. Касандра ѝ го бе казала, докато беше малка.

— Ти беше прекалено мъничка, за да разбереш какво значи това — каза ѝ майка ѝ, когато Гуен навърши седем години и двете разговаряха по въпроса. — Може би щеше да е по-добре да изчакам, но твърде много хора знаеха за това. А ти вече си наясно, че всички обичат да клюкарстват за нас... за семейство Райт. Не исках да го научиш от друг, а от самата мен. — Касандра замълча. — Разбира се, аз знам, че си много интелигентна. Сигурна съм, че ако имаше въпроси, щеше да ми ги зададеш.

„Но аз наистина имам въпроси — мислеше си Гуен. — Искам да питам за много неща, но никога не съм усещала, че мога да го направя“. Тогава, в името на надеждата, която умира последна, тя зададе най-важния си въпрос:

— Защо избра точно мен? — Затаила надежда, тя зачака майка ѝ да отвърне: „Защото те обикнах от мига, в който те съзрях“ или може би „Защото не можех да си представя живота без теб“.

— По време на първия си брак исках да имам деца — каза Касандра. Гуен не знаеше дали си въобразява, но ѝ се стори, че майка ѝ прекалено внимателно подбира думите си. — А след като той... моят съпруг... почина, аз те видях и това ми се стори чудесна възможност...

Момичето разбра, че не си въобразява. Майка ѝ, която винаги знаеше какво иска да каже и бе толкова сигурна в себе си, сега говореше неуверено. В този момент надеждата ѝ умря.

— Но се оказва, че не е било чудесна възможност — бавно проговори Гуен. — Направила си грешка.

— Не е така, Гуен! — отвърна майка ѝ смаяна.

— Мислила си, че искаш дете, но в действителност не си искала. Няма нищо, майко. Всеки допуска грешки... — Гуен се опитваше да звучи като зряло, интелигентно седемгодишно момиче, но при последните думи гласът ѝ секна.

— Не беше така... Това... — За секунди Гуен си помисли, че майка ѝ ще довърши изречението, но сама провали тази възможност, като избухна в ридания.

Сдържаността на Касандра се изпари, тя коленичи и погледна дъщеря си в очите.

— Гуен, никога не съм съжалявала за избора си! — изрече тя. После добави нещо, върху което дъщеря ѝ размишляваше години след това. — Без значение как започна всичко, аз се радвам, че те осинових. Никога не го забравяй.

Гуен се хвана, че отново погледна лицето си в огледалото, и се засмя. „На какво се надяваш? Същата си. Не си се превърнала в екзотично цвете“, самоиронично си каза тя. Въпреки това внимателно разгледа отражението си, семплото облекло, липсата на грим и косата, прибрана назад с шнола. Нищо не ти липсва. Порасни и повярвай в това. Макар умът ѝ да нашепваше тези мъдри слова, сърцето ѝ отказваше да повярва.

Гуен си даваше сметка, че не всички трудности, с които се сблъсква, се дължат на странните промени в настроението на майка ѝ. Известно ѝ беше, че съществува сблъсък между различните натури, и от ранна възраст беше наясно, че притежава доста своеобразен характер. Обикновени преживявания можеха да отприщят в нея мисли и фантазии, които рядко хрумват на децата. Такъв момент беше случката с „лицето на прозореца“.

Гуен беше видяла отражението си в стъклото на прозореца и бе забелязала, че когато се измести по определен начин, отражението изчезва напълно, а когато помръдне отново, то се появява пак, но разкривено. Този факт бе породил в нея леко обезпокоителни мисли. Тя реши да ги сподели с гувернантката Сара.

— Как мога да разбера дали съм истинска? — попита тя жената. — Как да съм сигурна, че наистина съм тук?

— Ама че глупави въпроси! Ти си едно истинско малко момиченце и се намираш точно тук. Къде другаде би могла да бъдеш? Изяж си обяда.

— Ами ако ние всички сме просто част от фантазиите на някое същество, което е по-голямо и по-силно от всички ни... като Бог? — настоя Гуен. — Какво ще стане, ако един ден съществото реши да спре да ни фантазира и ние всички изчезнем?

След тези нейни думи гувернантката се впусна в назидателна тирада за Библията и за това, че добрите момиченца не бива да говорят такива неща. По-късно Гуен чу как жената разказва на готвачката за случилото се. „Тя е странна птица“, бе заключила Сара. По гласа ѝ момичето бе разбрало, че за нея това не бе особено привлекателна черта на характера.

За жалост проявите на чудатост на Гуен не спряха дотук. Тя мина през период, в който бе обсебена от думите.

— Защо казваме, че това е чиния? — питаше детето. — Защо не го наричаме спанак? Или питка?

— Защото се казва чиния — отвърна гувернантката.

— Ами ако името е объркано? В другите страни го наричат по друг начин.

— Е, ние се намираме в добрите стари Съединени американски щати. Затова не е необходимо да си мъчиш главицата с това как го наричат чужденците.

— Ами ако те са прави, а ние не сме? А ако всички грешим? Ами ако думите не означават нищо? Ако нищо не означава каквото си мислим?

„Странна птица — говореше Сара на готвачката. — Просто странна“.

Гуен спря да задава въпросите си на гувернантката. Те обаче не спираха да изникват в главата ѝ. Въпреки усилията ѝ да ги задържи за себе си, момичето имаше нужда да говори за това.

Когато в нея се зароди поредната странна идея, тя реши да я сподели в училище, където се предполагаше, че децата получават отговори, или поне така казваха.

Гуен внимателно обмисли изказването си, защото не искаше учителката, госпожица Спенсър, да я помисли за „странна птица“. Тя изчака, докато у дома изхвърлиха в коша за отпадъци празна кутия от масло „Ленд-о-Лейкс“, взе оттам съкровището си и го кри до понеделник, когато го занесе в училище. В понеделник децата показваха предмети и говореха за тях. Когато дойде нейният ред, тя вдигна кутията, така че целият клас да я вижда.

— На тази кутия има рисунка на момиче — започна Гуен. На децата може би им се видя смешен сериозният тон, с който говореше за някаква стара кутия от масло, защото започнаха да хихикат. В нормални условия това би било достатъчно да накара Гуен да си седне обратно на мястото, но необходимостта да получи отговор я накара да продължи. — Момичето държи кутия от масло, върху която има нарисувано друго момиче, държащо кутия от масло — продължи тя смело.

— Да, напълно си права, Гуен. Това е много интересно. Благодаря ти, че го сподели с нас — рече госпожица Спенсър. — И така, някой друг има ли нещо, за което...

— Но кога спира това? — прекъсна я Гуен. — Цяла вечност ли продължава така?

— Кое да продължава? — попита госпожица Спенсър, която изглеждаше също толкова смутена, колкото и гувернантката Сара.

— Това с кутията! — извика Гуен. Останалите деца вече се смееха неудържимо. — Кутията и момичето върху нея. Вечно ли продължават да се редуват кутии и момичета, които ги държат? Какво означава вечно? И има ли по-голяма кутия, която не мога да видя, с по-голямо момиче, което я държи... — За свой ужас, тя избухна в плач.

Гуен дочу как госпожица Спенсър я нарече „невротичка“ пред медицинската сестра, след като я заведе в медицинския кабинет, където я оставиха да полежи.

— Детето очевидно има сериозни проблеми.

— Ще поискате ли среща с родителите ѝ?

— Ти би ли имала смелостта да кажеш на Касандра Райт, че дъщеря ѝ е емоционално лабилна? Аз дори не бих намекнала за това.

Така към нейната чудатост се прибави нов елемент, който изигра роля при формирането на характера на Гуен в детските ѝ години. Тя беше една от семейство Райт, което притежаваше стъклозавода „Райт“

и живееше в околностите на Райтстаун. Понятието „живот под лупа“ беше подходящо описание за нейния живот. Дори актьори и политици, които сами се стремяха към популярност, не живееха под постоянния надзор, на който бяха подложени Гуен и майка ѝ в техния малък свят. Някое обикновено момиченце можеше да си позволи да бъде „странна птица“, но за Гуен Райт това беше немислимо. Предполагаше се, че тя не таи странни мисли и не се поддава на дребнавите емоции, които измъчват хората извън нейното обкръжение.

Когато ведрата, сияеща Джуъл Феърчайлд бе пристигнала в дома им, Гуен не биваше да се чувства потисната и несигурна заради това, че момичето е толкова красиво. Госпожица Райт не трябваше да завижда на тази млада жена за топлата ѝ непринудена усмивка, която подсказваше, че Джуъл се сприятелява с всички, докато на Гуен ѝ отнемаше месеци и дори години, за да реши да се довери на някого.

Достатъчно! — нареди един глас в главата на Гуен. — Ако продължаваш така, ще се потопиш в онова жалко униние, от което не можеш да се измъкнеш с дни. Излез на чист въздух! Избягай от самата себе си.

Момичето излезе от стаята си и бързо закрачи по дългия коридор, който водеше към широкото вито стълбище. Миси и Ханк я посрещнаха възторжено в подножието на стълбите. Тя ги пусна навън, а после ги върна в кухнята, за да ги нахрани. Двете кучета облизаха ДО дъно купичките си и след това, разпознали облеклото ѝ за разходки, се опитваха да я последват през задната врата. Гуен обаче ги задържа в къщата.

— Не и този път, бебчетата ми — рече им тя. — Стига, Ханк, не ме гледай така! С радост бих те взела с мен, но отивам горе на хълма, а ти помниш какво направи последния път, когато дойде с мен. Няма да ти позволя да притесняваш малките ми приятелчета.

Тя обърна гръб на кучетата, които продължаваха да лаят умолително зад нея, и излезе.

ШЕСТА ГЛАВА

Земята, върху която се издигаше домът на Касандра, беше грижливо поддържана, но не прекалено. Пред къщата имаше просторна морава, отделена от пътя с редица червени кленове, а покрай алеите отпред се виждаха цветни лехи, в които през пролетта цъфтяха нарциси, ириси и божури, а през лятото — цинии, маргаритки, лилиуми, ружи и флокс. Зад къщата имаше друга, по-малка морава, която стигаше до близката гора. През пролетта тя се покриваше с теменужки и момина сълза под навес от клони, а през есента златните, червени и оранжеви листа образуваха естествен килим. Понякога клоните на дърветата край моравата се подрязваха, но във всяко друго отношение се радваха на свобода.

В пътеводителите мястото би било наречено аристократично имение. Безценната съкровищница от произведения на изкуството в този дом бе плод на колекционерската страст на четири поколения Райт с безупречен вкус и достатъчно средства, за да могат да си го позволят. Така всеки, който влезеше в къщата, можеше да види най-доброто от цивилизацията, а излезеше ли навън, го обземаше усещането, че се е озовал в дива гора, заради красивата и естествена природа наоколо. Касандра и семейството ѝ разполагаха с най-доброто от двата свята.

Отвъд моравата зад къщата се виждаше хълм. Приблизително по средата на пътя, който водеше към върха на хълма, сред старите дъбове и борове, между които се прокрадваха случайни слънчеви лъчи, имаше плосък пън, удобен за сядане. Гуен обичаше да идва тук. Това беше нейното място и всички в къщата знаеха, че не трябва да я безпокоят. Момичето идваше тук от дете. Понякога сядаше, за да почете нещо, което изискваше концентрация и спокойствие, като книгите на Дикенс или Достоевски. Друг път просто седеше безмълвна и наблюдаваше малките създания, които живееха наоколо. Катеричките криеха лешници, които щяха да изровят изпод снега през зимата, а бурундуците припкаха навътре и навън от тристайните си

„апартаменти“, в които едната стая бе предназначена за бебетата им, в друга складираха храна, а предназначението на третата Гуен бе забравила. Тъкмо заради тези малки създания момичето не искаше да вземе със себе си Миси и Ханк по време на самотните си разходки. Кучетата прогонваха животинките.

Гуен седна на пъна и се приготви да се наслади на тишината, въздуха и компанията на катеричките. Ненадейно я връхлетя друг спомен. Този обаче бе приятен и тя винаги си го припомняше с удоволствие.

Случи се, докато седеше на същия този пън. Тогава беше на шест години. Един мъж на име Уолтър Амбърн се изкачи на хълма, за да поговори с нея. Гуен винаги щеше да вярва, че той бе променил живота ѝ.

Момичето беше виждало Уолтър и преди това. От няколко месеца той идваше в дома им, предимно вечер, и придружаваше майка ѝ на различни събития. Не беше висок и когато Касандра обуеше обувки с токчета, почти се изравняваше с него. Уолтър не беше красавец. Най-хубавото в него бяха светлокестенявите му къдрици. Носът му беше прекалено голям, за да е хубав, а очите му бяха твърде дълбоко разположени. Въпреки това в лицето му имаше нещо мило и шеговито, което Гуен харесваше.

Момичето винаги можеше да разбере кога ще идва той по необичайния блясък в очите на Касандра. Понякога, докато се обличаше, за да излезе с него, майка ѝ се вглеждаше в образа си в огледалото и намираще недостатъци на роклята, която бе избрала, или обещите си и ги сменяше в последната минута. За решителна жена като нея това бе съвсем непривично. След това се налагаше Касандра да тича по стълбите, потраквайки с токчетата, за да не закъснее да посрещне Уолтър. Това бързане също не отговаряше на характера ѝ. Касандра поздравяваше Уолтър с необичайно развълнуван глас, нареждаше на прислужницата да изнесе пелерината ѝ от дрешника и след това излизаше с мъжа в нощта. Понякога ръката му я придържаше под лакътя и я насочваше нежно към предните стълби, а друг път той я полагаше за кратко на талията ѝ. Колкото и да бе малка, Гуен усещаше, че това докосване е специално. Имаше дни, в които Уолтър и майка ѝ

не излизаха веднага, а само планираха да вечерят в местен ресторант или в дома на приятели. Тогава мъжът сваляше палтото си, а Касандра го водеше във всекидневната, където пиеха питиетата си пред огромната камина и хапваха специалитетите, над които готвачката се беше трудила. Случваше се да отнесат питиетата си в някоя от уютните стаи, като библиотеката или хола. Тогава говорът и смехът им се носеха по коридорите в къщата.

Гуен се запозна с Уолтър при едно от тези посещения. Казаха ѝ, че той е специален приятел на Касандра, и тя повярва в това. Тогава не успя да разговаря много с него. Така беше до деня, в който той дойде при нея на хълма.

Когато мъжът се появи в нейното убежище, момичето го погледна и отново забеляза добротата, изписана на лицето му, и топлата му усмивка. Уолтър Амбърн излъчваше топлина, която всички усещаха. Той се приведе така, че да може да вижда очите на Гуен.

— Надявам се, че не се натрапвам — каза тактично мъжът. — Гувернантката ти ми каза, че мога да те открия тук. Разбрах, че това е твоето специално място.

Гуен остана безмълвна и кимна срамежливо. Уолтър огледа с одобрение надвисналите над главите им зелени клони, кадифения мъх, слънчевите зайчета и сенките върху тревата.

— Разбирам защо ти е любимо — каза той. — Може ли да поседна?

Гуен кимна отново. Въпреки че по хубавия му панталон можеха да останат петна от тревата, Уолтър седна на земята до нея. Той поведе разговор с нея, но не по онзи глуповат начин, по който възрастните обикновено разговарят с децата.

Разказа ѝ как е пораснал мъжът, който покриваше като килим земята под тях, и я научи как да познава възрастта на дърветата. Без да усети, Гуен му разказваше за петното от слънчева светлина на няколко метра разстояние, в което всяко лято растеше див крем, както и за своите стари познайници катеричките и бурундуците. Каза му, че е измислила приказка за това вълшебно място и той я попита дали има нещо против да му я разкаже.

По-късно, когато стана по-изкусна в разказването на приказки, Гуен осъзна, че историята, която му бе разказала тогава, беше доста

дълга и несвързана, но Уолтър я беше изслушал съсредоточено и ѝ бе благодарил, когато приключи.

После тя го попита защо е дошъл и защо седи с нея в гората. Това не бе типично за възрастните, които в повечето случаи бяха неподходящо облечени.

— Реших, че трябва да се опознаем — отвърна той, — защото ще остана в живота ти дълго време. Смятам да се ожена за майка ти и се надявам да получа твоето одобрение за това.

Гуен си припомни блясъка в очите на Касандра и как тичаше по стълбите, за да го посрещне. След това си припомни как Уолтър изслуша приказката ѝ.

— Да, имаш моето одобрение — каза тя.

— Благодаря ти. За мен е голямо облекчение да го чуя — отвърна той сериозно.

Оказа се, че това е повече от хубаво. Пристигането на Уолтър сложи начало на нов етап в отношенията между Гуен и Касандра. Хладината, която момичето винаги бе усещало, започна да изчезва и дистанцията между двете намаля. Майка ѝ беше по-щастлива и щастието ѝ се изливаше върху всичко и всеки около нея.

Тогавя съвсем ненадейно се появи приказката за лека нощ. Гуен така ѝ не разбра как и защо Касандра реши, че ще чете на дъщеря си всяка вечер. Момичето подозираше, че Уолтър има пръст в това, макар да не беше съвсем сигурна. Типично в негов стил беше да подсказе на съпругата си, че Гуен обича приказките, а и самата Касандра беше запален читател. Уолтър имаше инстинкт да сближава хората и да изважда на показ най-доброто у тях. А може би и Касандра търсеше нещо, което да споделя с дъщеря си. Сигурно бе почувствала липсата на близост между тях и търсеше начин да се сближат. Възможно беше и да се е опитвала да обогати съзнанието на Гуен, като ѝ покаже с какво би могла да замени безкрайното гледане на телевизия, което другите деца обожаваха. Може би причината се криеше във всичко това по малко.

Представата за сгъшената до нея Касандра, която ѝ чете приказка преди сън, беше толкова невероятна, че Гуен дори не би могла да мечтае за нещо подобно. Но една вечер, когато момичето вече си бе

легнало, а Сара бе включила телевизора, който щеше да я приспи, Касандра се появи в стаята ѝ с книга в ръка.

— Донесох един роман, на който мисля, че можем да се насладим заедно — каза тя и изключи телевизора. — Казва се „Хайди“. Твоят педиатър каза, че тази книга е прекалено сложна за възрастта ти, но той просто няма представа колко си умна. Обичам тази история, а и честно казано, не мога да търпя глупостите в днешните книжки за децата.

Така на Гуен ѝ бяха спестени стихчета за котенца или истории за вълшебни принцеси, спасени от принцове на бял кон, но тя нямаше нищо против. Четенето преди сън се превърна в любимата ѝ част от деня. Облегната на възглавниците, изкъпана и облечена в нощницата си, тя очакваше Касандра, която винаги сядаше до леглото на дъщеря си и започваше да чете, макар че понякога изглеждаше готова за излизане.

На Гуен не ѝ беше трудно да следи историята. Двете с майка ѝ заедно се смееха на госпожица Ротенмайер и въздишаха по швейцарските планини и дивите цветя. Няколко седмици поред Гуен отказваше да яде друго, освен сандвичи с разтопен кашкавал, а готвачката беше инструктирана да угажда на прищявката ѝ, защото и Хайди, и дядо ѝ ядяха кашкавал, разтопен върху филия хляб над огъня.

Четенето преди сън се оказа повратен момент в техните отношения. През следващите няколко години Касандра и Гуен откриха и други общи интереси и увлечения. Гуен започна да харесва музиката на Бетовен, Шуберт и Моцарт, която майка ѝ обожаваше. Двете слушаха заедно любимата опера на Касандра — „Бохеми“^[1], и следяха либретото. И майка, и дъщеря изпитваха дълбока любов към животните и необходимост да бъдат сред природата. И двете преживяваха еднакво болезнено отсичането на старите дървета и пресушаването на красивите блатисти местности заради застрояването на поредния жилищен комплекс. И Касандра, и Гуен притежаваха чувство за справедливост и честност. Касандра разбираше нуждата на Гуен от тишина и уединение, а Гуен уважаваше сдържаността на майка си и стремежа ѝ към ред. Техните отношения може и да не бяха идеални, но имаше ли въобще такива? За Гуен нещата се подреждаха много по-добре, отколкото преди.

Но момичето продължаваше да носи старите белези, които може би никога нямаше да изчезнат. Гневеше се, когато осъзнаеше за сетен път, че е различна от връстниците си. В такива моменти Гуен се мразеше заради това, че принадлежи към семейство Райт, мразеше собствения си чудат ум, мразеше висшето създание, за каквото смяташе майка си.

— Да, ти си различна — каза ѝ един ден Уолтър, докато пиеха студен чай в неговото ателие.

Доведеният ѝ баща беше художник и доста търсен портретист. Гуен смяташе, че е открила на какво се дължи успехът му: той винаги откриваше чертата, която правеше обекта му специален, и успяваше да я пресъздаде на платното. Той имаше дарбата да обича хората.

— Знам, че не е забавно да си различен на твоята възраст, когато всичко, което искаш, е да бъдеш като останалите. Но погледни на нещата от друга гледна точка. Повечето велики личности в света са били „странни птици“, както ти сама се наричаш. Отличавали са се от обкръжението си и са откривали спасение в нещо друго, в някакво голямо увлечение, в страст. По такъв начин са се превърнали в гениални поети, композитори, философи и учени. Вярвам, че страстта ни носи радост. Тя невинаги носи щастие, защото за него трябва голяма доза късмет, но радостта ще те спохожда винаги, щом разбереш какво обичаш да правиш и започнеш да го правиш. — Уолтър замълча за момент и после се усмихна с неговата топла усмивка. — Поне така мисли странната птица, която стои пред теб.

Гуен се замисли за миг.

— Когато говореше за великите личности, не спомена нищо за бизнесмените като майка ми. Смяташ ли, че и те вършат работата си със същата страст? — попита го тя след малко.

— Разбира се — засмя се Уолтър. — Майка ти е живото доказателство за това. Начинът, по който управлява фирмата, е гениален. Не бих могъл дори да си представя, че мога да върша това, което Каси върши всеки ден. Но истински уважавам тези, които го вършат. — Сега той я погледна. — Надявам се и при теб да е така. Много е важно да уважаваме увлеченията на другите.

Уолтър бе помогнал на Гуен да погледне по друг начин на странните идеи, които бе имала като малка.

— Попаднала си на точния човек — каза ѝ той. — В твоя въпрос за кутията от масло всъщност се крие идеята за безкрайността. Хората умуват над нея още от древни времена. А що се отнася до въпроса за истинността на съществуването, един невероятен човек на име Декарт, живял през седемнадесети век, се е преборил с него. Той е стигнал до заключението, че след като човек е способен да си зададе този въпрос, това е доказателство, че съществува. Декарт е казал: *Cogito, ergo sum*, което означава: „Мисля, следователно съществувам“. Това е една от най-известните сентенции в западното мислене, така че, както виждаш, с Декарт сте на едно мнение. Смятам, че трябва да си доволна от себе си.

Думите на Уолтър не можеха да заличат обидата от подигравките на връстниците ѝ, когато кажеше нещо, което те смятаха за странно. Но въпреки това разговорите с Уолтър ѝ помагаша.

А когато двете с Касандра се спречкваха — което бе неизбежно между майка и дъщеря, всяка от които притежаваше силен и своеобразен характер, — отново Уолтър бе този, който ги помиряваше. Тъй като ценеше и двете, той успяваше да покаже на Гуен, че Касандра всъщност изразява обичта си, а не се държи тиранично и надменно. На Касандра обясняваше, че когато се инати, Гуен всъщност проявява решителност също като майка си. Понякога момичето си мислеше, че с майка ѝ имаха невероятен късмет, че Уолтър е при тях. Знаеше, че и Касандра мисли така.

Но имаше и други моменти, в които, независимо какво ѝ казваха другите, в това число и Уолтър, Гуен се чувстваше недостатъчно красива или умна. В тези моменти тя усещаше, дори бе убедена, че нещо не ѝ достига.

Гуен се настани по-удобно върху пъна и един подплашен бурундук се втурна към дупката си.

Горкото създание! Чудя се какво му минава през ума и дали въобще има ум, в смисъла, в който аз го разбирам. Дали и това животинче разсъждава като мен? Дали процесът на мислене е еднакъв и при двамата ни? Сигурна съм, че един учен биолог, който разполага с апаратура и микроскопи, с които може да измерва прецизно, би казал, че при тях процесът е различен. Но се боя, че учените не могат да

отговорят на всички въпроси. Погледнато от страни, този бурундук и аз имаме доста общи черти. И двамата имаме нужда от храна, не обичаме да ни е твърде студено или твърде горещо, искаме да ни е удобно. И двамата се плашим. Страх ни е от различни неща, а и двамата не искаме да се боим. Плашим се от страха. И за какво ли си мисли животинчето? Като дете често си задавах този въпрос. Чудех се защо животните не се карат като хората. Е, и те се карат, разбира се, но за важни неща като храна или територия, или правото да се размножават. Никога не съм виждала някоя катерица да нападне заек само за да му причини болка. Всъщност никога не съм виждала катерица да напада заек. Поне не тук. Предполагам, че храната и мястото тук са достатъчни за всички...

А защо се карат хората? Защо си казваме лоши неща или ги говорим зад гърба на другите? Защо просто се гледаме и не казваме нищо? Защо искаме да си причиняваме болка? Аз също не правя изключение. Ядосвам се. Бог ми е свидетел, че изпитвам завист. За какво си мислим? Какво ни кара да правим това, което правим? Дали една жена може да осинови дете само защото го иска отчаяно? Би ли могла да е доволна от избора си? Така поне твърдят повечето осиновители: „Имах късмет, че те избрах. Ти беше идеалното дете за мен“. Мама никога не е казвала това. Усещам, че я е грижа за мен, но никога не е казвала: „Обикнах те от пръв поглед. Ти беше единственото дете, което исках“...

„Какво ли се е случило с рождената ми майка? Защо ме е изоставила? Дали баща ми се е съгласил да ме изоставят? Дали изобщо е разбрал за съществуването ми? Още ли живеят някъде там в света? Защо си мисля за това? Защо винаги стигам до този въпрос? Кои са истинските ми родители? Не мога да се отърва от усещането, че майка ми знае нещо за тях, но не иска да го признае. Тя дори не иска да говори на тази тема. Ако я попитам, тя би отвърнала: «Гуен, защо искаш да знаеш това?». Веднъж, когато много настоях, тя каза: «Когато те осинових, не сметнах за нужно да разпитвам за миналото ти». Тогава тя подбираше много внимателно думите си. Майка ми не лъже, но когато спестява част от истината, много внимава какво изрича. А може би просто ми се иска да вярвам, че тя знае повече, отколкото в действителност знае. Може би се самозалъгам“.

Ето какво мислеше Гуен и правеше онова, което можеше.

[1] Опера от италианския композитор Джакомо Пучини. — Б.пр.

↑

СЕДМА ГЛАВА

В далечния край на всекидневната имаше голям еркерен прозорец. Касандра обичаше да пие там ранното си сутрешно кафе, защото от това място можеше да гледа как хълмът зад къщата бавно се изпълва с живот. Тя видя как Гуен тръгна на самотната си разходка към мястото, което ѝ служеше за убежище още от детството ѝ.

„Тя си остава дете в толкова отношения! Уязвима и беззащитна е. Оставя се да я сплаши една евтина малка никаквица като онази Джуъл Феърчайлд от стъклозавода. Това момиче е изтъкано от повърхностна хубост и показност, но Гуен не го разбира. Дъщеря ми се чувства неловко в компанията ѝ, защото Джуъл е хубава и самоуверена. Гуен никога няма да притежава тази глупава самоувереност, защото е твърде умна и чувствителна. Дори на десетмесечна възраст, когато я видях за първи път, тя беше различна. Колкото и да е странно, спомням си как помислих, че тя ми напомня за самата мен“.

Касандра се извърна от еркерния прозорец. Не обичаше да се връща към миналото, но понякога съзнанието ѝ само се понасяше назад към първия ѝ брак и първия съпруг. След всички тези години още помнеше съобщението на първа страница на един вестник от Ню Орлиънс, което гласеше: След тежка катастрофа между лек автомобил и камион мъж и жена загинаха тази нощ.

Новината бе долетяла бързо от Луизиана до Нова Англия, където живееше Касандра Райт. Съпругът ѝ, фамилията на когото никой не си спомняше, беше загинал. Той бе заминал за Ню Орлиънс, за да отстрани повреда в клона на стъклозавода, който бе отворил там. Съобщиха ѝ, че в момента на катастрофата в колата е бил и един от служителите на завода, когото трябвало да откара до дома му.

Трагедията, сполетяла собствениците на стъклозавода „Райт“, беше толкова тежка, колкото би била при всяко друго семейство, но за жителите на Райтстаун тя имаше значителни последици.

Името на съпруга на Касандра Райт, което всички забравяха, бе Брандфорд Къртис Грийли. Касандра се беше омъжила за него по причини, които впоследствие ѝ се струваха несъществени. Но тя бе жена, която държи на думата си, и в момента, в който съпругът ѝ бе починал, имаше десетгодишен брак.

В действителност се бе омъжила за него по любов. Но дори в онези дни любовта ѝ към него не беше безпроблемна. Откакто бе излязла от пубертета, баща ѝ не спираше да я предупреждава да се пази от мъже, които търсят брак по сметка.

„За тях ти си плячка, Каси — казваше ѝ той. — Парите, с които разполагаш, са доста, но истинската награда е стъклозаводът. Има много безскрупулни мъже, които биха направили всичко, за да го управляват“.

Баща ѝ сякаш искаше да ѝ внуши, че нито един мъж не би я пожелал за жена заради нея самата; ако някой го направеше, това щеше да бъде изтълкувано като брак по сметка. Касандра разбираше думите му по този начин.

„Ех, ако имаше брат!“, въздишаше баща ѝ. Това, че нямаше син, бе голямото разочарование в живота му. Нямаше наследник, който да поеме управлението на стъклозавода и да защитава скъпата малка Каси, която нямаше достатъчно ум, за да избегне обвързването с някой от алчните донжуани, населяващи кошмарите му.

„Ако майка ти не бе починала толкова млада...“

Майка ѝ бе починала още преди Каси да проходи, а баща ѝ не се беше оженил повторно и Каси бе единственото му дете.

„Бих могъл да организирам попечителство над авоарите ти, но пращядо ти и дядо ти са заявили недвусмислено, че не желаят стъклозаводът да бъде управляван от банки попечители“.

Благодаря ви за това, пращядо и дядо, мислеше си Касандра. Въпреки че се опитваше да гледа на ситуацията от смешната ѝ страна, предупрежденията на баща ѝ за ловците на брак по сметка оказаха своето влияние върху нея. Когато Брандфорд се появи в живота ѝ, Касандра бе на двадесет и осем години. И освен че не беше омъжена, тя все още беше девствена.

Баща ѝ не вярваше на Брандфорд, въпреки че самият той го бе наел да ръководи ужасно остарелия отдел „Продажби“ в стъклозавода „Райт“.

Прекалено хитър е за вкуса ми — бе казал той по повод на новия им служител. — Твърде изкусен търговец е, макар че точно това се цени при „маркетинговите служители“. Баща ѝ проявяваше подозрителност към модерните бизнес дисциплини и наименования. „Дай ми на мен човек, който е минал през производствения процес“, обичаше да казва той.

Продажбите на стъклени изделия с марката „Райт“ обаче намаляваха в цялата страна и няколко от приятелите на баща ѝ горещо му препоръчваха Брандфорд, който бе учил маркетинг в Харвард. Затова, макар и без желание, баща ѝ го бе наел и тя се беше влюбила в Брандфорд.

Касандра отпи от кафето и се облегна назад на стола си.

„Просто се чудя как съм могла да го обикна. Вярно, че беше интересен и интелектуалец, но това вероятно е било само поза. Той беше чаровен и забавен, но имаше и друго. Брандфорд произхождаше от семейство, което бе много по-известно от моето, освен това споменаваше, макар и много дискретно, за някакъв попечителски фонд, поради което реших, че е богат. Мислех, че мъж, който разполага с достатъчно средства и е независим, няма да се омъжи за мен заради стъклозавода. Влюбих се в Брандфорд, защото мислех, че той се интересува от мен самата, защото се смееше на шегите ми и изглеждаше добре с неговата рижа коса и сини очи. И за да съм искрена, влюбих се в него, защото татко не го харесваше“.

По-късно тя бе научила, че въпреки известните си предци, семейството на Брандфорд не разполагаше с никакви пари. А когато го разбра, всички предупреждения на баща ѝ за ловците на зестра се върнаха и започнаха да я преследват с нова сила. Когато Брандфорд ѝ предложи брак, тя му отказа и продължи да му отказва цяла година.

„Защо все пак се омъжих за него? Защото баща ми почина след ужасна шестмесечна борба с рака и за първи път в живота си останах сама. А след като татко почина, нямаше кой да управлява стъклозавода и си мислех, че ми трябва мъж, който да върши тази работа. Брандфорд можеше да бъде много убедителен, а аз вече бях на двадесет и осем години и ми беше писнало да бъда девствена“.

Тези причини не бяха най-основателните, но тя бе изградила брака си върху тях. А после Брандфорд бе загинал.

Докато се готвеше да отлети за Луизиана, за да прибере тленните му останки, Касандра получи телефонно обаждане от адвокат, за когото до този момент не бе и чувала. Офисът му се намиреше в Ню Орлиънс. Той ѝ събщи, че се е грижил за делата на Бранфорд в Ню Орлиънс, в това число и за онези, свързани със стъклозавода „Райт“. Дватама си уредиха среща за следващия ден.

Облечена в черно, тя седеше срещу бюрото на адвокат на средна възраст, с нисък глас и дружелюбно изражение.

— Знаете, че съпругът ви идваше в града доста често — рече той с леко южняшки акцент.

— Да, по работа. — Нещо в начина, по който този мъж я гледаше, я накара да се почувства неловко. — Негова беше идеята за клон на фабриката тук, в Ню Орлиънс, но се боя, че не се оказа особено добра. Съпругът ми се чувстваше длъжен да контролира нещата лично и да работи на място — поясни ненужно Касандра.

Адвокатът срещу нея отмести поглед встрани. Не можеше да я погледне в очите.

— Но вие се канехте да ми кажете нещо друго — бавно промълви тя. — Имало е и друга причина, за да идва тук толкова често...

Тя винаги щеше да помни последвалото мълчание. Господин Робишо бе свел поглед към пода, после погледна към ярката светлина зад прозореца.

— Животът невинаги е това, което очакваме да бъде, нали? Всеки от нас научава това рано или късно — заговори той с очевидно затруднение.

— С цялото ми уважение, мисля, че научих вече този урок, особено напоследък. — Тя пое дъх. — Моля ви, господин Робишо, кажете ми кое е това, което не съм очаквала.

— Онази жена, жената в колата, не е била... — Той млькна и лицето му пламна.

В този момент Касандра разбра истината.

— Тя не е била просто служителка, която не е познавал добре. И не я е карал към дома ѝ от любезност...

— Не — поклати глава адвокатът. — Работила е в бара на хотела, където той е отсядал, и тя... ами тя... — заекна той. Опитваше се да

улесни Касандра, но същевременно осъзнаваше, че всъщност влошава нещата.

— И какво още? — попита Касандра. Господин Робишо се стегна и каза:

— Скъпа моя, понякога един мъж може да пожелае жена, която не е от неговата класа и изобщо не му подхожда. Разбирате ли какво се опитвам да ви кажа?

— Да — прошепна тя, но един глас закрещя в главата ѝ: Не заслужавам това! Не е честно! Тя отново погледна адвоката. — Това не е всичко, нали?

Добродушният мъж, който не желаше да се превръща в лош вестоносец, кимна измъчено и отново заби поглед в пода.

— Кажете ми всичко — нареди му тя.

— Съпругът ви е имал дете. Бебе. Момиченце. Сега е на десет месеца. — Той вдигна очи към нея и погледите им се срещнаха. Касандра се сети за друг поглед, който се бе слял с нейния, и за тържествените думи „Докато смъртта ни раздели“.

— Дете ли?! — недоумяващо попита тя. Умът ѝ отказваше да възприеме тази дума. Тя искаше да има деца, но съпругът ѝ не бе пожелал. — Негово бебе?

Да — отвърна адвокатът. — Боя се, че е така.

От коридора долитаха весели гласове, някакви хора разговаряха шумно: „Здравей! Радвам се да те видя. Изглеждаш чудесно! Имаш страхотен тен!“.

Касандра престана да чува всичко друго, освен гласа, който викаше в главата ѝ: „По дяволите, аз му бях добра съпруга, въпреки всички съмнения, които имах, а Бог ми е свидетел, че ги имах! От доста време усещах, че Бранфорд действително се е оженил за мен по сметка, точно както предсказваше баща ми. Направил го е заради парите и властта, а да не забравяме и хубавия дом. Но все си казвах, че е искал и мен самата. Повтарях си, че повечето бракове са сделка и нашият брак не е по-различен от останалите. О, как съм се самозалъгвала!“...

— Как върви тенисът? — попита бодрият глас в коридора. — Трябва някой ден да дойдеш да поиграеш в моя клуб. Не искам да се хваля, но нашите тенис кортове са най-добрите.

„Аз го подкрепях. Когато го критикуваха заради политиката му по отношение на стъклозавода, отказах да слушам когото и да било. Казах на бригадирите и на мениджърите, както и на служителите, работили за баща ми десетки години, че мъжът ми е човекът, който ще решава какво трябва да се прави. Казах им, че трябва да изпълняват нарежданията му. Карах ги да го уважават. А ето как ми се отплати той. Жената в колата не е била просто позната. Била е майка на детето му!“...

Касандра усети някакво парене в лявата си ръка. Сведе поглед и видя венчалната халка. Адвокатът продължаваше да я гледа със съчувствен поглед.

„Няма да заплача и няма да проклинам мъжа, който беше мой съпруг. Няма да падна толкова ниско. Брадфорд не го заслужава. Просто мъж като толкова други. Не исках да го проумея, но сега вече го знам“.

Издърпа халката с треперещи пръсти и я постави на бюрото пред себе си.

— Не мога... — заекна Касандра. — Не я искам нито секунда повече. Бихте ли... Има ли някаква благотворителна акция в Ню Орлиънс?

— Мога да я продам от ваше име и да оставя парите от нея в кутията за помощи за бедните в нашата църква.

— Благодаря ви.

Господин Робишо наистина беше добър човек.

Каси се изправи и се приближи до прозореца, за да погледа отново навън. Това не успя да спре спомените, нахлули в съзнанието ѝ, затова тя мислено се върна назад във времето в Ню Орлиънс. Всички казваха, че този град е пълен с чар и колорит, но за нея той винаги щеше да остане мрачен и сив.

Касандра не беше планирала да вижда бебето, защото нямаше нищо общо с него. Някой трябваше да се погрижи за детето, тъй като и двамата му родители бяха мъртви, но това не беше нейна грижа. Тя не искаше да знае какво ще се случи с невръстната дъщеря на Брадфорд и онази жена.

— Детето на съпруга ви си няма никого. Никой от местните агенции не успя да открие роднините на майката, а що се отнася до тези на съпруга ви... — каза адвокатът.

Брадфорд имаше сестра, която живееше в Калифорния. Тя се гордееше с това, че е почитена християнка, и щеше да се ужаси от мисълта, че трябва да приеме извънбрачното дете на брат си.

— Боя се, че вие сте единствената роднина на това дете — каза господин Робишо.

Можеше ли някой да откаже такава отговорност? Освен това Касандра трябваше да признае, че след като отмина първоначалният шок, част от нея бе обзета от любопитство. Изпитваше тъга и гняв и това бе нещо, с което не се гордееше, но въпреки това искаше да види детето, което съпругът ѝ бе създал с друга жена, след като не бе пожелал да има деца от нея.

— Утре съм свободна — каза тя на адвоката.

— Ще ви закарам до дома на детето.

Детето не беше красиво. То беше дребно за възрастта си и имаше неизразителни черти. Имаше малко носле и тънки устни. Те не бяха на Брадфорд. Кафявите му очи също не приличаха на неговите. Но нямаше съмнение, че Брадфорд бе бащата. Момиченцето имаше неговата ъгловата челюст, брадичката му и най-вече неговата риожокестенява коса, която Касандра можеше да разпознае навсякъде. Тя погледна малката ръчичка с нокти като мидички и остана взряна в нея няколко минути.

Детето беше много тихо. Не трябваше ли едно десетмесечно бебе да лази наоколо? Не трябваше ли да заплаче при появата на непознат човек в стаята?

— Винаги ли е толкова тиха? — попита Касандра жената, която се грижеше за детето. Изглежда, Брадфорд бе осигурил домашна помощница на своята любима.

— Тя е истинско съкровище — отвърна детегледачката и погледна към детето, седнало в скута ѝ. Момиченцето явно се страхуваше, но не се бе вкопчило в бавачката, а наблюдаваше Касандра иззад дебелия ѝ ръка.

„Браво — каза си Касандра. — Не иска да покаже страха си. Мисля, че може би малко си приличаме. Като се изключи рижата коса, разбира се“.

— Тя никога не плаче — осведоми ги детегледачката.

„Но навярно и никога не се смее — помисли си Касандра, докато гледаше малкото сериозно личице. — Чудя се какво би я накарало да се усмихне...“

— Лота оставаше при детето в дома му. Платено ѝ е до края на този месец — обади се адвокатът. — И наемът за къщата е платен до края на месеца. След това... — Той не довърши изречението.

„Горкото малко същество вече е преживяло толкова много неща. Ако някой не се погрижи за нея... Но тази рижа коса... също като неговата... Не знам дали искам да я виждам всеки ден от живота си. Не бъди толкова дребнава, Каси! Татко би казал, че си над тези неща! Но дали наистина е така?“

— Какво ще стане с нея? — попита Касандра.

— Ако не се намесите ли? Щатските власти ще поемат издръжката ѝ.

— И ще ѝ намерят осиновители. Някое добро семейство, нали?

— Ще се опитат да го направят. Но тя е на десет месеца, а повечето семейства предпочитат да осиновят пеленаче. Затова най-вероятно ще остане в системата.

— Каква система?

— Социален дом — каза с въздишка адвокатът. — Това е коварен път. Колкото по-дълго остане едно дете в него, толкова по-трудно е да го изведем оттам.

Нещата стояха така. Един мъж и една жена се бяха отдали на удоволствието и в резултат на това на бял свят се беше появило едно човешко същество, което не се беше родило по собствено желание. Сега то беше малко и незащитно, но имаше право да порасне и да намери мястото си в света. И нямаше кой друг да му помогне, освен Каси Райт, която не би се поколебала да спаси дори някое незащитно и уязвимо безпризорно куче, ако се озовеше на стълбите пред вратата ѝ.

„Толкова много исках дете! Така трябва да постъпя. Мога да игнорирам тази рижа коса. С времето ще свикна с нея...“

Господин Робишо каза, че ще се погрижи за документите по осиновяването. Всичко, което трябваше да направят, бе да обърнат гръб на досегашния живот на детето в Ню Орлиънс.

Тогавя тя получи прозрение. Най-вероятно къщата, в която живееше детето, детегледачката и банковата сметка, открита на негово

име, бяха за сметка на стъклозавода „Райт“.

„Сега, когато Бранфорд го няма, ще се наложи да направя финансова ревизия на компанията“, помисли си Каси.

Това бе първото прозрение за изпитанията, които я очакваха.

ОСМА ГЛАВА

Касандра се завърна в Райтстаун с бебето със сериозния поглед, което нарече на майка си — Гуендолин. Момиченцето имаше друго име, дадено му от родителите, загинали в катастрофата, но Касандра искаше да забрави за тях.

„Момиченцето вече е мое. Може би трябваше да му оставя името, с което я бяха кръстили, а не да се опитвам да залича следите от тяхното присъствие в живота ѝ, но не мога да бъда толкова великодушна. Прощавай, татко“.

Гуендолин бе настанена в новия ѝ дом. Касандра нае бавачка да се грижи за детето. Дори да беше уплашено или нещастно, момиченцето с нищо не го показваше. То се хранеше и спеше нормално и никога не плачеше нощем. Но и никога не се усмихваше.

Междувременно Касандра се оказа изправена пред истинско бедствие, когато ръководителите на отдели в стъклозавода „Райт“ започнаха да докладват един след друг.

— Боя се, че изостанаме от другите производители в бранша по отношение на проучването и разработката на нови продукти — информира я един от главните мениджъри. — Господин Райт, тоест господин Грийли, наблягаше много повече на продажбите, отколкото на производството...

— Останахме извън сферата на фиброоптиката — заяви вицепрезидент на компанията, доверен човек на баща ѝ. — Знаех, че трябва да се заемем с нея, но господин Грийли не се съгласи и вече е твърде късно.

— Изоставаме много зад „Корнинг“ и другите фирми.

— Нямам намерение да показвам неуважение към паметта на съпруга ви, но той изобщо не беше наясно с дейностите в стъклозавода...

— Той казваше, че изящните стъклени изделия са диамантът в короната ни, но приходите ни не идват оттам.

След това започнаха да пристигат ужасяващите доклади, които вледениха кръвта ѝ.

— Опитвах се да предупредя съпруга ви, че надхвърляме възможностите си...

— Съпругът ви постоянно казваше, че трябва да похарчиш пари, за да спечелиш пари, но ние не печелехме.

— Боя се, че данъците не са платени.

— Има несъответствия в пенсионния фонд на служителите...

— Закъсняваме с вноските по банковите заеми...

— Господи, каква бъркотия! — възкликна счетоводителят, когото Касандра нае, за да въведе някакъв ред в счетоводните книги, които сякаш кървяха с червено мастило. — Как служителите ви са допуснали нещата да стигнат дотук? Познавам тези хора, някои от тях работят в компанията от времето, когато баща ви беше жив. Защо не са ви предупредили?

Защото аз не им позволих! Защото им казах, че Бранфорд е шефът. Защото бях вярна съпруга!

— Колко време имам, за да оправя нещата? — попита Касандра.

— Не виждам как въобще бихте могли да го направите. Най-доброто решение е да обявите банкрут и да се оттеглите незабавно.

„И да загуби стъклозавода «Райт»? Семейната компания да се сгромоляса под моето ръководство? Не! Никога“.

— Знам, че ви звучи ужасно, но хората го правят постоянно — продължи счетоводителят съчувствено.

„Не и моето семейство! Аз съм потомък на борбен род. Прапрадядо ми е загубил единия си крак в Гражданската война и затова започнал да произвежда протези и приспособления за инвалиди. С това натрупал богатство, продал бизнеса си и основал стъклозавода. Прадядо ми загубил личното си състояние по време на Голямата депресия, но се държал за стъклозавода; заедно с дядо ми работили на три места, за да изкарат достатъчно средства и заводът да продължи да се разраства. Не мога да позволя да загине. Няма да го допусна!“

Тя нямаше друга алтернатива, освен да се бори.

„Първо се измъкни от финансовата бъркотия — казваше си тя. — Ипотекирай къщата, в която си израснала, и хич и не помисляй, че можеш да се озовеш на улицата, ако я загубиш. Осребри полиците и ценните книжа, с които разполагаш, и не се и замисляй над това как ще

оцеляваш, ако не успееш да изправиш на крака завода. Продай бижутата си. Започни с всички онези показни дрънкулки, които Брадфорд ти е подарил, и се моли цената им да е достатъчно висока, защото в противен случай ще се наложи да продадеш диамантената брошка на майка си и перлите от баба си. Постарай се да не продаваш онази статуетка на кон от времето на династия Тан, която пралеля ти Касандра ти завеща. Опитай да запазиш и картината на Коро, която баща ти толкова харесваше. Действай рисковано, макар да не си хазартен тип, рискувай неща, загубата на които би те сломила. Налага се да направиш всичко възможно и този път ще го направиш сама. Не се и опитвай да намериш някой мъж, който да го направи вместо теб. Повече няма да оставяш на никого фирмата, която е твое наследство и свещен дълг на твоето семейство“.

Касандра предприе спешна разпродажба и успя да си осигури време.

— Не е много, но ако имате късмет, може да се окаже достатъчно, за да съживи бизнеса — информира я счетоводителят.

Касандра не вярваше в късмета, а в собствения си разум. Беше завършила английска литература в университета и бе защитила дипломна работа върху „Разказът на Батската невеста“^[1], но сега ѝ се налагаше да се дообразова. Тя трябваше да стане експерт в различните приложения на стъклото в промишлеността, да постъпи в местния колеж и да учи инженерни науки. Наложиха се да завърши ускорен курс по телекомуникационни технологии и да научи повече за оптичните материали, които се използват в производството на полупроводници. Наложиха ѝ се да научи повече и за същността на керамичния субстрат и приложението му в автомобилната индустрия. А в свободното си време се учеше да се държи като бизнес дама. И всичко това трябваше да стане изключително бързо.

Касандра Райт успя. Изминаха три години, в които почти не спа и в които бе готова да убие Брадфорд със собствените си ръце, ако не бе вече мъртъв. Имаше моменти, в които се чувстваше изтощена и уплашена. Поглеждайки към Гуен, която си играеше в кошарката или седеше на високото детско столче, Каси извърещаше поглед и усещаше, че се отдръпва емоционално от детето.

Не го искаше, но то беше по-силно от нея. Надяваше се само, че умното тихо момиченце, което все още не се усмихваше, не го усеща.

Но Касандра успя да изправи бизнеса си на крака. Стъклозаводът „Райт“ се превърна в един от най-големите доставчици на специализирани полимерни продукти, използвани в биотехнологията, и се наложи като един от водещите производители на висококачествено стъкло, използвано при компютрите и телевизионните приемници. Що се отнася до продажбите на дребно, ръчно изработените уникални изделия от стъкло „Райт“ все още бяха диамантът в короната на бизнеса, но на рафтовете в магазините се излагаше колекцията им от прибори за хранене, които бяха много по-издръжливи и достъпни като цена. Маркетинговият отдел бе намален и стъклозаводът „Райт“ отново се фокусира върху изяществото на своите продукти. Клонът на завода в Ню Орлиънс, който работеше на загуба, бе закрит.

Така Касандра Райт се превърна в човека, който бе сега. Според мнозина тя вдъхваше страх и дори най-незначителните ѝ нареждания се изпълняваха незабавно. Животът ѝ вървеше като добре смазан часовник. Касандра беше оцеляла напук на страха, страданието и предателството и за известно време тя самата си мислеше, че ще прекара остатъка от живота си без мъж до себе си.

Каси долови зад гърба си добре познати стъпки и понечи да се извърне, но една целувка по шията я завари неподготвена.

— Здравей — каза тя.

— Добро утро — отвърна съпругът ѝ Уолтър. След всички години, прекарани заедно, думата „съпруг“ все още ѝ се струваше чудесна.

Двамата се бяха запознали в зъболекарския кабинет. „Не може да се отрече, че умеем да подберем романтични места за среща“, шегуваше се по-късно Уолтър. Двамата имаха сходно чувство за хумор и обичаха да се смеят заедно.

Касандра беше при зъболекаря за почистване на зъбите, а Уолтър чакаше за пломба. Неговият час бе по-ранен, но когато приключи, Касандра го завари пред вратата на кабинета. Уолтър ѝ предложи да се разходят и да пият кафе, макар че той самият не можеше да пие кафе,

докато бе под действието на новокаина. Двамата се смяха и на това. Някак неусетно той започна да ходи до дома ѝ, да я извежда на вечеря и на симфонични концерти, а тя ходеше в ателието и разглеждаше творбите му.

После той се изкачи на хълма до тайното скривалище на Гуен, за да поиска съгласието ѝ да се омъжи за майка ѝ.

— Да не би Гуен да е отишла в своя Невърленд? — попита Уолтър, докато се приближаваше към бюфета, за да си налее чаша кафе.

— Изтича натам, без дори да е закусила. Не хапна и една филийка хляб. Ще ми се... — Касандра не довърши изречението си.

Съпругът ѝ щедро добави сметана и захар в кафето си. Не беше честно, че не наддаваше и грам.

— ... да можеш да организираш живота ѝ — довърши той вместо нея с обичлива усмивка.

— Не мислиш ли, че тя се нуждае от това? — отвърна Касандра с въпрос.

— Аз самият имам склонност да се противопоставям на такива неща, затова не мисля, че трябва да питаш мен.

— Ти си много организиран в работата си.

— Работата е моята страст. В останалите неща от живота ми няма никакъв ред. Нали заради моята разпиляност отказа да споделиш с мен гардероба си.

— О, скъпи, знам, че съм истинско чудовище!

— Не, просто си организирана. — Каси направи опит да се усмихне, но той разбра какво чувства. — Тя ще се оправи.

— Така ли мислиш? Виж какви решения взема само! Толкова е умна, приеха я в Йейл, а тя избра малкия местен колеж. — Каси не се оплакваше от това за първи път, но не спираше да го напомня, защото това бе едно от малкото неща в живота ѝ, които не можеше да поправи.

— Гуен винаги може да се прехвърли, ако пожелае — каза Уолтър.

— Тя просто не знае какво иска! Подценява се. Знаеш ли защо е отишла в нейния Невърленд, както го нарече ти? Вчера онази смешна Джуъл Феърчайлд дойде тук по работа и свари Гуен в библиотеката. Когато влязох при тях, Джуъл се размотаваше наоколо, сякаш си беше

у дома, а дъщеря ми беше увесила нос. И всичко това заради евтината хубост на онова момиче...

— Извинявай, коя е Джуъл Феърчайлд?

— Момичето на пропуски в стъклозавода! Запозна се с нея на миналогодишното коледно парти на фирмата. Тя беше онази, която накара всички да пеят коледните песни.

— О, да. Много е симпатична.

— Зашеметяваща е. А Гуен струва колкото десет, дори двадесет такива като нея.

— С времето дъщеря ти ще осъзнае това.

— Не съм много сигурна.

— Естествено, че не си. Ти си й майка.

Точно в това беше проблемът. Касандра осъзнаваше, че в определени моменти се бе отдръпвала от Гуен. Затова винаги щеше да таи страха, че може би я е наранила.

— В началото, когато я доведох, преживях трудни моменти... — заговори тя тихо. — А и тя толкова приличаше на баща си... Не бях винаги...

— Идеалната майка? Чудя се колко жени наистина са такива.

— Но аз знаех, че тя се нуждае от това и...

— Обичаше ли я?

Това беше въпросът, който още измъчваше Касандра в кошмарите й. Но тя си наложи да отговори честно.

— Винаги съм чувствала, че нещо ме накара да я взема. Някаква причина, която все още не мога да проумея... — Следващата част от признанието бе най-трудна. — Научих се да я обичам. Любовта ми е истинска, но не съм сигурна, че е била там от самото начало.

— Предвид обстоятелствата, щеше да е чудно, ако беше другояче. Не мислиш ли?

— Гуен заслужава нещо по-добро.

— Да. Ти също.

— Аз бях възрастната. А сега не знам как да поправам нещата. — Уолтър не отговори и тя се обърна към него: — Кажй нещо.

— Мисля, че знаеш какво бих казал — отвърна той.

— Трябва да кажа на Гуен за баща й.

— Смятам, че тогава ще й се изяснят много от нещата, които сега не проумява. А това е част от нейното минало...

— Знам — прекъсна го тя. — Казвал си ми го вече.

— Да. Казвал съм ти го неведнъж — съгласи се Уолтър. Чувството на вина, което се опитваше да избегне, я връхлетя отново.

— Скъпи, извинявай. — Тя пое дълбоко дъх. — Истината е, че от нас двамата ти си правият.

— Това не е състезание — рече той и обви ръка около раменете ѝ.

— Боя се, че за мен може и да е така. Не обичам да допускам грешки.

— Забелязах — каза той с широка усмивка.

— И мразя да ми казват, когато греша.

— За щастие това не се случва много често.

— Ласкател.

— Явно действа, защото те накарах да се усмихнеш отново.

Касандра наистина се усмихваше, но после се отдръпна от него.

— Зная, че трябва да разкажа на Гуен всичко, но няма да е лесно.

— Права си.

— Реших да го направя, когато отидем в Париж. Там ще сме само двете и никой няма да ни безпокои. Мислех да изчакам, докато се върнем отново у дома, защото тогава тя ще е на своя територия, но така само отлагам. — Тя замълча за момент. — През всичките тези години, в които криех тайната за баща ѝ от нея, се опитвах да правя онова, което е най-добро за Гуен.

— Знам.

— Не искам нищо друго, освен да е щастлива.

Това не беше цялата истина. В съзнанието на Касандра се беше загнездила идея, която бе твърде лична, за да я сподели дори с Уолтър. Тя си представяше как един ден Гуен ще заеме мястото ѝ в стъклозавода, виждаше я също застанала в градината зад червените кленове като стопанка на този дом. Представяше си, че дъщеря ѝ ще последва пътя, предначертан от семейство Райт за идните поколения. С богатия си интелект и любовта към всичко красиво в изкуството и природата Гуен щеше да бъде прекрасен наследник на бащата и дядото на Касандра. Само да можеше Гуен...

— Искам Гуен да вярва в себе си — каза Касандра на Уолтър и на самата себе си. — Грешно ли е това?

— Ти вярваше ли в себе си, когато беше на нейните години?

— Не. И си платих за това.

Замалко да загубя всичко — стъклозавода, тази къща, градините, моравата, оградена с червени кленове, и хълма, към който Гуен тича всеки път, когато има нужда от спокойствие.

— Но виж се сега — каза съпругът ѝ.

Каси знаеше какво има предвид Уолтър и не можеше да спори. Гуен трябваше да намери своя път като всички останали. Тя щеше да направи своите грешки и нямаше да се поучи от грешките на майка си, въпреки нейните усилия да ѝ ги спести. И все пак... Касандра погледна през прозореца към хълма, където се криеше нейната умна, чувствителна, несигурна и срамежлива дъщеря. И все пак...

— Защо не се обадох да изпратят секретарката ми с онези проклети документи вместо Джуъл — въздъхна тя разстроена.

— Твоята секретарка беше онази жена с ортопедичните обувки, нали?

— Тя е на петдесет и три години и има плоски стъпала.

— Разбирам.

— Проклетата Джуъл Феърчайлд.

[1] Една от новелите в сборника „Кентърбърийски разкази“ от Джефри Чосър (ок. 1343–1400 г.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Странно е как се нареждат нещата понякога, мислеше си Джуъл. За трите години, през които работеше за госпожа Райт, не бе зървала нито веднъж дъщеря ѝ. После я изпратиха да занесе онези документи в дома на Касандра, където по стечение на обстоятелствата се беше срещнала с Гуен в онази невероятна библиотека. И сега накъдето и да се обърнеше, се натъкваше на момичето.

Първо Гуен се беше отбила до стъклозавода, за да покаже на майка си прическата, която ѝ бяха направили специално за пътуването до Париж.

— Tres chic^[1] — рече госпожа Райт, докато се носеше през фойето с Гуен. — Изглеждаш като истинска парижанка.

Джуъл реши, че прическата е ужасна. Някой се беше опитал да подстриже на къса черта твърдата рижавокестенява коса на Гуен. Подобре щеше да бъде, ако я бяха подстригали на пластове. Джуъл сама се беше научила да разбира от прически и грим. Тя изчиташе всяко модно списание, което ѝ попаднеше в ръцете, а по телевизията даваха три модни шоупрограми, на които тя беше ревностна почитателка. Гуен сигурно се мислеше за прекалено възвишена, за да си губи времето с такива неща, но докато двете с майка ѝ вървяха надолу по коридора, Джуъл си припомни пътуването към дома си с бърбивия стар Албърт, който издаваше семейни тайни.

„Аз обаче знам, че не сте толкова велики — мислеше си Джуъл, докато наблюдаваше как двете жени изчезват в свещеното място, наречено «Офис на госпожа Райт». — Знам всичко за вас“.

Джуъл и Гуен се сблъскаха отново една сутрин. Джуъл бе изтичала до магазина за деликатеси под апартамента си, за да си купи геврек и кафе, както обикновено. Гуен седеше на един от високите столове. Отначало Джуъл реши, че се е припознала, защото госпожица Райт нямаше какво да търси в деликатесния магазин „При Бъргър“, който се намираше в квартал, наричан от търговците на недвижими

имоти „покрайнините“. Показа се, че това наистина беше Гуен, която изглеждаше някак не на място.

Джуъл реши да пропусне геврека и кафето, но Гуен я забеляза миг преди да се обърне и да си тръгне. Тя ѝ се усмихна с познатата несигурна усмивка, която беше нейна запазена марка, и Джуъл нямаше как да се измъкне, без да я поздрави.

— Чакам втория си баща — осведоми я Гуен, след като размениха обичайните любезности. — Трябва да си взема паспорта, а градският съвет се намира тук, на ъгъла. Искане да дойдем навреме, а и Уолтър казва, че тук предлагат най-добрата закуска в града. — Тя сви стеснително рамене. — Така се озовах тук.

В този момент се появи Уолтър и покани Джуъл да закусят заедно, но тя отказа, защото закъсняваше за работа.

„Не съм като някои хора, които имат време да закусят, докато чакат съвета да отвори, та да си вземат паспорта за екскурзията до Париж“.

Докато чакаше автобуса, който щеше да я откара до стъклозавода, Джуъл отново се сети за стария Албърт и тайната, която ѝ беше доверил. После се замисли за това, че някои хора се раждаха с късмет, докато при други определено липсваше. Когато пристигна в завода, настроението ѝ беше отвратително.

Това започна да ѝ се случва все по-често. Младата жена се опитваше да се отърси от гнева и лошото настроение, но споменът за бялата къща, в която живееше Гуен, гривната от злато и диаманти, която проблясваше на ръката ѝ, и мисълта, че Гуен не заслужава нищо от това, не спираха да измъчват Джуъл. Случайните срещи с привилегированата, разглежена дъщеря на госпожа Райт изобщо не ѝ помагаша.

Една съботна утрин съдбата ги събра още веднъж.

Търговският център „Алгонкуин“ бе гордостта на Райтстаун. Тук се намираха всички скъпи магазини и два от най-люксовите ресторанти в града. Джуъл идваше в този търговски център през седмица, за да се поглези, като си направи маникюр. Докато лакът съхнеше по ноктите ѝ, тя обичаше да разглежда „Райтстаун газет“. В него съобщаваха за всички събития, които се случваха в областта, за

новооткрити ресторанти и магазини, имаше и рубрика, посветена на обществения живот, на пристигащите и заминаващите знаменитости.

Естествено съобщенията, свързани със семейство Райт, преобладаваха в рубриката. Тази седмица редакторът бе решил, че най-голямата новина е предстоящата ваканция на Касандра Райт и нейната дъщеря.

„Сякаш има някой в тоя проклет град, който да не знае, че Гуен и мамчето ѝ ще ходят в Париж. Всички го разбрахме“, мислеше си Джуъл.

Въпреки това тя попита маникюристката дали може да вземе списанието и когато мина покрай салона за хранене, си купи чашка кафе и седна да почете.

„С нетърпение очаквам това пътешествие — цитираше списанието думите на госпожа Райт. — За първи път посетих Франция с баща ми, когато бях на възрастта на Гуен. Това бе важен емоционално обвързващ момент за двамата ни, от който запазихме прекрасни спомени“.

„Виж ти, това е интересно! Аз също преживях важен емоционално обвързващ момент с баща ми, когато бях на възрастта на Гуен. С него заедно гледахме как майка ми умира. Естествено, няколко месеца по-късно той избяга, така че нямаше как да споделяме милите спомени“.

Джуъл хвърли списанието на масата. Достатъчно! — каза си тя. — Трябва да спреш да мислиш за Гуен и Касандра Райт. Мама винаги казваше, че това, което яде татко отвътре, е завист, и че ако не внимавам, ще свърша като него!

Джуъл се изправи, хвърли в коша списанието и кафената чашка за еднократна употреба и бързо излезе от салона за хранене. Тя се запъти към единственото място, където знаеше, че може да се отърси от паниката. Това беше магазинът за дрехи „При София“, собственост на една отегчена от живота, но невероятно изискана емигрантка от Милано — най-скъпият в Райтстаун. „При София“ беше и любимият магазин на Джуъл. Дрехите, които собственичката му внасяше от Европа и продаваше с огромна надценка, бяха едновременно блякави, секси и стилни. Младата жена понякога заспиваше с мисълта за тях. Естествено идеята да пазарува в този магазин беше нелепа, защото в него нямаше нищо, което тя можеше да си позволи. Най-скромният

копринен шал в него вероятно струваше колкото няколко нейни седмични заплати. През уикенда в магазина обаче работеше една продавачка, с която Джуъл се бе сприятелила. Еди беше на почти същата възраст като нея и разбираше какво означава да си бедна и красива и да копнееш да се обличаш като кинозвезда.

Затова, когато нямаше клиенти в събота сутринта, както често се случваше, защото клиентелата на София беше богата, но не и многобройна, Еди позволяваше на Джуъл да пробва най-красивите дрехи от колекцията на София. Това бяха една кораловочервена копринена рокля с шлейф, черна сатенена рокля с дълбоко деколте и рокля с гол гръб в невероятен нюанс на зеленото, който само млади жени с перфектна външност можеха да си позволят да носят. Когато Джуъл си избере дреха, Еди изваждаше лъскави сандали с високи токчета на също толкова висока цена и отключваше витрината, пълна с уникални вечерни дамски чанти, обсипани с пайети. След това Джуъл слагаше обувките, пъхваше чантичка под ръка и имитираше перфектна походка на модел върху оцветения в кремаво и сиво-кафяво под на магазина. Оглеждаше се в голямото огледало и когато Джуъл от фантазиите ѝ се усмихнеше насреща, всичките ѝ разочарования изчезваха. Ранното посещение в магазина на София в събота сутрин бе най-доброто лекарство срещу депресия за Джуъл.

Но не и тази сутрин. Когато влезе в магазина, Еди побърза да я пресрещне.

— София е тук. Имаме важна особа в магазина и тя лично я обслужва — прошепна ѝ тя.

Незнайно как Джуъл разбра коя е важната особа, без да погледне в посоката, в която сочеше Еди.

— Мисля, че синьото ще ви хареса, госпожице Райт, макар цветът да ви се струва твърде ярък — рече София, докато затваряше една лъскава кутия с логото на магазина върху капака.

— Благодаря ви, че ми я препоръчахте. Аз нямаше да се спра на нея — отвърна Гуен. Тя обаче не изглеждаше много щастлива от факта, че трябва да облече тази дреха. — Боя се, че не умея да пазарувам — добави тя с извинителен тон. — Майка ми искаше да си купя нови дрехи за пътуването. — Купчината лъскави кутии, подредени до касата, свидетелстваха, че е похарчена огромна сума пари.

Джуъл изгледа първо торбите и кутиите, после — нещастното лице на Гуен, и усети как гневът, който отчаяно се опитваше да потисне, отново се надигна в нея.

„Идвам в магазина, за да се престоря за няколко минути, че мога да си позволя нещо повече от евтини магазини и разпродажби. Тази сутрин дори това не получих, защото тази глезла ме е изпреварила. Изкупила е целия магазин и е нещастна заради това“.

Младата жена знаеше, че трябва да излезе от магазина, преди да е казала или направила нещо, за което ще съжалява. Тя се запъти към вратата и вече излизаше, когато мек, леко високомерен глас я спря:

— Здравей, Джуъл.

Тя си наложи да се обърне и се усмихна широко и приятелски на Гуен Райт.

Гуен не искаше да заговаря Джуъл, но въпреки това го направи, защото чувстваше, че така е редно. Напоследък ѝ се струваше, че е достатъчно да се обърне, за да се натъкне на нея. И всеки път, когато я видеше, младата жена изглеждаше още по-хубава от преди. Днес например тя беше облечена в червена рокля, която Касандра би намерила за твърде оскъдна, но на Джуъл ѝ стоеше чудесно. Гуен беше сигурна, че и синята блуза, която си бе купила по принуда току-що, щеше да ѝ стои невероятно. Дрехата имаше същия цвят като изключителните очи на Джуъл. Макар София да бе казала, че блузата е перфектна за Гуен, тя щеше да стои много по-добре на Джуъл.

„Какво ли прави тук? — запита се Гуен. — Тя със сигурност не може да си позволи да пазарува в такъв магазин... Това беше злобно и грозно от моя страна. Тя има пълното право да бъде тук също като мен. Пазаруването на дрехи винаги ме кара да се чувствам ужасно, а тя стои там и изглежда толкова хубава в тази евтина рокля! Пак го направих! Каква лицемерка съм! Постоянно мисля за това, че хората са безпричинно жестоки един към друг, а в следващия момент важничка пред някакво момиче, което дори не познавам, само защото е хубаво. В свое оправдание бих казала, че има нещо в начина, по който ме гледа. Струва ми се, че ме гледа високомерно. Не, не мога да се измъкна толкова лесно. Чисто и просто ѝ завиждам и трябва да се засрамя от себе си“.

Тя повика Джуъл, която се бе запътила към вратата:
— Здравей, Джуъл.

Когато момичето се обърна и я дари със своята ослепителна усмивка, Гуен не послуша гласа, който ѝ казваше да избяга час по-скоро от Джуъл. Вместо това, подтикната от чувство на вина, тя я покани на обяд. Джуъл прие.

[1] Много е шик (фр.). — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Години по-късно, когато си припомняше онзи съботен обяд с Гуен, Джуъл си мислеше, че случилото се бе неизбежно. В продължение на няколко седмици съдбата я бе сблъсквала постоянно с Гуен и бе подклаждала огъня на стаения ѝ гняв, докато нещата закономерно бяха стигнали дотук. Младата жена можеше да проследи всичко — и хубавите, и лошите моменти в живота си, до онзи обяд, който се беше оказал истински кръстопът за нея. Естествено, когато се съгласи да обядва с Гуен, тя не го осъзнаваше. Тогава си помисли само, че не би могла да откаже на дъщерята на шефката си.

„Вила Тоскана“ се гордееше с автентичната си северноиталианска кухня и скъпо меню. Когато напускаха магазина на София, Гуен предложи на Джуъл да отидат там.

— Ходили сме с майка ми — каза тя. — Боя се, че не знам други ресторанти в търговския център. Ако има някое място, на което ходиш обикновено...

„Какво ще кажеш за някое от заведенията за бързо хранене?“, помисли си Джуъл.

— „Вила Тоскана“ е добра идея — отвърна тя. Гневът ѝ не спираше да расте.

— Налага се да изчакате малко, госпожице Райт — каза управителката в ресторанта. — Всъщност, ако ме последвате, ще ви заведе в началото на редицата.

„Страхотно!“ — канеше се да възкликне Джуъл, когато забеляза, че Гуен не помръдва.

— Благодаря ви, ще изчакаме реда си — отклони тя учтиво поканата.

Джуъл осъзна, че така постъпват хората със стил, и това я вбеси още повече.

Чашата на търпението ѝ преля, след като се настаниха на масата. Гуен си поръча салата с италианско име, което със сигурност

произнесе правилно, а Джуъл си избра равиоли с раци, които ѝ звучаха много екзотично. Канеше се да ги поръча, когато забеляза цената им.

— О, твърде скъпи са — изплъзна се от устата ѝ.

— Моля те, поръчай си каквото пожелаеш — рече Гуен и махна с ръка.

Този неин небрежен и пренебрежителен жест беше последната капка. Джуъл внезапно осъзна, че няма да може да преглътне равиолите, които струваха тридесет долара порцията, и си поръча салата. След като взеха поръчката им, Гуен млъкна неловко, както обикновено, и Джуъл подхвана темата за семейството. Тя осъзнаваше докъде може да ги отведе тази тема, макар по-късно да се опитваше да се самозалъгва, че не е точно така.

Джуъл разказа няколко смешни случки с роднините си. Тя умееше да разказва и успя да превърне в забавна история случая с петте деца, които едновременно се бяха разболели от грип. Тя не спомена, че по това време тя самата беше на десет години и се налагаше да сменя мръсните чаршафи. Разговорът естествено премина към темата за бащите.

— Баща ми се трудеше здраво — разказваше Джуъл. — Не беше преуспял като твоя, но и не беше учил в колеж.

По-късно тя беше готова да се закълне, че фаталните думи просто се бяха изплъзнали от устата ѝ и не е имала намерение да нарани никого. Въпреки това думите имаха незабавен ефект върху Гуен.

— Моят баща? — повтори тя. — Аз нямам баща. Уолтър ми е пастрок.

Точно този момент обезсмисляше всички оправдания на Джуъл, защото в мига, в който Гуен се взираше в нея, младата жена просто можеше да се засмее и да се съгласи с думите на момичето.

— Да, знам, че господин Амбърн ти е втори баща. Говорех за истинския ти баща — каза тя.

Гуен я погледна смаяно.

— Никой не знае кой е той. Когато майка ми ме е осиновила, досието е било затворено. А тя не е желала да узнае нищо повече за истинските ми родители — обясни момичето.

Джуъл все още имаше шанс да се измъкне, като каже нещо успокоително и окуражително.

— О! — възкликна тя, като тази единствена сричка беше заредена с целия цинизъм, който жената успя да събере. — Е, сигурна съм, че щом майка ти е казала това, значи е истина — добави тя. Със същия успех можеше да й каже: „Майка ти е лъжкия“.

Това даде желаниния резултат.

— Ти не вярваш в тази история. Знаеш нещо — заяви Гуен.

Играта вече бе повече от лесна.

— Просто... — заекна тя, за да имат думите ѝ по-силен ефект. — Виж, съжалявам, че го казах. Нека да сменим темата.

Тя остави Гуен да я умолява, убеждава и подканя още цели три минути, преди да разкаже с престорено колебание цялата мръсна история за изневеряващия съпруг и любовницата му в Ню Орлиънс. За по-сигурно тя два пъти спомена факта, че косата на Брадфорд Грийли имала характерен рижокестеняв цвят, и зачака думите ѝ да подействат.

„Да видим сега кой е високомерен и могъщ!“, злорадстваше Джуъл.

Но когато погледна към Гуен, тя остана изненадана. Единствените признаци, които издаваха мъката на момичето, бяха преbledнялото ѝ лице и очите, заприличали на тъмни езера. Значи още не бе осъзнала напълно думите ѝ. Но това щеше да се случи.

„Така ѝ се пада!“

По лицето на Джуъл се четеше зле прикрит триумф, който Гуен улови, опитвайки да се съвземе от удара, който току-що ѝ бяха нанесли.

„На нея това ѝ харесва — помисли Гуен. — Колкото ѝ да казва, че съжалява, това не е случайно. Тя е искала да ми каже, че баща ми е изневерявал, а рождената ми майка е била... Господи, каква всъщност е била? Ами моята майка... Касандра Райт? Не смея да си мисля за нея. Не сега и не тук“.

— Добре ли си? — попита я Джуъл.

— О, да — отвърна Гуен и се усмихна ведро. — Няма да се преструвам, че това, което ми каза току-що, не ме е изненадало. — Гуен се зачуди дали думите ѝ имаха смисъл. В момента най-важно беше да звучи смислено. Нямаше как да каже, че е знаела за това, след начина, по който реагира. — Очевидно е, че не бях чувала за това досега, но винаги съм знаела, че съм осиновена. Затова шокът не е

толкова голям. Но цялата тази история е невероятна, нали? Всъщност даже се гордея с това.

„Проклетата да съм, ако допусна да ме видиш разплакана! Мислеше си, че ще ме сломиш, нали? И почти успя. Но няма да ти доставя удоволствието да го видиш. Ще остана достойна дъщеря на майка си — поне в това, ако не в друго!“

— Искаш ли да поръчаме десерт? — попита Гуен весело. — Сладкарят е от Ню Йорк и е един от най-добрите. — Тя повика сервитьора и поиска менюто с десертите. — Не се притеснявай — подкани тя Джуъл, като имитираше най-снизходителния тон на Касандра. — И не се притеснявай за цената, за бога! Аз черпя.

В никакъв случай нямаше да заплаче сега. Щеше да го направи по-късно.

За момент Джуъл се стъписа. Ясно беше, че Гуен вече бе проумяла ужасната истина, но въпреки това изглеждаше спокойна и дори весела. „Не може да бъде! — мислеше си Джуъл. — Ако някой ми беше казал това, което току-що ѝ разказах, щях да се побъркам. Не може да е толкова различна от мен. Тя не е безчувствена. Или все пак е? Ето това ненавиждам най-много в хората като Гуен и Касандра. Не можеш да ги разбереш, ако ще и да се разкъсват от мъка. Сигурна съм, че е така“.

Гуен не помнеше как преживя останалата част от обяда с Джуъл, но някак успя да сдържи мъката си. Трябваше да задържи сълзите си, докато се уедини в любимото си място на хълма. Тя се прибра у дома, после изтича до скривалището си под дъбовете, където толкова пъти бе изплаквала душата си. Но след като най-сетне се озова там, от очите ѝ не се отрони нито една сълза. Нещо в нея отказваше да заплаче, сякаш плачът щеше да е безполезен. Вместо това през измъченото ѝ съзнание препускаха мисли. И всички се въртяха около жената, която винаги бе наричала своя майка.

„Коя жена би осиновила копелето на съпруга си? Защо го е направила? За да оправи кашата, която той е забъркал? Това би било типично в неин стил. Сигурно е била много ядосана... нищо чудно, че се отдръпваше от мен. Нищо чудно, че винаги съм се чувствала самотна“.

Една катеричка, изкушена от лешник, паднал наблизно, се бе приближила твърде близо до момичето и се стресна. Животинчето избяга надалече, оставяйки наградата си.

Преди години падна едно от дърветата край задната морава. Работниците, които разчистваха, бяха открили в него хралупа с малки катерички. Бедните малки създания бяха новородени, голи и с розова кожа, с още слепи очички, които изглеждаха сини под клепачите им. Касандра и Гуен ги отнесоха в кабинета на ветеринарния лекар, но той ги уведоми, че катеричките са прекалено малки, за да оцелеят. Той им предложи да приспи животинчетата, но Гуен не можа да понесе тази мисъл. Струваше ѝ се твърде жестоко да оставят малките създания да умрат, без да направят опит да ги спасят. Тя се разплака и тогава Касандра, която вероятно е знаела колко безнадеждно е положението, каза на ветеринарния лекар, че ще отнесат катеричките у дома и ще се опитат да ги спасят. Две поредни нощи Касандра и Гуен се опитваха да ги хранят с капкомер, спазвайки указанията на ветеринаря. Когато катеричките умряха една след друга, Касандра намери идеалното място, на което да ги погребат на хълма, близо до мястото, където ходеше Гуен.

Тя ме разбираше както никой друг.

След смъртта на животинките Гуен си измисли история за катерички, които оцеляваха и живееха щастливо — така, както Гуен си представяше, че живеят щастливите катерици. Но тогава майка ѝ не прояви същото разбиране. „Те са мъртви, Гуен. Налага се да го приемеш“. Гуен не можеше да го приеме.

Уолтър се опита да обясни на всяка от тях позицията на другата.

— Гуен просто използва въображението си, за да направи света по-поносим за нея. Хората на изкуството го правят непрекъснато — обясни той на Касандра.

— Тя не е творец, а малко дете. Трябва да свикне с мисълта, че не бива да се привързва към нещата — отговори му тя.

— Майка ти не иска да бъде строга с теб — каза Уолтър на Гуен. — Но понякога, когато нещо я нарани твърде силно, единственото, което ѝ се струва възможно, е да го загърби. По този начин се предпазва — бе казал Уолтър на Гуен.

Сега порасналата Гуен се питаше: „Затова ли не ми е казала за баща ми? Защото не е искала да си припомня нещо, което е било

твърде болезнено за нея? Искам да я попитам за това. Но естествено няма да го направя. Не ми достига смелост. Защото после ще се наложи да задам и други въпроси. Бих искала да я попитам какво наистина е чувствала към мен, а се боя от отговорите. Затова следващата седмица ще отидем заедно до Париж и няма да продумам и дума за това. Ще се държа като добра, послушна дъщеря, която никога не задава въпроси на майка си“. Гуен още не можеше да заплаче.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не трябва да забравяме, че вилицата се държи с лявата ръка — каза Касандра. Двете с Гуен седяха в едно от безбройните кафенета в Париж, любимо на Касандра. Като че ли и любимите кафенета на майка ми са безбройни, помисли си Гуен. Каси бе решена да заведе дъщеря си във всяко едно от тях, както и на всички останали места в Града на светлините, които обожаваше.

„Ако чуя още една дума за първия път, когато е била тук с баща си, или за някое от другите ѝ посещения във Франция, ще изкрещя“, помисли си Гуен. И все пак си даваше сметка, че това не е истинската причина за гнева, който изпитваше към майка си.

Очите на Касандра блестяха и си личеше, че ѝ е приятно.

— Често се чудя как се оформят тези навици. У дома би било странно да държиш вилицата с лявата ръка, ако не си левичар, разбира се — говореше тя.

— Това е резултат от намесата на едни хора в работите на другите — измърмори Гуен. — Какво значение има с коя ръка държиш вилицата? Всички тези истории за маниери и ритуали са пълна глупост.

— Предполагам, че може да изглежда така, но ако помислиш, ще разбереш, че не всичко е глупост. Маниерите са част от обществото. Те поддържат реда и карат нещата да вървят гладко. Нали все това ти повтарям?

„О, да, повтаряш го! Това е едно от нещата, за които обичаш да ме поучаваш. Въпреки че всъщност нямаш право да поучаваш никого, нали? Не и след това, което си ми причинявала седемнадесет години“. Гуен се отпусна тежко на стола.

Касандра наблюдаваше как Гуен се отпуска на стола, сякаш всеки момент щеше да се свлече на пода. Явно дните, в които малката ѝ дъщеричка копнееше от желание да ѝ се хареса и седеше с изправен гръб на масата за вечеря, бяха безвъзвратно отминали. Очевидно

цялото ѝ възпитание беше останало в миналото. Сега Гуен бе в ролята на бунтар или каквато там си въобразяваше, че играе.

„Признавам си, че не мога да отгатна ролята. Опитвам се да я разбера, но не успявам. От самото ни пристигане в Париж се държи грубо. Мразя грубостта. Мразя тази пасивна поза със скръстени ръце, която тийнейджърите заемат, когато са ядосани за нещо. За бога, ако имаш да казваш нещо, просто го кажи!“

В този момент Гуен вдигна поглед. Касандра забеляза в очите на дъщеря си нещо подобно на молба и въздъхна.

„Уолтър би ме посъветвал да проявя търпение. Той би казал, че има обяснение за държанието ѝ, и вероятно би бил прав. Не мога да отгатна какви мисли се въртят в главата ѝ, а на нейната възраст може да е какво ли не“.

Тя се насили да се усмихне на дъщеря си, която само чоплеше еклера.

— Купих ти малък подарък — каза Касандра весело, пресегна се към чантата си и извади оттам една книга. — Помислих си, че след като ще посещаваме Малкия Трианон^[1] във Версай, не е зле да опресним спомените си от „Мадам дьо Помпадур“. Малкият Трианон обикновено се свързва с Мария Антоанета, но в действителност Дьо Помпадур — любовницата на Луи Петнадесети, е вдъхновила строителството му. Нейният любим архитект е проектирал двореца и...

— Благодаря, но нямам желание — прекъсна я Гуен. Момичето бе приключило с десерта и сега отново се отпусна на стола.

— Не се налага да четем цялата книга, просто ще я прелистим набързо...

Внезапно отпуснатата фигура от другата страна на масата се изправи на стола и изгледа Касандра гневно.

— Не ми е интересно да чета за любовницата на Луи Петнадесети.

— Но тя е била очарователна жена, куртизанка, продължила велика традиция...

— Не искам да слушам за държанки, велики куртизанки, или както там ги наричаш. Не искам да слушам за незаконните им деца, за техните копелета, ако трябва да се изразя грубо. Тази тема е твърде болезнена за мен. А вероятно и за теб.

— Какво, за бога...

— Майка ми! Била е любовница на баща ми, нали така? А той ти е бил съпруг. И аз съм... как да го нарека, плод на неговия грях?

Ето че се беше случило! Тайната, която Касандра бе пазила срещу такава висока цена през всичките тези години, която единствено тя трябваше да разкрие в най-подходящия момент, вече не беше тайна.

— Кой ти каза? — чу въпроса си Касандра през мъгла от шок и ярост. От изражението на Гуен разбра, че момичето не бе очаквало от нея точно тези думи.

— Какво значение има? Някой трябваше да го направи.

— Щях да ти кажа...

— Цял живот си ме лъгала.

Това, което най-много засегна Касандра, беше отвращението в гласа на Гуен. За миг изпита желание да нареди на дъщеря си да смени тона. Искаше да я накара да се извини. Но Гуен имаше право, поне до известна степен.

— Опитвах се да те предпазя...

— От кое? От истината? Имах право да знам. „Уолтър ми каза същото, но аз не го проумях. Явно съм сгрешила“.

— Ситуацията беше много сложна, Гуен, и аз...

— Другите хора са го знаели! Не си ли осъзнавала, че един ден някой от тях ще ми го каже? Не помисли ли как ще се почувствам аз от това? Обядвах с момичето от пропуска в завода и тя ми каза онова, което отдавна би трябвало да знам.

Джуъл Феърчайлд!

Касандра не беше изненадана от това разкритие.

— Изпитваше удоволствие от това да ме съжалява... Сигурна съм, че е ликувала. Това ужасно момиче!

— Постъпих така, както смятах за добре — каза Касандра.

— Не, постъпила си както е било най-лесно за теб. Не си и помислила за мен.

Трябва да съм търпелива. Уолтър би казал да проявя търпение.

— Гуен, ако ми позволиш да обясня...

— Не искам да те слушам! Не искам да слушам за благородната дама, която е приела безпризорното дете на съпруга си...

Бъди търпелива, повтаряше си Каси.

— Не искам да чувам, че си ме лъгала за мое добро! Не искам да чувам защо си решила, че това е нещо, което не бива да знам.

По-късно Касандра осъзна, че Гуен беше уцелила най-уязвимите ѝ места — чувството за непогрешимост, гордостта и най-вече самочувствието ѝ на порядъчна жена. Досега никой не я беше нападал така и никой не я бе наричал лъжкиня. Касандра впери поглед към отсрещната страна на масата. Всичко, което виждаше, беше рижокестенявата коса, неговата линия на челюстта, брадичката му. Нещо се прекърши в нея.

— Може би си права — проговори тя с леден глас. — Може би не съм искала да си припомням, че съм направила грешка, като съм избрала прелюбодеец, който се е оженил за мен заради бизнеса и парите ми, а после е разрушил предприятието и жертвал брака си заради жена, която намерил, докато обикалял бедняшките квартали, за да раздава милостиня. Може би съм се срамувала да ти призная колко арогантен и повърхностен е бил той. Въпреки това, ако желаеш да научиш всички подробности от живота му, ще се постарая да ти ги предам. Що се отнася до рождената ти майка, всичко, което знам за нея, е, че е работила като барманка и очевидно за нея не е било проблем да бъде държанка на чужд съпруг.

— Ти си го мразила — обвини я Гуен.

— Можеш ли да ме виниш за това?

Дъщеря ѝ зариде, скочи от масата и се втурна навън.

Гуен би дала всичко да сдържи сълзите си. Последното, което можеше да направи, бе да избяга от глупавото кафене като непослушно дете и да тича по улиците на Париж до хотела, сякаш участва в драматична сцена от стар филм. Тя мина тичешком през фойето и се качи в асансьора. Служителите на рецепцията може би я помислиха за поредната луда американка, но явно бяха свикнали с такива гости. Момичето не спря да тича до стаята си в апартамента, който бяха наели с майка ѝ. Тя не спираше да плаче. Беше сърдита на себе си, на Касандра и на целия свят.

Не трябваше да ѝ казвам, че знам истината за баща ми! Ако не беше донесла „Мадам дьо Помпадур“... не, всъщност си търсех повод да ѝ го кажа в очите.

Майка ѝ влезе в съседната стая. Гуен се зачуди дали Касандра не беше тичала по улиците. По-скоро бе взела такси. Майка ѝ отвори

вратата, която разделяше двете спални. „Как не се сетих да я заключа, по дяволите?“, каза си Гуен.

— Гуен, не трябваше да казвам всичко това. — Касандра търсеше подходящите думи. — Баща ти беше много чаровен... можеше да бъде и остроумен... Хората го харесваха...

— А ти го мразеше.

— Не... — Касандра спря. — „Мразя“ е силна дума — добави тя.

„Но точно това си чувствала — искаше да изкрещи Гуен. — Още го мразиш. Мразеше ли и мен, когато правех нещо, което ти напомняше за него? Сигурно понякога съм правила и такива неща“.

— Гуендолин, моля те, недей да плачеш! — помоли я майка ѝ. — Сълзите няма да помогнат.

Според Касандра Райт, наследила поколения стоици, сълзите навярно не помагаша, но на Гуен ѝ олекваше от тях. От гърдите ѝ се изтръгваха дълбоки ридания, лицето ѝ бе покрито с червени петна, носът ѝ течеше. Това не ѝ харесваше особено, но знаеше, че ще се почувства по-добре, след като всичко свърши. Сигурно бе наследила това от жената, която баща ѝ беше намерил, обикаляйки бедняшките квартали, за да раздава милостиня.

— Няма значение какъв е бил баща ти. Това няма нищо общо с теб самата — продължи майка ѝ.

„Има значение, защото аз съм част от него. Част съм и от барманката, която сигурно също като мен е изпитвала нужда да си поплаче. Имах право да знам за тях още преди години. И ти е трябвало да ми кажеш!“

Майка ѝ, изглежда, мислеше същото, защото добави:

— Не исках да го научиш по този начин. Смятах да ти го кажа, докато сме в Париж.

„Щяла си да ми кажеш, когато на теб ти е удобно и контролираш ситуацията. Това е един от малкото моменти, в които те виждам как губиш контрол. Може би все пак трябва да съм задължена на Джуъл“.

— Толкова много исках да си прекараме добре! Исках... Гуен, ще направя каквото пожелаеш. Ако искаш, можем да прекратим пътуването и да се върнем у дома, само кажи. Няма смисъл да се опитваме да продължим, ако ще се ядосваме взаимно.

В гласа на Касандра се долавяше умолителна нотка. За своя собствена изненада, Гуен спря да плаче и погледна майка си. Всяко

косъмче по главата ѝ бе прилежно сресано и дори не изглеждаше бледа. Но погледът ѝ издаваше, че е необичайно уязвима. Касандра никога не беше изглеждала толкова уплашена. „Тя се бои, че ще приема предложението ѝ — осъзна Гуен. — Страхува се, че няма да ѝ простя, но въпреки това не може да ме помоли за прошка“.

— Не, мамо — каза Гуен. — Не искам да прекратим пътуването.

— Всичко ти се струва ужасно, защото го научи по възможно най-неподходящия начин. Мисля, че сега трябва да оставим тази история. Ще поговорим отново, когато не сме толкова... превъзбудени — опитваше се да си възвърне контрола Касандра.

Гуен не я спря.

Това означава никога, помисли си момичето. Двете бяха прекалено добре възпитани. Касандра принадлежеше към семейство Райт, а Гуен въпреки всичко бе нейна дъщеря. Затова щяха да изоставят темата и да се постараят да преодолеят конфликта помежду си. Думата „конфликт“ беше неподходяща за случая, но думата „разрив“ бе твърде силна.

Гуен си представяше ситуацията като парче деликатен копринен плат, което е било опънато прекалено силно и се е скъсало по средата, а после половинките са били събрани и защити. Конците винаги щяха да личат и платът щеше да стои нагънат на мястото на шева, но парчето плат все пак бе цяло.

Гуен и Касандра се отдадоха на парижката си ваканция. Най-напред отидоха до Версай и видяха Малкия Трианон. През следващите няколко дни се храниха в една кафе-сладкарница на шестия етаж в „Прентан“^[2], в невъобразимо скъп ресторант на Айфеловата кула и малка евтина гостилница на Ил Сен Луи^[3]. Пиха мляко с кафе в известното кафене „Марли“ и гледаха през прозорците му пирамидата, служеща за вход на Лувъра. Разходиха се из Лувъра, музея на Роден и музея Д’Орсе; дълго стояха, изпълнени с благоговение, пред „Мона Лиза“ и „Мислителя“. Обиколиха всички туристически атракции, защото, както отбеляза Касандра, все пак бяха туристи и щеше да е глупаво, ако не си го признаят. А и не можеха да си тръгнат от Париж, без да са видели катедралата „Парижката Света Богородица“ и Ил дьо ла Сите^[4], Триумфалната арка, площад „Конкорд“, операта „Гарние“,

Обелиска. Позяпаха витрините на Шанз-Елизе и колкото и да беше банално, се разходиха с лодка по река Сена. Разгледаха зелените метални сергии на букинистите покрай бреговете на Сена, наблюдаваха как рибарите мятат въдици от брега на Ил Сен Луи. Насладиха се на красотата на градината „Тюйлери“, парка „Карусел“ и Люксембургската градина.

Така не им оставаше време да се връщат към темата за дълго пазените тайни. Ако някой видеше как се наслаждават на гледките в Париж, би си помислил, че всички различия помежду им са вече преодоленни.

— Ще уволня Джуъл Феърчайлд. Искам да го знаеш — заяви Касандра в самолета на връщане.

Красивото лице на Джуъл с рубиненочервени устни и невероятни сини очи изплува пред Гуен. Тя отново си припомни триумфалния блясък в очите на Джуъл, докато съобщаваше на Гуен съкрушителната новина, и за момент ѝ се прииска да насърчи майка си. После погледна Касандра, която седеше до нея, спокойна в убеждението си, че след като накаже Джуъл, всичко ще си дойде на мястото.

— Защо трябва да го правиш? — попита Гуен. — Джуъл ми каза истината.

Някои неща явно не можеха да бъдат поправени.

[1] Дворец, построен в парка във Версай по желание на Мадам дьо Помпадур, една от фаворитките на крал Луи XV. — Б.пр. ↑

[2] Известен универсален магазин в Париж. — Б.пр. ↑

[3] Ил Сен Луи — по-малкият от двата естествени острова на река Сена в Париж. — Б.пр. ↑

[4] Ил дьо ла Сите — вторият запазил се остров на река Сена в Париж. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Минали времена“ се намираше в малък търговски център на магистралата, на половин километър северно от търговския център „Алгонкуин“. Рекламата на магазина, публикувана в телефонния указател, гласеше: „Ние продаваме прекрасно запазени употребявани маркови дрехи“. Наемът в търговския център „Плаза“ не беше толкова висок, колкото в „Алгонкуин“, а местоположението му — достатъчно добро, за да привлича излишъка от посетители от по-изискания си съсед.

Така мислеше Патси Алън, собственичката на „Минали времена“.

„Ние привличаме жените, които не се впечатляват от модните дрешки в магазина на София — обичаше да казва тя. — Те напускат неудовлетворени «Алгонкуин» и тогава идва нашият ред. Ние сме на една ръка разстояние и сме готови да им покажем уникалните класически дрехи, за които те мечтаят“.

Ако под „уникални“ и „класически“ се разбираше „овехтели“ и „старомодни“, значи Патси е напълно права — мислеше си Джуъл, макар че никога нямаше да ѝ го каже. Патси ѝ беше шеф, а по отношение на шефовете Джуъл вече следваше нов девиз: „Никога не казвай на шефа или на близките му нещо, което не искат да чуят“.

Тя си спомняше ясно онзи ден преди шест месеца, когато прекият ѝ началник в стъклозавода „Райт“ я повика, за да ѝ съобщи, че е уволнена. Заповедта идваше лично от госпожа Райт. Това бе първото нещо, което дамата предприе след завръщането си от ваканцията в Париж.

— Не знам какво си направила, за да я вбесиш така, но още не си беше свалила сакото, когато ми нареди да те уволня — каза началникът ѝ.

Джуъл знаеше какво бе направила. Беше казала на безличната дъщеря на Касандра Райт истината за баща ѝ. Гуен явно беше поплакала на рамото на майка си и последствията не закъсняха.

Няколкото минути задоволение костваха на Джуъл загубата на седмичната ѝ надница, последвана от три месеца паника, докато се опитваше да си намери работа и оскъдните ѝ спестявания се топяха.

Изборът ѝ бе доста ограничен, тъй като нямаше подходящо образование, а само основна компютърна грамотност, която бе успяла да придобие в курса към вечерното училище. Докато си намери работа като продавачка в „Минали времена“, хазайката вече заплашваше да я изгони. Поради тази причина Джуъл не роптаеше срещу по-ниското заплащане в сравнение със стъклозавода и осемчасовия работен ден, прекарван на крак в магазин с климатик само в салона, където клиентите разглеждаха дрехите.

— Тази е направо божествена! — каза Патси, като извади от опаковъчната хартия грижливо сгъната бяла дантелена рокля.

Жената току-що се бе завърнала и показваше „откритията“ си на Джуъл. „Представяш ли си, това е оригинален модел на «Пучи», а те се разделиха с нея на безценица“ — тържествуваше тя над някоя рокля. Друг път казваше: „Можеш ли да повярваш, държаха този модел на Доналд Брукс заключен в килера, докато не отидох аз, за да го спася!“

Джуъл изразяваше отношението си с възклицания, защото знаеше, че това я радва.

— Виж само каква изработка, Джуъл! Вече не правят такива неща — каза Патси, праметнала дантелената рокля върху протегнатата си ръка.

Джуъл кимна почтително.

— Много ми харесва болерото. Невероятно е как откриваш тези съкровища!

В същото време си помисли, че и посмъртно не би позволила да я облекат в рокля, която изглежда като извадена от гардероба на баба ѝ. Макар че самата тя си бе купила някои неща от „Минали времена“. Дрехите бяха стилни и ѝ напомняха на костюмите и копринените рокли, които Касандра Райт бе донесла от пътуването си до Париж. Освен това Джуъл не можеше да си позволи да си купи нов кашмирен пуловер. Въпреки щедрата отстъпка, която Патси ѝ направи като на служител в магазина, тези няколко покупки надхвърлиха бюджета на Джуъл. Тя не обичаше да носи тези дрехи. Без значение колко прекрасна беше една рокля или колко бе струвала първоначално, момичето просто не можеше да забрави, че носи дрехи втора употреба,

които някой друг беше захвърлил. Те бяха също като мебелите втора употреба в апартамента ѝ.

„Някога ще мога да си купувам всичко, което пожелаю. И всичко ще е ново. Не знам как, но ще го постигна“.

— Ох, каква жега! — въздъхна Патси и си повя с някакви документи. Очакваше се денят да бъде горещ, а те разопаковаха дрехите в склада, където хладният въздух от климатика не достигаше. — Хайде да отидем да поседнем отпред. — Тя се запъти към салона на магазина. — Недей да носиш бялата дантелена рокля в магазина — подметна Патси през рамо. — Закачи я тук, в склада. Материята ѝ е доста деликатна и не ми се иска хората да я пипат. Ще я покажем, когато се появи подходящият купувач.

На Джуъл ѝ отне няколко минути, докато намери една от специалните закачалки и се погрижи за дрехата. Когато излезе от склада, Патси вече се бе настанила на един от високите столове до щанда пред касата. Тя прелистваше „Райтстаун газет“. Джуъл беше предложила да държат по един екземпляр, който клиентите да могат да преглеждат. Патси го подаде разтворен на Джуъл.

— Човек бих убила, за да присъствам на това тържество — каза тя, сочейки водещата новина на страницата. — Бих облякла онзи лилав сатенен костюм на „Армани“ от пролетната колекция от осемдесет и втора година. Сещаш ли се? Гарантирам ти, че след не повече от двадесет минути всички онези модерни дами ще умират от желание да посетят магазина ми, за да пазаруват. Тънкостта на търговията се крие в това да покажеш на хората...

Джуъл вече не я слушаше. Във вестника имаше снимка, на която тя разпозна Гуен Райт. Момичето изглеждаше по-безлично от всякога. Джуъл прочете набързо съобщението, в което се говореше само за Касандра Райт и партито, което организира по повод рождения ден на дъщеря си. Същата онази Гуен, заради която бяха уволнили Джуъл.

Събитието бе планирано за тази вечер и според статията щеше да бъде грандиозно — с шатри, опънати на моравата, и осветителна система, инсталирана специално за случая. Кетъринг фирмата — най-добрата в района — се бе трудила над главното блюдо цели три дни; вестникът цитираше и цветаря, който твърдеше, че последните две нощи не е мигвал. Сред гостите щеше да е губернаторът, както и двама щатски сенатори. Джуъл не се съмняваше, че Касандра Райт е

поканила и млади мъже, подходящи за дъщеря ѝ. Така постъпваха родителите на богатите момичета, ако искаха да са сигурни, че децата им ще си останат богати. Бащата на Джуъл обичаше да казва, че богатите хора предпазват децата си, като ги изпращат в скъпи колежи, за да се сприятеляват с хора, които биха могли да им осигурят шест и седемцифрени заплати. Той наричаше това „работа в мрежа“.

Според Джуъл при момичетата беше по-различно. Въпреки че много жени ставаха адвокати, лекари или управители на компании, бракът с богат мъж си оставаше най-доброто решение за едно момиче. Естествено, жената трябваше да има възможност да срещне такъв мъж. По тази причина Гуен вероятно членуваше във всички подходящи клубове, ходеше на почивка на подходящи места и в нейна чест се организираха разкошни партита, на които присъстваха подходящите хора. Рано или късно някое богато момче щеше да я хареса — най-вероятно заради стъклозавода, който щеше да наследи — и щеше да се ожени за нея. Така двамата щяха да обединят богатството си и да създадат деца, които да станат по-богати и от родителите си. Затвореният малък свят на богатите щеше да бъде продължен с още едно поколение и нито едно външно лице, независимо от красотата и чара му, нямаше да бъде допуснато до него.

Но най-голямата несправедливост бе, че момичета като Джуъл Феърчайлд нямаха шанс с богатите момчета, които посещаваха такива партита.

Джуъл погледна надолу и видя, че почти беше смачкала списанието от силното стискане. Тя го остави внимателно настрана.

— Вече се разхладох — каза тя на Патси. — Мисля да се върна в склада и да довърша разопаковането.

— Там е горещо като във фурна! — протестира Патси.

Джуъл предпочиташе да е заета с нещо, за да не мисли за партито. „Гуен сигурно вече си е избрала бижутата. Аз бих сложила онази златна гривна с диаманти. У тях навярно ще отидат фризьор, маникюристка и козметичка“. Младата жена си наложи да спре.

— Не е толкова зле. Ще включа вентилатора — каза тя с жизнерадостна усмивка.

Всичко друго, дори и жегата, беше за предпочитане пред това да седи тук и да си представя как Гуен се приготвя за своята голяма вечер.

Термометърът показваше тридесет и два градуса на сянка. Гуен загледа през кухненския прозорец мъжа, който окачаше електрически фенери върху новите, току-що монтирани стълбове между къщата и хълма. В дъното на моравата беше опъната голяма бяла шатра, а в другия край бяха наредени кръгли маси с бели покривки. Над масите бяха отворени чадъри, подобни на големи цветя, но персоналът, който подготвяше тържеството, беше започнал да ги прибира, защото след смрачаване нямаше да са необходими. Каси, както Гуен бе започнала мислено да нарича майка си, след като узна истината за баща си, бе купила чадърите и масите с надеждата, че Гуен ще организира партита редовно. Това бе част от социалния живот, на който едно младо момиче трябваше да се наслаждава. Гуен за пореден път се зачуди какво ли си мисли за всички тия приготовления някой извън нейното общество, например младият работник, който окачваше фенерите.

Момичето реши, че той има по-скоро интересно, отколкото красиво лице в класическия смисъл на думата. Тъмната му коса бе малко по-дълга от обичайното и постоянно падаше в очите му, поради което се налагаше често да я отмята. Мъжът имаше изразителни черти и кафяви очи. Докато го наблюдаваше през прозореца, ѝ се стори, че очите му са светли, почти лешникови на цвят, но това сигурно се дължеше на светлината. Като повечето хора, които се занимават с физически труд, и той се движеше ловко и уверено. Явно си разбираше от работата.

В този миг мъжът спря, взе бутилка с вода и след като забеляза, че е празна, я остави обратно на земята. Гуен огледа моравата. Работниците, които преди малко бяха приключили монтирането на шатрата, бяха спрели за обедна почивка и наоколо не се виждаше жива душа. Стори ѝ се добра идея да занесе малко от лимонадата, която току-що бе извадила от хладилника, на младежа с непокорната коса. Момичето напълни една малка каничка, постави я на поднос с една чаша и я изнесе навън.

— Реших, че сигурно сте жаден — каза тя.

— О, много мило от ваша страна!

Очите му наистина бяха с цвят на лешник и това не се дължеше на слънчевата светлина. Гуен забеляза, че младежът се поколеба дали да изпие лимонадата под жаркото слънце, или да се измести под

сянката на дърветата, където имаше столове от ковано желязо. Каси би казала, че не е прието един мъж да седи, докато жената все още стои права, а и повечето мъже биха се съгласили с нея. Гуен се запита дали да не се върне в къщата и да го остави да пие на спокойствие. После се замисли дали няма да му се стори странно, ако просто се обърне и си тръгне след няколко изречени любезности. Човекът можеше да приеме това за проява на грубост.

Столовете от ковано желязо бяха само на няколко метра от тях. Гуен тръгна натам и той я последва. Двамата се настаниха удобно на столовете, но никой не се сещаше какво да каже. Гуен реши, че вероятно очаква от нея да заговори първа. За жалост ѝ хрумваха само банални въпроси, които хората си задават, когато отговорът изобщо не ги интересува. Тя не искаше да изглежда празноглава глупачка. От друга страна, мълчанието ставаше неловко.

— В града ли живееш? — попита най-накрая.

— Да, от известно време. Отначало планирах да отида в Ню Йорк и да работя при един мой братовчед, но промених решението си.

— Не мислиш, че ще е добре да работиш при него? — „Това беше глупаво — помисли си тя. — Целият разговор е глупав“.

Но той, изглежда, обмисляше сериозно въпроса ѝ.

— Зависи. Скарахме се, защото одраска една чужда кола, докато паркираше, а когато го помолих да остави бележка с името и телефонния си номер, отказа да го направи. Братовчед ми разсъждава като бизнесмен. Слава богу, в това отношение не си приличаме. Не и за такива неща. Какъв щеше да е този свят, ако всички приличахме на него?

Очевидно разговорът нямаше да е банален, поне доколкото зависеше от събеседника ѝ:

— На колко години е братовчед ти? — попита Гуен. — Може би е твърде млад, за да знае...

— На двадесет и две. Ако до тази възраст все още не си е изяснил що за човек е, кога би трябвало да го проумее?

— По-късно. Никога не е твърде късно.

— Напротив, късно е. Човек се ражда с някои неща. Познавах едно хлапе, което на седемгодишна възраст можеше да свири на цигулка и сега вече свири в оркестър. Просто се е родило с талант.

Гуен едва сега забеляза неравния белег на едната му ръка.

— Господи, какво ти се е случило?

— Поряхах се като ученик. Тогава бях безразсъден глупак.

— О, боже!

Младежът беше изпил лимонадата и тя трябваше да прибере подноса с чашата вкъщи. Гуен се чудеше по какъв начин би могла да приключи разговора, без да изглежда неучтива или глупава.

— Какво училище си завършил? Търговска гимназия.

— И в нея си учил за електротехник? — Гуен осъзна, че отново задава глупав въпрос. Естествено, нямаше да се занимава с това, ако беше учил за дърводелец или водопроводчик.

— Да. А ти?

— Сега съм във ваканция. През есента ще започна да посещавам местния колеж, където ще уча за детска учителка.

— Май бях чул, че ще ходиш в престижен университет. От Бръшляновата лига.

Това показва единствено, че хората обичат да клюкарстват. Особено в този град и особено за семейство Райт.

— Хората говорят какво ли не — отговори Гуен. — Приеха ме в Йейл — добави тя, понеже не искаше да прозвучи грубо.

— Не ти ли се ходи там?

— Не — отвърна тя твърдо.

— Това е необичайно. Повечето хора биха продали и майка си за такъв шанс.

— Ти би ли го направил?

— Аз получих своя шанс, но не се възползвах от него. Спечелих частична стипендия за един университет в Чикаго, който не е първокласен.

— И защо не се възползва?

— Защото ми харесва това, с което се занимавам. Ако ги нямаше електротехниците и електроенергията, все още щяхме да си живеем в седемнадесети век. Трябва да сме благодарни на Бен Франклин за това, което имаме. Без неговите опити със светкавицата нямаше да имаме коли и прахосмукачки, а и зъболекарят нямаше да може да ни почиства добре зъбите — засмя се мъжът. — Какво говоря! Нямаше да има дори зъболекари! Щяхме да ходим при бръснаря, за да ни извади някой зъб, при това без упойка.

Той имаше весела усмивка, която огряваше цялото му лице и образуваше бръчици около лешниковите му очи, взрени в нея с нескрито любопитство.

— Различна представа имах за теб, Гуен.

— В какъв смисъл различна? И откъде знаеш името ми?

— От вестника. В него имаше статия за това парти, в която споменавах името ти. А относно представата ми за теб, във вестника бяха публикували твоя снимка. На нея изглеждаш много сериозна и...

— Той погледна за миг надолу към празната чаша и след това вдигна поглед. — Предполагах, че си едно по-младо копие на госпожа Райт, една истинска *grande damme* — завърши той, като произнесе последните думи с правилно френско произношение.

— Пълното ми име е Гуендолин и го ненавиждам. Освен това не съм грандама — рече тя. — И понеже вече знаеш името ми, ще ми кажеш ли своето?

— Стенли. Стенли Жирар. Имам френско име.

— Добре звучи. Френският език ми беше любим предмет в училище.

— Моите прадеди са дошли от Франция. Винаги съм искал да я посетя.

— Аз ходих там, макар и само за две седмици.

— Как беше? Толкова ли е чудесно, колкото казват?

— Красиво е. Всички онези музеи, паркове, особено във Версай... — Тя млъкна внезапно. Споменаването на Версай извика в нея други спомени. Тя си припомни рубиненочервените устни на Джуъл Феърчайлд, извити в триумфална усмивка. Спомни си и погледа на Касандра в мига, в който трябваше да признае, че е лъгала дъщеря си толкова години. Гуен отблъсна виденията. — Цветята във Версай образуват различни форми. Приличат на бродерия — каза тя.

— Май не ти е харесало — каза той, леко намръщен. Младежът беше много наблюдателен и бе доловил неприятните емоции. Сигурно трудно му убягваше скрита тайна или лъжа. Макар да не го познаваше, Гуен бе усетила, че в него няма лицемерие.

— Не, Версай бе фантастичен. Просто... Просто мисля, че някои неща трябва се видят. — Това поне беше истина.

Намръщеното изражение не слизаше от лицето му. Мъжът усещаше, че Гуен премълчава нещо, но беше твърде възпитан, за да я

разпитва. Внезапно и двамата млъкнаха, изчаквайки другият да заговори пръв. В изпълнената с неудобство тишина се чуваше само песента на щурците.

— Приключих с окачването на фенерите — наруши той мълчанието. — Ще се върна довечера, за да ги включа половин час преди началото на тържеството. Свързани са в отделна електрическа верига. — Той ѝ подаде празната чаша. — Благодаря ти за лимонадата.

Младежът се изправи. Отиваше си. Щеше да събере инструментите си, да се качи в пикапа и да си замине.

— Стенли — чу се Гуен да го вика по име.

Той се обърна.

— Ти каза... — промълви Гуен. Усещаше как лицето ѝ пламва, но не можеше да спре. — Каза, че не съм такава, каквато си ме представял.

Той кимна. Гуен направи неуспешен опит да се усмихне.

— Каква съм тогава? — попита Гуен. Помисли си, че лицето ѝ сигурно вече прилича на домати, и част от нея искаше да потъне в земята под палещото слънце, за да се свърши всичко. Въпреки това трябваше да го попита и ако той се бе засмял или пошегувал, ако само се бе усмихнал, тя наистина щеше да потъне в земята от срам. Той обаче я гледаше с онзи замислен поглед.

— Старомодна — промълви Стенли сериозно. — В теб има нещо, което е някак... очарователно старомодно. — Сега беше негов ред да се изчерви.

— Мисля, че това ми хареса — отвърна тя след малко.

Той кимна, после се обърна и си тръгна.

Гуен отнесе подноса и каната с лимонада обратно в кухнята. Тя погледна часовника. Минаваше дванадесет часа. Един камион на фирмата за кетъринг бе спрял на алеята. След няколко минути кухнята и стаята на иконома щяха да се препълнят с работници, нареждащи подноси с ордъври, хапки и пухкави сладкиши с пълнеж от сметана. Служителите на фирмата за кетъринг и тези от цветарската фирма щяха да се блъскат един в друг, докато нареждат и украсяват масите. А Стенли Жиар щеше да се върне след шест часа.

Гуен излезе от кухнята и се запъти към стаята си. Бяха ѝ дадени изрични инструкции да почива, за да бъде свежа за вечерното тържество.

„Искам да си блестяща“, бе наредила Каси, преди да тръгне към салона за красота, където имаше записан час. Гуен отказа да отиде, тъй като фризьорът на майка ѝ беше предложил да ѝ направи златисти кичури. Момичето влезе в спалнята си. На вратата на гардероба висеше роклята за тържеството, която бяха избрали двете с Каси. Дрехата беше зелена, а майка ѝ бе убедена, че това е най-подходящият цвят за червенокоси момичета. Освен това роклята беше по последна мода и в нея нямаше нищо старомодно, още по малко очарователно старомодно.

Гуен се втурна вън от спалнята, изтича по стълбите, после през фойето, грабна ключовете на колата си, благодарейки на Бога, че най-накрая се бе решила да вземе книжка, и излезе през входната врата. Тя се качи в колата и потегли.

Беше виждала рекламата на един магазин, макар никога да не бе ходила там. Намираще се в малък търговски център северно от „Алгонкуин“. Според рекламата магазинът, наречен „Минали времена“, продаваше Маркови дрехи.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гуен Райт беше дошла да пазарува в „Минали времена“ в деня на голямото тържество по случай рождения ѝ ден! Джуъл не вярваше на очите си. Сякаш сънуваше един от онези кошмари, в които се въртеше в омагьосан кръг и катастрофата се повтаряше до безкрай. Единствената ѝ утеха беше, че Гуен изглежда не по-малко изненадана и слисана, виждайки Джуъл.

— О, я виж ти... Джуъл! Не очаквах... тоест... не знаех... — заекна тя.

— Да, започнах работа тук, след като майка ти ме уволни — каза Джуъл.

Принцеса Гуен не знаеше какво да отговори и просто сведе поглед към земята.

„Точно на нея ли трябваше да налетя! — мислеше си Гуен. — Как е възможно да срещна тъкмо Джуъл Феърчайлд!“

Бяха изминали шест месеца от деня, в който Джуъл разтърси живота на Гуен като същинско синеоко земетресение. Още не можеше да се съвземе от шока. Отношенията ѝ с Каси бяха обтегнати както никога преди. Налагаше се да приеме, че истинските ѝ родители, които в представите ѝ бяха красиви и благородни, всъщност са били двойка измамни прелюбодейци. И за капак на всичко, в магазина, в който никой от познатите ѝ нямаше да помисли да стъпи по причини, които Гуен не желаше да признае дори пред себе си, трябваше да види тъкмо Джуъл. Всичко това ѝ приличаше на жестока шега.

„По-скоро ще позволя да ми извадят зъб без упойка, отколкото да ѝ позволя да ми помогне!“, помисли си Гуен.

„Не мога да я обслужвам — каза си Джуъл в същото време. — По-добре да ме застрелят!“

Двете стояха една срещу друга и Джуъл беше сигурна, че усмивката на собственото ѝ лице е също толкова изкуствена, колкото и тази на Гуен. Ясно беше, че нито една от двете не знае как да излезе от ситуацията. За техен късмет Патси се появи на вратата на склада точно

в този момент. Тя позна Гуен от снимката във вестника и неимоверно развълнувана, започна да я обсипва с приветствия и поздравления, че е решила да посети магазина.

— И така, госпожице Райт, как мога да ви помогна? — каза тя.

Дори да бе забелязала облекчението, което Гуен и Джуъл изпитаха, Патси не се издаде с нищо.

Бялата дантелена рокля бе точно това, което Гуен търсеше, макар да не го знаеше, докато Патси Алън не ѝ я показа. Гуен я беше премерила и сега се взираше в огледалото, сякаш се виждаше за първи път. Корсажът беше с квадратно деколте, което ограждаше като в рамка малкото ѝ лице, а фината дантела падаше изящно до глезените ѝ.

— Приличате на героиня от роман на Джейн Остин — рече Патси и от устните ѝ се отрони щастлива въздишка. Права беше. Гуен изглеждаше перфектно, но от шията надолу.

— Косата ми... — изстена момичето.

— Вдигнете я на кок — нареди Патси. — Не трябва да е много старомоден, за да не изглежда сякаш отивате на маскен бал, но е добре да махнете косата от лицето си.

— Не знам как да го направя. Не ме бива в тези неща, а мисля, че е твърде късно за час при фризьора. Графикът му беше зает още отпреди седмици...

— Сигурна съм, че за вас биха намерили време...

— О, не бих могла да се натрапя... — промърмори Гуен тъжно.

„Тя иска да е красива тази вечер — мислеше си Джуъл. — Сигурно е заради мъж. За първи път забелязвам искрица живот в нея. А когато едно момиче се държи по този начин, очевидно е замесен мъж“.

Гуен изглеждаше така, сякаш ще се разплаче. Джуъл реши, че си го заслужава, но въпреки това почувства нещо като съжаление. Вълнуващо беше да се наблюдава как бялата дантелена рокля преобразява госпожица Райт. И трите жени бяха завладени от вечната женска фантазия за идеалната бална рокля, която преобразява Пепеляшка в принцеса, и щеше да е жалко, ако рошовата грива на Гуен развали прекрасната илюзия.

Какво пък! — помисли си Джуъл.

— Аз мога да ти оправя косата — предложи тя.

Гуен я изгледа ужасена.

— Не се притеснявайте. Джуъл е гениална в тези неща.

— Ако не се харесаш, винаги можеш да си пуснеш отново косата — добави Джуъл бързо. И преди Гуен да реагира, тя вече я настаняваше на един от високите столове пред щанда, а Патси се втурна към търговския център, за да купи фиби и лак за коса.

Джуъл работеше бързо и уверено. Може и да не беше чела романите на Джейн Остин, но знаеше почти всичко за прическата и грима. Пръстите ѝ приглаждаха, усукваха и закрепяха с фиби къдравата грива на Гуен. Накрая тя отстъпи крачка назад, за да огледа творението си.

— Трябва ти бяла панделка — отсече Джуъл.

— Точно така — съгласи се Патси и изтича до работната стая, за да потърси нужната панделка.

Джуъл провря през къдриците на тила на Гуен една тънка копринена панделка и я завърза на малка фльонга зад едното ѝ ухо. Едва след като Джуъл остана напълно доволна от крайния резултат, позволи на Гуен да застане отново пред огледалото.

— О! — възкликна Гуен.

— Идеално. — Патси я изучаваше критично. — Прическата и роклята са перфектни, а същевременно изглеждат небрежни. Всичко е заради панделката. Изглежда така, сякаш в последния момент си хванала косите си с нея.

„Аз го направих — помисли си Джуъл и я обзе приятно чувство. — Току-що направих услуга на принцеса Гуен и сега тя ми е длъжница. Ама че съм хитруша!“

„Тя ми направи услуга — мислеше си Гуен. — Точно така исках да изглеждам, а тя ми помогна“. Момичето откъсна поглед от образа си в огледалото и се извърна с лице към Джуъл и Патси.

— Не знам как да ви се отблагодаря.

„Мразя да се чувствам длъжник на някого. Особено на нея“.

Внезапно ѝ хрумна идея, от която Каси щеше да побеснее, но това в момента не я притесняваше.

— Знам, че е твърде късно — каза тя, — но се надявам, че няма да ми откажете. Бихте ли желали да дойдете на партито ми тази вечер? — рече Гуен. Тя взе една от визитките, оставени върху щанда, и написа нещо на нея. — Покажете това на входа, за да знаят, че аз съм ви поканила.

Патси не спираше да благодари на Гуен.

„Не можа да понесе мисълта, че трябва да ми е благодарна! Искане да се реваншира, като ми подхвърля тази троха с поканата за помпозното й парти в последната минута. Обидно е и тя го знае“ — мислеше си Джуъл в същото време.

За миг се поколеба дали да не отхвърли поканата на Гуен и по този начин й попречи отново да вземе надмошцие. Но това парти щеше да й даде шанс да влезе в магичната среда, в която можеше да срещне подходящия мъж и да промени живота си.

„Някога ще мога да отказвам на жени като Гуен Райт, но точно сега не мога да си го позволя“, каза си тя.

— Благодаря ти — отвърна Джуъл и взе обидната покана, написана от Гуен.

Навън вече се смрачаваше, когато Гуен се разположи в един люлеещ стол на предната веранда и зачака Стенли да се появи, за да включи фенерите. Тя беше измислила кратко извинение за това, че се намира навън. „Просто исках да подишам малко свеж въздух преди началото на кошмара“, щеше да каже Гуен. Искаше да му покаже, че не е като обикновените общителни момичета. В извинението й имаше известна истина, защото Гуен наистина не обичаше големите тържества и обикновено се измъкваше нанякъде преди началото, за да събере мислите си.

Пикапът на Стенли още не се виждаше на алеята. Къщата зад Гуен бе обляна в светлина, а наетите сервитьори и бармани се суетяха наоколо с последните приготовления. Уолтър проверяваше шампанското, а Каси вероятно преглеждаше за последен път списъка с гостите заедно с икономата. А виновницата за цялата тази суматоха седеше навън, облечена в бяла дантелена рокля, и се опитваше да се

престори, че не я е купила заради мъж, с когото беше разговаряла само десет минути същия следобед. „Ти си глупачка, Гуен Райт“, говореше си тя. Но въпреки това за нищо на света нямаше да влезе вътре.

Две минути по-късно Гуен бе възнаградена със звука на чакъл, хрущящ под гумите на пикапа. Вратата на автомобила се отвори и Стенли излезе от него. Гуен можеше да го познае дори в сумрака. Той носеше нещо, което наподобяваше комплект с инструменти, но сигурно я забеляза, защото след секунда пусна това, което държеше, и се приближи към нея.

Стенли веднага разпозна жената, седнала на предната веранда. Тя беше облечена точно както си беше представял. Гуен трябваше да изглежда точно така, а той знаеше, че прическата и роклята, и тази безгрижна поза на момичето, седнало в люлеещия стол, бяха заради него. Сърцето му се преобърна. Тя беше толкова млада! Това не значеше, че не е изградена като личност, дори напротив. Стенли усещаше, че ако поиска нещо, Гуен може да прояви силна воля по онзи неин безмълвен начин. Освен това тя беше умна. Десет минути разговор с нея му бяха достатъчни, за да го разбере. И въпреки това, в начина, по който седеше там и го чакаше, имаше нещо толкова открито, уязвимо и неопитно!

Стенли не знаеше как да постъпи. Ако кажеше на Гуен, че изглежда прекрасно, по страните ѝ пак можеше да избие онази очарователна огненочервена руменина, от която тя се срамуваше. Освен това момичето не беше красиво в класическия смисъл на думата. За него тя притежаваше нещо по-хубаво от обикновената красота. Гуен беше уникална. Тя приличаше на една от онези вази уникални, създадени от майсторите в стъклозавода. Стенли не знаеше как да изрази мислите си. Но момичето се беше постарало заради него и той трябваше да направи нещо.

Краткото извинение се изпари от главата на Гуен. Тя се приближи към перилата на верандата, когато Стенли тръгна към нея. Ако бяха актьори, можеха да изиграят сцената от „Ромео и Жулиета“.

— Времето се захлади, вече не е горещо като днес следобед — каза тя, понеже не се сещаше за друго в момента.

— Харесва ми роклята ти — изрече той почти едновременно с нея.

Двамата впериха поглед един в друг. „Не, не, чашите за шампанско трябва да се сложат на масите“ — долетя глас през отворения прозорец на къщата. „Кога ще се настанява оркестърът?“ — попита друг.

Това развали магията. Стенли се намръщи в тъмното.

— По-добре да отида да погледна фенерите — каза той и се направи да тръгне.

На Гуен ѝ идваше да заплаче. Тя не знаеше какво бе очаквала от Стенли, но със сигурност беше нещо повече от репликата „Харесва ми роклята ти“. Не и след лудото препускане до „Минали времена“ и жеста на Джуъл Феърчайлд, след който се наложи Гуен да я покани на тържеството си! Въпреки това младият мъж си тръгваше. Внезапно той спря и се върна при нея.

— В Тайлър има малък киносалон, в който прожектират чуждестранни филми за изкуството със субтитри. Понечете от тях са много добри — каза Стенли.

— И аз гледах там един италиански филм — отвърна Гуен. — Искаш ли да отидем заедно? — попита тя, тъй като не успя да се сдържи.

Той се съгласи с усмивка и Гуен се зарадва, че се беше осмелила да попита.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Партито бе в разгара си, но Гуен витаеше някъде над шумотевицата, музиката от оркестъра и потракването на чинии и чаши. Нищо не можеше да я засегне, дори мъмрението от Каси преди няколко минути, когато Джуъл Фьърчайлд и Патси Алън бяха пристигнали и бяха показали на иконома поканите, написани лично от Гуен.

— Какво ти става? — попита Каси.

— Срегнах я и реших, че ще е уместно да я поканя — обясни Гуен неубедително.

— Тя е ужасен човек.

— Не е чак толкова лоша. Тя ми направи прическата за тази вечер — каза Гуен, провокирана от непреклонната реакция на Каси.

— Какво е направила? Къде, за бога?

— Това е дълга история.

— Защо, по дяволите, си я оставила да ти направи прическа, при условие че от три седмици те убеждавам да отидеш при Чарлз? Понякога не мога да те разбера...

— Знам.

— И след като стана дума, защо реши да си смениш роклята, която толкова дълго избирахме?

— Тази ми се стори добра.

— Не твърдя обратното, но откъде я взе? Личи си, че не е нова, а не е наследена от някой в нашето семейство, така че защо, за бога... Мили боже, онази жена визитки ли раздава!?

Патси Алън подаваше визитка на „Минали времена“ на една дама, облечена в рокля с огромни бухнали ръкави. Каси пое дълбоко дъх и Гуен се приготви за лекция. За неин късмет, една жена, попрекалила с ружа по страните си, наруши уединението им.

— Каси, мила, искам да те запозная с един човек — каза тя.

— Отиди, майко — подкани я Гуен охотно.

— По-късно ще довършим този разговор, Гуендолин — промърмори Каси и се остави да я отведат.

Гуен вече можеше свободно да се оттегли встрани, откъдето да наблюдава тълпата. А също и ефекта, който Джуъл предизвикваше сред гостите на партито по случай собствения ѝ рожден ден.

Джуъл привличаше всички погледи, където и да беше. Тя изглеждаше зашеметяващо в копринената рокля без презрамки, която имаше същия виолетов цвят като очите ѝ и прилепваше по всяка нейна извивка, като не оставяше нищо за въображението. Тъмните коси на Джуъл Феърчайлд блестяха под светлината на фенерите, а алените ѝ устни бяха застинали в неизменна усмивка. Където и да минеше, мъжете я оглеждаха крадешком, а някои я гледаха открито, безсрамно и настойчиво. Няколко мъже бяха намерили предлог, за да оставят жените, с които разговаряха, и бяха успели да се озоват на пътя на Джуъл, докато тя се разхождаше по моравата. За момент Гуен си припомни друго тържество по случай рождения си ден преди години, когато друго красиво момиче беше провалило празника ѝ. Старите спомени, изпълнени с горчивина и негодувание, я заляха отново. После тя се сети за киносалона в Тайлър, където прожектираха чуждестранни филми за изкуството, и тягостните чувства се изпариха. Нека Джуъл получи цялото внимание. Тази вечер Гуен можеше да си позволи да бъде щедра.

Партито, което трябваше да даде шанс на Джуъл да проникне във вълшебния кръг на богатите, не се оказа чак толкова вълшебно. Макар че широката, приветлива усмивка не слизаше от лицето ѝ, тя започваше да се отчайва. Както винаги, Джуъл предизвикваше голям интерес, но тя бе достатъчно опитна, за да различи подходящия тип интерес сред вниманието, който щеше да ѝ спечели просто дребно бижу или лъжливи мъжки обещания за раздяла със съпругата и децата. Тя никога не се хващаше на тези уловки. Проблемът беше в това, че въпреки собственоръчно написаната покана от Гуен Райт, тя си оставаше аутсайдер. Богатите аристократи не бяха глупави, когато трябваше да разпознаят някой от тяхната черга, и само след минута разбираха, че тя не е една от тях. Въпреки неопределените фрази, с които отговореше на въпросите, свързани с произхода ѝ, и опитите да

внуши, че с Гуен се познават откакто се помнят, повечето мъже, които бяха намерили повод да поговорят с нея, се отдръпваха, изпълнени със съжаление, а онези, които оставаха, не бяха подходящи за нея. Момичетата с външност като нейната си изграждаха шесто чувство за тези неща. Тя реши, че след като така или иначе е тук, най-добре да се възползва докрай. Джуъл отметна косата от раменете си и се усмихна на един мъж, който я зяпаше вторачено. На дневна светлина сигурно щеше да изглежда шестдесетгодишен.

В същия момент тя съзря един закъснел гост. Издълженото му лице имаше хубав тен, макар мъжът да не беше красив по онзи начин, който може да те накара да го погледнеш отново. Той изглеждаше по-възрастен от нея, но не беше стар. Облечен в тъмносиньо сако и „униформена“ вратовръзка в райе, новодошлият се открояваше сред мъжете на партито, които носеха костюми в светли или пастелни тонове. И той, както и останалите присъстващи, напомняха на Джуъл рекламата на магазин с дългогодишни традиции в мъжката мода, където мъжете бяха нарисувани с тенис ракети или яхнали красиви коне. Макар че закъснелият гост принадлежеше към същата класа като останалите, той се различаваше от тях. Джуъл го проследи с поглед, докато се придвижваше до вътрешния двор. Човекът остана там и обходи с поглед гледката пред себе си. Ясно беше, че не търси никого. Дори и да имаше някакви приятели тук, очевидно не бързаше да ги открие. Мъжът пхна ръце в джобовете си и се облегна на стената на къщата, сякаш се канеше да остане там цяла нощ. Въпреки небрежната поза, в него се долавяше напрегнатост и нещо леко опасно, което Джуъл усещаше дори от разстоянието, на което се намираше.

Докато се чудеше дали да не се промъкне по-близо до него, Уолтър Амбърн изникна отнякъде, поздрави мъжа и го отведе при Каси и Гуен.

— Гуен, Каси, запознайте се с Джеф Хенри — представи Уолтър мъжа, който бе закъснел за партито повече от обичайното. Гуен беше сигурна, че поне Каси ще си го помисли. Майка ѝ протегна ръка, за да се ръкува с него.

— Радвам се, че успяхте да дойдете, господин Хенри — каза тя. Дори да бе усетил студенината в гласа ѝ, той не се смути.

— Аз също, госпожо Райт — отвърна Джеф весело и поздрави Гуен за рождения ѝ ден.

„Има нещо в него. Прилича на пират — каза си Гуен, докато благодареше. — Въпреки пясъчнорусата си коса и стилното облекло, излъчването му е малко дивашко“.

— Джеф иска да купи картината с момиченцето на покрива — информира ги Уолтър.

Думите му предизвикаха изненада. Уолтър дължеше репутацията си на портретите по поръчка, но той рисуваше и собствени творби, много от които имаха качества на музейни експонати.

Картината, за която ставаше въпрос, бе изящна творба, майсторска игра на светлина и сенки. На нея бе нарисувано момиченце, седнало на покрива на едно от старите бунгала край реката. Над главата над детето се носеха буреносни облаци, а зад гърба му се разстилаше сивата водна шир.

Гуен не можеше да повярва, че картина като тази би привлякла вниманието на авантюриста, застанал пред нея. Явно външният вид на господин Хенри лъжеше. Тя стигна до извода, че покрай Джеф Хенри човек винаги трябва да е нащрек, защото никога не можеше да бъде сигурен какво се върти в главата му. В съзнанието ѝ ненадейно изплува образът на Стенли. Гуен си припомни как беше решила, че в него няма нищо прикрито или потайно. В действителност тъкмо това я бе привлякло, защото се чувстваше уморена от тайните и несигурността в отношенията си с хората.

Внезапно момичето осъзна, че вниманието на Джеф Хенри вече не е насочено изцяло към нея, майка ѝ и Уолтър. Нещо бе привлякло погледа му и Гуен веднага се досети какво е то. Въпреки това погледна в посоката, в която гледаше гостът.

Там, под един от фенерите, които Стенли беше окачил по-рано същия ден, стоеше Джуъл. Гуен се усмихна. На мъж като Стенли можеше да се разчита. Няколко минути по-късно Джеф се извини и ги напусна, но тя изобщо не се подразни, когато го видя да се насочва към Джуъл.

Джуъл гледаше с копнеж към предната част на къщата, където един прислужник извеждаше колите на гостите от паркинга. Само няколко часа по-рано ѝ се завиваше свят при мисълта, че ще присъства на парти, на което специален прислужник се грижи за колите на

гостите. Сега всичко, което искаше, бе да изчезне оттук. Тя осъзнаваше, че тази вечер не си беше изиграла добре картите. Трябваше да се сприятели с жените или поне да опита да го направи, защото те управляваха този свят и решаваха кой да получи одобрение. Мъжете само ги слушаха. Но тя не можеше да се сприятели с жените, докато носеше рокля, създадена за лов на мъже, и бе парфюмирана с възможно най-сексапилния парфюм. Всъщност никога не бе постигала кой знае какъв успех в сприятеляването с жени, без значение как бе облечена. Навярно просто не съществуваше правилен начин, по който трябваше да се държи тази вечер. Навярно баща ѝ беше прав, като твърдеше, че какъвто си се родил, такъв ще умреш, но и това вече не я интересуваше. Сега искаше само да се върне у дома и да спи цял месец. За нещастие се налагаше да изчака, тъй като Патси нямаше никакво намерение да си тръгва. Шефката ѝ беше обещала да я откара до дома ѝ тази вечер, защото дванадесетгодишната бричка на Джуъл отново бе на ремонт. Поредната неприятност в списъка.

Джуъл се отправи към края на моравата, където се виждаха два изящни стола от ковано желязо под дърветата. Преди да се настани на стола, внимателно избърса седалката. Виолетовосинята рокля, която се оказа такава грешка, бе взета назаем от „Минали времена“ и Патси щеше да се ядоса, ако ѝ я върнеше с някое петно. Младата жена се отпусна в стола и затвори очи с облекчение. За първи път откак стъпи на моравата, тя си позволяваше да седне. Болката в краката беше станала нетърпима.

— Нещо против да се присъединя към вас? — обади се мъжки глас.

Тя вдигна поглед и видя мъжа с тъмносиньото сако.

Ако не се чувстваше толкова уморена, Джуъл щеше да се опита да пофлиртува, но беше приключила с това.

— Не, нямам нищо против — отвърна тя.

Той седна до нея и двамата мълчаливо загледаха партито.

— Прощавайте за предположението, но мисля, че тук не се чувствате особено комфортно — проговори най-накрая мъжът.

— Мястото ми не е тук — рече тя. Идеше ѝ да се ритне заради това, че остави думите да се изплъзнат от устата ѝ. Сега той щеше да каже нещо от рода „Какво имате предвид?“ или „Вие сте най-хубавото

момиче на партито“, а на нея щеше да ѝ се наложи да измисли някое духовито, безгрижно обяснение.

— Знам какво имате предвид. И моето място не е тук — каза той.

— Нищо подобно! Вие сте един от тях — изплъзнаха ѝ се отново думите.

— Не е така — отвърна той, загледан в гостите. — Не принадлежа към това общество, или поне не още — добави той меко, сякаш бе забравил за нейното присъствие.

Нещо в начина, по който говореше, разпали любопитството на Джуъл и тя забрави огорчението и болката в краката си. Умората ѝ се изпари и тя се поизправи, за да го погледне в очите.

— Обличате се добре, говорите добре, обзалагам се, че сте ходили в подходящо училище и най-вероятно сте женен за подходящата жена...

— Нямам жена — прекъсна я той.

— Добре, но съм сигурна, че не греша за останалото, така че какво имате предвид?

Той се извърна към нея с кисела усмивка.

— Парите, естествено. Какво друго да имам предвид?

„Защо, по дяволите, ѝ казвам това?“, зачуди се Джеф, макар да знаеше отговора. В това момиче имаше нещо наелектризиращо. Дори в този момент, когато беше очевидно, че е сломена от нещо, той усещаше енергията ѝ. Мъжът огледа прекрасното ѝ овално лице, привлекателните устни, безупречно белите зъби и откритата, дружелюбна усмивка, която караше невероятните ѝ очи да блестят. За него повечето жени бяха като отворена книга, но всичките му инстинкти подсказваха, че момичето срещу него е различно. Всъщност не го беше разбрал само с помощта на инстинктите си. С този необичаен разговор тя вече му беше показала, че е различна.

— Не ми казвайте, че сте беден — каза момичето. — Защото няма да ви повярвам.

Той се засмя на думите ѝ и тя се присъедини към него.

— Мисля, че „беден“ е относително понятие — отвърна Джеф. — В сравнение със семейство Райт и повечето от гостите на това парти, аз едва свързвам двата края. Но в сравнение с хората, с които

съм израснал, разполагам с добро състояние. — Той замълча за момент и после добави самоиронично: — Дори мога да си позволя да купя картина на Уолтър Амбърн. Разбира се, налага се да я платя на вноски, но мога да си я позволя.

— Но вие не искате да я плащате на вноски — констатира тя.

Момичето го изучаваше внимателно, но това явно не му беше неприятно.

— Не. Тъкмо когато си мисля, че нямам нищо против това, отивам в някоя къща като тази и...

— Отивате в къща като тази и... какво? — подкани го тя.

„Какви ги върша? — каза си Джеф. — Обикновено не споделям такива неща дори с приятели“. Но момичето наистина беше много красиво. И различно.

— Искам — призна Джеф. — Искам всичко. Срам ме е да си го призная, но...

— Защо?

— Изкарвам достатъчно пари. Работа в брокерска агенция. Имам собствена къща на улица „Уорън“. Кварталът е доста добър...

— Познавам мястото, наистина е добро. Но може би сте човек, който не би се задоволил с нещо посредствено. В такъв случай какво мислите да направите по въпроса?

— Странно е, че ми задавате този въпрос — отвърна той и спря. Отиваше прекалено далече с личните въпроси пред една напълно непозната жена. — Ами вие? Къде живеете?

— В една дупка, наречена апартамент, която се намира над магазин за деликатеси. Не сменяйте темата. Какво възнамерявате да правите?

Не можеше и не биваше да ѝ казва. Но в този момент тя отново се усмихна.

— Намирам се на нещо като кръстопът — започна Джеф. Тя се приведе към него, за да му внуши, че го разбира. — Има един бизнес, с който мисля да се захвана.

— Много пари ли ще печелите от него?

— Да.

— Ще натрупате ли състояние като това на семейство Райт?

— С лекота. Но всичко е свързано с риск. Не е нещо, с което не бих могъл да се справя, но все пак го има... Това означава, че ще си

имам работа с някои твърди играчи.

— Вие можете ли да играете твърдо?

— Да, но не мисля, че се харесвам такъв — добави той пряко волята си.

— Преодолейте го — нареди му тя. Красивото ѝ лице излъчваше такава прямота, че той не можеше да се обиди от резкия ѝ заповеден тон. — Сериозно говоря. Няма да сте щастлив, докато не опитате — добави жената.

— Откъде знаете?

— Знам какво е да искаш нещо.

Една жена ѝ махаше с ръка от моравата. Тя се изправи.

— Жената, с която ще пътувам, ме чака — каза непознатата и протегна ръка. — Очаквам да видя снимката ви във вестника, когато натрупате първия си милион. — Тя стисна ръката му и се отдалечи. Чак след като се скри от погледа му, Джеф осъзна, че не се бяха запознали.

Докато стоеше с Патси, в очакване прислугата да докара колата им, Джуъл мислеше за безименния мъж с тъмносиньото сако. Намирам се на нещо като кръстопът — бе казал той. — Това е точната дума за състоянието, в което се намирам и аз самата — кръстопът. Макар че аз не обмислям идея за бизнес, който да ме направи богата колкото семейство Райт.

— Кой беше мъжът, с когото разговаряше? — попита Патси.

— Никой — отвърна Джуъл и после добави: — Мисля, че би могъл да се прочуе, ако не мисли прекалено много и прави онова, което знае.

— Изглежда, си го опознала само от един кратък разговор на партито.

— Не е точно така. Дори не разбрах как се казва.

Партито беше приключило. Гуен гледеше през прозореца на спалнята си към задната морава, където фенерите, закачени от Стенли Жирар, още светеха. Преди да се качи на горния етаж, за да си легне, тя прегледа вестника и видя, че киносалонът в Тайлър прожектира чешки филм. Надяваше се, че Стенли няма да чака, докато пуснат някой френски или италиански филм, за да излязат на среща.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Завист е мисълта, че другите се забавляват.

Ерика Джонг

Милиони страници на всички възможни езици са посветени на откриването на любовта. Стан често си задаваше въпроса какво го беше отвело при Гуен и какво бе отвело нея самата при него.

Тя не беше красива и Стан го знаеше, но същевременно осъзнаваше, че за него това няма значение. Тя беше прекалено тиха и принадлежеше към оня тип хора, които понякога наричат „очарователно старомодни“. Стан се чудеше откъде бе събрал смелостта да я нарече така. Не беше лесно да я опознае човек, поне в началото. Нещо в нея го накара да се отбие в един цветарски магазин в деня след тържеството ѝ и да ѝ купи малък храст, отрупан с декоративни розови рози.

Стан наскоро се беше преместил в една нова сграда в центъра на Райтстаун. Той отнесе в апартамента си розовия храст и го сложи на кухненската маса. В този момент осъзна, че храстът му даваше отговор на въпроса, който го бе измъчвал. Двамата с Гуен се бяха разбрали да отидат заедно на кино и той се чудеше дали трябва да ѝ се обади и да я покани официално на среща, или да отиде до дома ѝ под претекст, че е искал да провери дали работят още фенерите, и неангажиращо да спомене за киното. В подаръка му обаче нямаше нищо неангажиращо.

Той погледна розовия храст, който беше избрал с толкова внимание. Четири нежни цвята вече бяха разцъфтели, а други два бяха започнали да разтварят розовите си венчелистчета.

Чувствата, които изпитваше към Гуен, не бяха неангажиращи. Никога не беше имал толкова сериозни намерения към момиче, а беше излизал с достатъчно жени, за да осъзнава разликата. Купуването на

розовия храст за Гуен не беше случайно. Дълбоко в себе си той искаше да бъде искрен с нея.

— В киносалона, за който ти споменах, прожектират чешки филм — каза той на Гуен по телефона.

— Знам — издаде се тя. — Аз... просто случайно... видях... рекламата... — допълни момичето с леко заекване. Нямаше намерение да му разкрива, че е проверила програмата във вестника. Гуен не беше сигурна, че иска да знае за чувствата ѝ. Всъщност самата тя не знаеше какво чувства.

През главата на Стан също бяха минали подобни мисли и въпроси.

— Искам утре да отидем да го гледаме. Ще ми позволиш ли след това да те заведа на вечеря? — каза той. Стенли искаше да ѝ предаде ясно посланието си.

Каня те на среща, Гуен Райт. Ако трябва да употребя старомодния термин, ухажвам те. Разбираш ли?

Тя се съгласи да отиде с него на кино и да вечерят заедно.

— Розите обичат слънчева светлина — каза Стенли следващата вечер, когато пристигна във внушителната бяла къща в подножието на хълма. Гуен бе отворила вратата след второто позвъняване на звънеца. Вероятно го беше чакала, защото в имението със сигурност имаше прислуга, която изпълняваше тази функция. Гуен обаче не действаше като останалите жени и не го беше накарала да я чака във фойето. Сигурно не знаеше, че това е част от играта.

— Можеш да засадиш храста навън или да го държиш близо до някой слънчев прозорец в твоята стая — продължи той и за своя изненада осъзна, че се притеснява от израза „твоята стая“. Едва сдържа усмивката си, тъй като му се стори забавно, че пуританската жилка в него е успяла да оцелее в тези модерни времена.

Докато ѝ подаваше розовия храст, си представи бегло стаята ѝ, декорирана в розова драперия. Такова видение не го беше спохождало с друго момиче досега.

— Ще го сложа на перваза на прозореца срещу леглото ми — заяви тя. — Розовият храст ще е първото нещо, което виждам, когато се събудя сутрин.

Гуен не изглеждаше дори леко притеснена, че споделя с него толкова интимни подробности. Тя се различаваше много от останалите

момичета, а може би беше и прекалено наивна за възрастта си.

Градчето Тайлър, в което се намираше киносалонът, беше идеалното място за среща с момиче. То бе едно от многобройните градчета в Нова Англия, обречени на бавна гибел, тъй като индустрията, която ги поддържаше, бе прехвърлена отвъд океана и жителите на града бяха изправени пред дилемата да гладуват или да се преместят.

Но населението на Тайлър беше борбено. В дните на разцвет малката общност в него бе натрупала състояние и сега градът разполагаше с хубави обществени сгради и красиви частни домове, построени във великолепната крайречна зона. Жителите на Тайлър бяха превърнали тези ценни придобивки в туристическа атракция и търгуваха с тях. Старите домове бяха преобразени в чаровни хотелчета, предлагащи нощувка и закуска, а сградата на операта от деветнадесети век, градският съвет и библиотеката бяха реставрирани и добавени в Националния регистър на историческите забележителности. Новопостроеният мост се беше превърнал в притегателен център за множество възхитителни малки магазинчета и щандове за храна.

След филма и хубавата вечеря в едно малко бистро близо до доковете Стан и Гуен, които се бяха отказали от десерта, решиха да се разходят край реката, похапвайки сладолед във вафлени фунийки. Сладоледът имаше ментов вкус. Момичето зад щанда ги беше информирало, че това е най-хубавият сладолед, който предлагат. Рояци от звезди блестяха над разкъсаните облаци, долу реката се ширеше тиха и сребриста. Стан знаеше, че винаги ще помни острия и сладък ментов вкус и лицето на Гуен със замисления израз, който добиваше, когато разсъждава за нещо важно.

— Филмът ми хареса, особено краят му. Сценаристът сигурно се е изкушавал да върже всички сюжетни линии с голяма панделка, но не го е направил — рече тя.

— Не обичаш ли щастливия край? — попита Стенли.

— Не и когато си личи, че е прикачен към някоя история само за да продава повече билети — отвърна тя твърдо.

Категоричното ѝ изказване го изненада. В повечето случаи, когато Стан поискаше мнението ѝ, тя отговаряше неопределено или отвръщаше, че не е компетентна по въпроса. В този момент обаче тя изглеждаше достатъчно самоуверена.

— Ако става въпрос за лекото забавление, което също има своето място, не виждам нищо лошо в това сценарият да има щастлив, макар и не дотам достоверен край. Но при филми като днешния, в който героите и ситуацията са реални, сценаристът трябва да остане верен на истината, дори с риск да натъжи зрителите на финала. Аз самата не се чувствам тъжна, а по-скоро възродена, защото съзнавам, че героите постъпиха правилно, макар това да не ги направи щастливи — продължи тя разпалено.

— Винаги ли анализираш филмите по този начин? — попита Стенли. Харесваше му тази нейна пламенност.

— Преди не съм го осъзнавала, но сега си давам сметка, че това, което всъщност ме вълнува, е разказването на истории. Винаги съм се чудила защо една книга докосва душата ти, а друга с подобен сюжет те оставя безразличен. Трябва да е заради начина, по който е написана, нали? — отвърна бавно тя.

— Боя се, че не съм мислил много по въпроса.

— Предполагам, че човек като мен, който чете толкова много, не може да не се пита кое прави нещата завършени. Обичаш ли да четеш?

— Да. Но не толкова белетристика, а предимно биографии.

— На хора като Бенджамин Франклин ли? Поръчах си биографията, след като го спомена онзи ден.

Стан реши, че е смешно да се чувства толкова поласкан от факта, че Гуен бе потърсила информация за име, което случайно беше споменал.

С времето, докато продължаваше своето внимателно ухажване, младият мъж откри, че Гуен не преувеличава, като казва, че чете непрекъснато. Сякаш една книга я насочваше към друга.

След като завърши биографията на Франклин, тя започна да чете „Алманах на бедния Ричард“, а след нея подхвана биографиите на Вашингтон, Адамс и Джеферсън. След тях за разнообразие се върна отново към любимия си Толстой и препрочете „Ана Каренина“.

— Караш ме да се срамувам — каза ѝ Стенли.

— Нямам какво друго да правя. Аз би трябвало да се срамувам, защото не работя като теб — отвърна тя.

Няколко седмици по-късно той реши, че най-накрая е настъпил моментът да ѝ покаже неговия сервиз за ремонт на електроуреди, който се намирал в търговската част на Райтстаун между магазин за канцеларски материали и една пицария. Сервизът беше неговата гордост и извор на радост. Той бе отворил врати преди няколко месеца, но вече работеше на печалба, и то достатъчно голяма, за да позволи на младия мъж да се премести в нов апартамент с две спални и кухня, който се намирал в лъскава нова сграда, снабдена с всички удобства.

Въпреки това Стан изпитваше колебания дали да покаже на Гуен малкото местенце, наречено „Стане Електроникс“. Той се боеше, че Гуен може и да не осъзнае какво постижение е неговият проходящ бизнес, тъй като бе израсла с представата за предприятия като стъклозавода, който печелеше милиони. Осъзнаваше, че се бои не толкова от нейното разочарование, колкото от това, че той ще бъде разочарованият, ако тя не оцени постижението му. Въпреки това трябваше да поеме риска.

Стан доведе Гуен в сервиза, разведе я наоколо, предложи ѝ студен чай от малкия хладилник в тесния офис и се приготви за реакцията ѝ. Оказа се, че излишно се е притеснявал.

— Ти можеш всичко! — възкликна Гуен. — Инсталираш нова електрическа мрежа на някой бизнес комплекс и после отговаряш за поддръжката ѝ. Освен това се занимаваш сам с рекламата и счетоводството си. В стъклозавода има цели отдели за тези дейности.

— Бизнесът ми не е голям и се налага сам да се грижа за всичко. Не мога да се сравнявам със стъклозавода „Райт“ — възрази той, но в действителност се зарадва като дете и се почувства поласкан.

— Според мен, дори фирмата ти да беше голяма, колкото тази на майка ми, пак щеше да искаш лично да контролираш всичко. Майка ми е такава. Въпреки всичките отдели и началниците, които ги управляват, тя винаги контролира нещата. Научила си е урока, след като едва не загубила всичко. Преди не е разсъждавала така и затова е оставила всичко на моя...

Гуен внезапно млъкна и той разбра, че премълчава нещо. „Можеш да ми се довериш — насърчи я мислено той. — Каквото и да

кажеш, ще го запазя в тайна“.

Гуен усети, че лицето ѝ почервява. Едва не откри тайната за истинските си родители! Стан я караше да се чувства толкова добре, че ѝ се струваше напълно нормално да му разкрие най-голямата си тайна.

Не биваше да я издава, защото щеше да извърши предателство спрямо Каси. И все пак това си беше тайна на Гуен и тя се питаше дали трябва да я пази винаги и от всички. Момичето погледна Стан. Той я беше довел в малкия си сервиз с вярата, че ще разбере какво означава той за него. Неговата гордост беше бизнесът му, в който бе вложил толкова труд, талант и мечти. Стан ги беше споделил с нея, защото искаше Гуен да го опознае. Вероятно беше време и тя да направи същото.

Гуен приседна на една пейка, която Стан бе сковал със собствените си ръце, и му направи знак да седне до нея.

— Има нещо, което искам да ти кажа за себе си — рече тя. После му разказа за баща си и рождената си майка. Разказът ѝ не беше дълъг, защото тя не знаеше много за тези двама души. Когато приключи, Гуен се почувства така, сякаш бе работила до изнемога, бягала в марафон или изкачила планина. Тя поспря, колкото да си поеме дъх, и се обърна към Стан. Несъзнателно го беше подложила на изпитание. Той можеше да ѝ каже толкова погрешни неща! Най-лошият отговор щеше да е: „Касандра Райт се е проявила като добра жена, като те е приютила“. Нямахше да ѝ хареса и ако кажеше: „Какъв късмет си извадила, че не те е изоставила!“. Внезапно я обзе страх. Не искаше Стан да се провали в изпитанието, но същевременно сама не знаеше кой е правилният отговор.

Той се вира в нея цяла вечност.

— Съжалявам, че майка ти не ти е казала истината още преди години. Трябвало е да го знаеш — каза Стан накрая.

Той беше съвършен! Гуен разтвори ръце и го прегърна. За секунди и той я прегръщаше, но после момичето усети промяна в него. Стан я притисна към себе си, сякаш не можеше да се откъсне от нея. Той хвана лицето ѝ в ръцете си и с върха на пръстите отметна косите ѝ настрани. Момичето разбра какво ще последва и реши, че може би е редно да го предупреди, че никога преди не я бяха целували истински.

Но в същия миг усети промяната в себе си. Вече нямаше време да мисли или говори и тялото ѝ се притискаше в неговото, сякаш бе създадено за това. Устните им се сливаха и тя усещаше вкуса на студения чай по езика му. Ако той пожелаеше, можеше да го целува цяла нощ.

Стан прекъсна целувката. Каза си, че Гуен е прекалено млада, а той не искаше да прибързват, макар да съзнаваше, че това не е единствената причина. Тя беше в мислите му от седмици, а тази вечер го беше развълнувала по непознат за него начин. Отношенията им бяха твърде сериозни, за да прибързват.

— Ще те закарам до вас — каза той нежно и се почувства неимоверно щастлив, когато видя разочарованието ѝ.

Стан търсеше подходящо определение за Гуен и реши, че тя е интересна. „Трябва да я помоля да измисли нещо по-оригинално“, помисли си той със самоирония, докато я караше към дома ѝ. Вече беше разбрал, че тя обича думите толкова, колкото и книгите. За кратко време беше научил много за нея, а и тя за него.

След като се освободиха от първоначалната сдържаност, двамата сякаш се надпреварваха кой ще сподели по-лична история. Гуен му разказа за това какво е да си различен като дете и „странна птица“, за ранното ѝ увлечение по думите, за странните ѝ хрумвания.

Той пък ѝ разказа за своето детско увлечение по изобретенията и техниката и за късната му любов към математиката. Стан ѝ беше обяснил, че в неговото съзнание те бяха две страни на едно и също нещо. Сборът от една колонка с цифри винаги беше един и същ, също както един уред можеше да се поправи или да се изхвърли.

— Харесва ти това, че всичко е ясно и точно — кимна Гуен разбиращо.

Двамата се бяха опознали за кратко време, но историите им бяха различни. Гуен нямаше никакъв опит и беше необикновено невинна за възрастта си, защото цял живот я бяха закриляли. Момичето беше израсло като привилегировано дете от богато семейство и приемаше това за даденост много повече, отколкото сама го осъзнаваше. Тя таеше спомени от събития, случили се в ранната ѝ възраст, но едва сега започваше да го осъзнава.

Стан, от своя страна, бе отрасъл в работническо семейство. Баща му работеше в стъклозавода, а майка му беше офис мениджър в една адвокатска фирма. Той имаше един по-голям брат. Детството му не беше изпълнено с много събития и нямаше спомен от някакво разтърсващо преживяване. Беше заживял самостоятелно по собствено желание от седемнадесетгодишна възраст и по тази причина нито беше неопитен, нито закрилян. Младият мъж се издържаше сам от години и никога не беше приемал парите за даденост. С родителите си поддържаше сърдечни, но дистанцирани отношения. Те не проумяваха защо синът им не беше пожелал да постъпи в колеж, за да „излезе нещо от него“, но и не се опитваха да го принудят да го направи. Стан се наслаждаваше на компанията им в умерени дози.

Отношенията между Гуен и майка ѝ бяха от типа, който той принципно не харесваше. Връзката между двете им беше объркана, клаустрофобична, подхранвана в еднаква степен от любов и вина.

Мъж като него не би трябвало да се обвързва с момиче като Гуен. Но въпреки това все по-често му се случваше да се буди нощем с мисълта, че тя ще стане част от живота му. Това щеше да се случи пряко волята на страховитата ѝ майка, защото Касандра Райт не го харесваше. Нейното влияние върху дъщеря ѝ бе огромно, независимо колко се бунтуваше Гуен срещу това.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Каси винаги приветстваше ритуала с пиене на вечерно кафе в работния ѝ кабинет. В бунтарската си юношеска възраст Гуен смяташе този обичай за досаден, за поредния опит на майка ѝ да се скрие зад стена от церемониалност и безсмислен приятелски брътвеж. В интерес на истината, в някои моменти Гуен все още мислеше така.

Но тази вечер беше различно. Кафето и чинията със сладки стояха недокоснати, атмосферата в стаята беше заредена с напрежение. За нещастие Уолтър, който обикновено успяваше да охлади страстите, беше в Кънектикът, за да направи първоначални скици за портрета на един клиент. Спорът между Гуен и Каси продължаваше вече час.

— Ти постоянно се оплакваше, че не излизам на срещи, а сега, когато срещнах някой, който наистина ме харесва, не го одобряваш — рече Гуен.

— Никога не съм се оплаквала — поправи я Каси. Тя имаше влудяващия навик да се хваща за незначителните подробности в думите на някого и да избягва съществената част. — Понякога се притеснявах, защото мислех, че може би се чувстваш малко самотна, но не смятам, че е нещо, заради което трябва да ме обвиняваш.

— Не! Аз не...

— Точно така прозвуча. Прости ми, че съм загрижена за щастието ти, Гуен. Трябваше да ме предупредиш, че предпочиташ да се чувстваш изоставена и пренебрегвана.

Двете се въртяха в омагьосан кръг. Внезапно нещо се пречупи в Гуен.

— Престани, мамо! Тук не става въпрос за мен и теб. Говорим за Стан и за това, че не го одобряваш — извика тя.

— Никога не съм казвала това.

— Не се налагаше. Не го одобряваш, защото му липсва онова, което ти наричаш „положение“. Мислиш, че е никой.

— Не е честно! Не съм чак такъв сноб, че да отхвърля човека само заради положението му.

— Спомням си коментара ти по адрес на една барманка, в който споменавахте, че съпругът ти е обикалял бедните квартали с благотворителна цел — отвърна Гуен и моментално съжали, че бе отворила старата рана. Сега самата тя бе причината да се въртят в омагьосания кръг на старите обиди.

Каси въздъхна.

— Повтарям ти, че не е честно и ти го знаеш. Изрекох онези думи в яда си и после се извиних. Оттогава не съм обелвала нито дума, било то лоша или добра, за майка ти... или баща ти.

— Вероятно щеше да е по-добре, ако го беше направила.

— Какво искаш да ти кажа, Гуен? Знаеш как постъпи баща ти, а що се отнася до майка ти, никога не съм я познавала. Когато узнах за съществуването ѝ, вече беше мъртва. Моето мнение е, че трябва да оставим мъртвите да почиват в мир. *De mortuis nisi bonum*. Знаеш какво означава това, в училище учеше латински. „За мъртвите или добро, или нищо“.

Касандра се изправи и я погледна триумфално, сякаш цитирането на древна мъдрост на латински ѝ бе донесло победа в спора. Гуен ненавиждаше този ѝ навик.

— Мисля, че за тази вечер драмите ни бяха повече от достатъчни — добави Каси със същия властен тон, след което се изправи и се запъти към вратата.

— Почакай! — извика след нея Гуен. — Така и не ми каза какво имаш против Стан?

„Защо трябва да ме интересува какво мислиш за него?“, питаше се нещастно Гуен. И въпреки това, мнението на майка ѝ я интересуваше.

Каси се върна и седна.

— Моля те да спреш да ми приписваш думи, които не съм изрекла. Нямам нищо „против“ младежа. Просто мисля, че прекарваш твърде много време с него.

— Харесва ми да съм с него.

— Ти си само на деветнадесет години. И понеже искаш да си говорим открито, прекалено наивна си за възрастта си. Той също е наивен и неопитен. И двамата сте като пораснали деца.

— Как можа да го кажеш? Стан има собствен бизнес, за бога, при това печеливш.

— Това е достойно за възхищение, но аз нямах предвид способността му да си изкарва прехраната.

— Лъжеш се, ако си мислиш, че аз съм първото момиче, с което излиза.

Последва мълчание, след което Каси заговори, подбирайки внимателно думите си:

— Гуен, фактът, че го казваш, говори колко си наивна. Бих била доста изненадана да разбера, че Стенли Жирар не е имал много „приятелки“ досега. — Този път Каси направи по-дълга пауза. — Въпреки това съм готова да се обзаложа, че ти си първата от тях, която има „положение“, както сама го нарече.

— Което означава „от класа“. Каси поклати глава.

— Щом така искаш, добре. Това действително е въпрос на класа, но не както ти мислиш. Мнението ми е, че Стенли Жирар е твърде самодоволен или твърде мързелив младеж, който се е отказал от възможността да подобри положението си и...

— Защото не е пожелал да отиде в колеж? Кой е казал, че постъпването в колеж автоматично подобрява положението?

— Обществото.

— Значи отново се връщаме към темата за класата.

— Връщаме се там, докъдето винаги стигаме, когато става въпрос за този мъж. Той няма какво да ти предложи. Стан иска да си изкарва прехраната, като монтира климатици и фризери, Гуен. В това няма нищо лошо, но ти би трябвало да се стремиш към нещо повече. Живееш в изискан дом и си заобиколена от хора, които вярват в постиженията. Добре образована си, обичаш класиката, шедьоврите на литературата и изкуството. Със Стан просто не сте равностойни. Ако има нещо, което съм научила в този живот, това е, че мъжът, който избереш, трябва да ти е равен.

Сега беше ред на Гуен да поклати глава.

— Не мога да повярвам, че го казваш. Мислех те за добър човек. Това не означава да даваш много пари за благотворителност, а съзнанието и сърцето ти да са отворени за другите хора. Не можеш да ги отпишеш само защото не могат да цитират някой мъртъв поет или защото не смяташ професията им за достойна за възхищение.

— Знаеш, че никога не бих направила това. Имам си стандарти и се гордея с това, но те се базират на черти от характера — като

дисциплина, стабилна етика и разумна доза амбиция.

— И си уверена, че всичко това липсва при Стан? Как можеш да си сигурна? Та ти не си говорила с него повече от двадесет минути!

— Понякога двадесет минути са повече от достатъчни.

— Ти не го познаваш!

— Да речем, че това е впечатлението, което е оставил в мен. Аз умея да преценявам хората.

Гуен стана и се запъти към вратата. Преди да я отвори, тя погледна назад.

— Искам да знаеш, че няма да спра да се виждам с него.

— Не съм те карала да го правиш.

— И няма да го отдалечиш от мен. Той е твърде силен, за да се остави да го сплашат, макар да не виждаш тази негова черта.

— Нямам намерение да се меся, Гуен. Би трябвало да знаеш, че това не ми е в стила.

— Но не го харесваш. А аз искам да го харесваш. Ще ми се да не го исках, но е така.

По-ядосана на себе си, отколкото на Каси, Гуен отвори вратата и прекрачи прага.

— За негово и твое добро, помисли над думите ми, Гуен — спря я гласът на Касандра. — Той е хлътнал до ушите. — Тя затвори очи, сякаш това, което се канеше да изрече, бе твърде трудно за нея. — Често се питам дали баща ти би постъпил така, ако се бе оженил за някоя, която му е равна. Аз разполагах с пари, къща и бизнес. Всичко беше на мое име, а това за него беше прекалено. Може би щеше да е различен, ако не се налагаше да се доказва.

— Стан никога не би се чувствал така, сякаш трябва да доказва нещо — рече Гуен убедено.

Касандра погледна Гуен право в очите.

— И аз мислех така навремето.

Гуен не знаеше какво да отговори. Двете с Касандра нямаше какво повече да си кажат. Тя отвори вратата и излезе, но тъжните, изпълнени с горчивина думи на Каси я следваха в коридора. „Често се питам дали баща ти би постъпил така, ако се бе оженил за някоя, която му е равна“.

Гуен беше още твърде млада и не знаеше, че за тези думи няма отговор.

Когато дъщеря ѝ изхвъркна от стаята, Каси остана, вперила невиждащ поглед в камината. Изглеждаше така, сякаш не мисли за нищо, но в действителност не беше така. В представите си тя виждаше как Гуен наследява стъклозавода и тази къща. Сега тя мечтаеше за това повече от всякога. Немислимо беше да изгуби дъщеря си. Касандра Райт се беше надявала, че двете с Гуен ще изградят нов вид близост в Париж, но онази жалка Джуъл Феърчайлд бе провалила плановете ѝ. Въпреки това те все още можеха да го направят. Но тогава Гуен бе срещнала Стенли Жирар.

Първото нещо, за което Каси се сети, когато видя младежа, бе първият ѝ брак и скъпоструващите грешки, които бе допуснала. Стан нямаше почти нищо общо с покойния Бранфорд Грийли, като се изключат липсата на пари и възможности да ги спечели. Но неговата приземеност и простота го правеха не по-малко привлекателен от Бранфорд. Особено за мечтателно момиче като Гуен. Вероятно дъщеря ѝ виждаше в него герой от работническата класа. Това със сигурност ѝ се струваше привлекателно, като се има предвид чувството ѝ за справедливост и честност. Момичето щеше умишлено да си затвори очите за реалните капани на романтичната връзка, към която се стремеше.

Каси потрепери. Всичко, което искаше, бе да защити Гуен от нещастията, които сама бе преживяла. Какво лошо имаше в това?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Днес ще има голямо празненство по случай петдесетата годишнина на Музея на стъклото „Райт“ — каза Гуен на Стан. Ежедневните телефонни разговори се бяха превърнали в традиция. От безплодния разговор между Гуен и Каси бяха изминали няколко дни. — Бащата на майка ми е построил музея, за да се проследи традицията в изработката на стъклени произведения „Райт“ — продължи момичето. — Там се излагат образци от арт продукцията на отдела за ръчна изработка. Колекционерите изкупуват много от уникалните художествени предмети, както и музеите...

Говоря много, защото искам да попитам нещо Стан, а съм нервна. Свършвай с това, Гуен.

— Както и да е. Ще има официален обяд, стотици речи и церемония с връчване на награди. Майка ми и Уолтър ще бъдат там, няма да ги има часове и се чудех... — Тя пое дълбоко дъх. — Чудех се дали би желал да дойдеш до къщата, за да обядваме заедно днес.

Гуен зачака отговора му с притаен дъх. Толкова много искаше да се съгласи! Тя осъзнаваше, че една от причините бе открито неподчинение. Каси беше против Стан и не мислеше разумно, затова Гуен бе решила да го покани в къщата им без нейно знание. Имаше и друга причина. Момичето искаше Стан да види земите, които тя толкова много обичаше. За нея къщата нямаше значение. Освен това той вече бе видял част от дома ѝ или поне фойето. Стан беше виждал и градините и моравите, оградени с червени кленове, но не беше посещавал нейното вълшебно местенце на хълма. Не беше виждал нейната гора. Гуен искаше Стан да изживее това и затова го покани смело в дома им, докато майка ѝ я нямаше. Той беше горд мъж, който не би отишъл някъде, където бе нежелан, и тя се боеше, че ще ѝ откаже.

— В колко часа искаш да дойда? — попита Стан.

Гуен остана удивена от това, че той никога не я предаваше.

— Понякога изобщо не харесвам Каси — сподели Гуен със Стан. Току-що бяха приключили с обяда, който се състоеше от сандвичи, направени и сервирани от Гуен. Тя ги беше изнесла навън и двамата седяха на една от кръглите маси с големите, подобни на цветя чадъри, които Каси бе купила, за да може Гуен да се забавлява с подходящи млади приятели. — Знам, че е грешно да имам такова отношение към майка си, защото тя е добър човек. Но понякога искам повече... просто повече — заекна момичето.

Миси и Ханк стояха до краката ѝ с надеждата да получат остатъци от сандвичите и тя се протегна надолу, за да ги почеше зад ушите.

— Майка ми е доволна, стига животът да тече гладко. В къщите на приятелите ми можеш да чуеш разпри. Понякога се случва да счупят чиния на пода в кухнята. Разбираш какво имам предвид. В тази къща подобно нещо би било сметнато за бедствие. Всъщност е толкова невероятно, че не мога да си го представя — изкикоти се Гуен. — Докато учех в гимназията, мама се разпореди една вечер в седмицата да говорим френски по време на вечеря. Горкият Уолтър не знае и думата френски.

— А как разбираше за какво си говорите?

— Стана много добър в разчитането на знаците. Каза, че това му помагало в работата. Давало му ново разбиране за хората, които рисува.

— Изглежда, лесно се приспособява.

— Налага му се. Той наистина обича майка ми, а ако искаш да живееш с нея, трябва да се приспособяваш.

— Това просто показва, че за всеки влак си има пътници — рече Стан. Той се обърна към нея и нещо в погледа му я накара да погледне в друга посока. Стан, изглежда, го осъзна, защото също погледна встрани и попита: — А защо е искала да говорите френски на вечеря?

— Заради мен, естествено. Иска в колежа да премина към междинно ниво на обучение. А аз всъщност не искам да ходя в колеж.

Гуен раздели трохите от сандвичите върху чинията си и ги даде на кучетата.

— Дори и в местния колеж? Мислех, че само Йейл е проблемът. Момичето поклати глава.

— Просто не искам да отлагам живота си с още четири години.
— Стан я гледаше внимателно. — Винаги мога да науча това, което искам, защото така съм създадена. Освен това винаги мога да разбера онова, от което се нуждая. Затова какъв е смисълът да уча неща, които никога няма да запомня, просто защото някой е казал, че трябва да го направя? Или да чета книги, които ще забравя, само защото някой казва, че в противен случай няма да завърша?

— Няма смисъл, но за да станеш учителка, ти трябва степен. Мислех, че с това искаш да се занимаваш — отвърна внимателно Стенли.

Гуен сви рамене.

— Трябваше да се спра на нещо, а аз обичам децата. Обичам да играя с тях и да наблюдавам как откриват света. Но се боя, че няма да съм много добра, ако трябва да поема отговорността да ги обучавам.

— Тогава какво мислиш да правиш с живота си?

— Понякога мисля, че искам да напиша нещо.

— Добре. Направи го.

— Проблемът е, че не знам какво искам да пиша. — Тя хвърли салфетката си. — Истината е, че не знам какво искам.

— Винаги можеш да се омъжиш за мен засмя се Стан, но после замръзна. Думите му увиснаха във въздуха. После едно от кучетата се размърда и той се протегна, за да го погали. Когато отново вдигна поглед, по лицето му играеше лека, странна усмивка.

„Сериозно ли го мислиш?“, искаше да попита Гуен. Искаше й се да получи отговор на въпроса си, защото не можеше да го отгатне по усмивката му, а това винаги й се бе удавало. При Стан нямаше нищо потайно и Гуен обичаше най-много това в него. Но в този важен момент тя не знаеше какво става в главата му.

Идваше й да извика: „Какво мислиш, за бога?“.

„Какви ги върша? — чудеше се Стан. — Току-що я помолих да се омъжи за мен. Чух собствените си думи. Първо се изсмях като глупав тийнейджър и после казах «Винаги можеш да се омъжиш за мен». Що за предложение е това? Късметлия ще съм, ако не ме изхвърли навън“.

— Но тъй като вероятно не искаш да се омъжиш за мен, бихме могли поне да видим твоето любимо местенце, за което ми разказваше

— чу се той да казва през същия глупашки смях. Зачуди се какво му има, че повтаря една и съща грешка.

Лицето на Гуен поруменя по онзи неповторим начин, който той обожаваше, а тя ненавиждаше. Момичето бързо кимна смутено.

— Трябва да прибера кучетата вкъщи — рече тя рязко и поведе протестиращите животни.

Когато се завърна, ярката руменина по бузите ѝ бе избледняла, но въпреки това тя не му подаде ръка. Двамата винаги се държаха за ръце, докато се разхождаха, но сега ръцете ѝ бяха кръстосани пред гърдите, сякаш внезапно ѝ бе станало студено.

— Насам — посочи Гуен към хълма зад гърба му и бързо закричи в тази посока. На Стан му се наложи да ускори крачка, за да я настигне.

Двамата се изкачиха по склона и навлязоха в дебрите на гората. Над главата на Стенли имаше свод от клони. Всичко беше замряло и цареше такава тишина, че той чуваше ехото от стъпките си. Единствените други звуци бяха на птичите трели и шумоленето на дребните животинки, бързащи да изчезнат от пътя им.

Стенли не си падаше много по разходките сред природата, защото цял живот беше живял в тясното пространство на градски апартамент, но дори той успя да оцени красотата на мястото.

Гуен вървеше мълчаливо пред него, увила ръце около тялото си, и го водеше нагоре. Те навлизаха все по-навътре в гората, докато внезапно се озоваха на малка полянка. Тя спря рязко и Стан се огледа. На местата, където слънчевите лъчи проникваха през гъстия листак, земята се простираше зелена и мека като килим. В средата на полянката стоеше един пън, посивял от старост. Гуен се запъти към него.

В този момент Стан протегна ръка и я спря. След това, без да е сигурен как, двамата се озоваха легнали върху меката и уханна трева. Над тях танцуваха слънчеви зайчета и топлите ветрове си играеха с косите на Гуен. Мястото, сезона и времето бяха идеални, сякаш специално подбрани от двама им.

Гуен мислеше, че ще се бои, но отдавайки се на екстаза, който тялото ѝ изпитваше, и на неговото желание, тя осъзна, че никога няма

да изпита такава близост и усещане за пълно и блажено сливане. После Стан изопна тялото си над нейното и я задържа и момичето си помисли, че няма какво повече да иска от живота.

По-късно тя се питаше как я беше променило случилото се. Накрая, след като се бе мъчила да намери правилната дума, Гуен реши, че в онзи миг се беше почувствала цяла. Стан я беше накарал да осъзнае каква е. Тя не беше „хипи“, както Каси наричаше лекомислените хора, които водят безгрижен живот. Гуен знаеше, че не е такава, но не беше и сериозна в обичайния смисъл на думата. Тя беше „странна птица“, но заради Стан това вече не я притесняваше. Заради Стан тя бе започнала да се харесва.

Всички тези открития обаче дойдоха по-късно. В този момент, когато лежеше върху килима от трева, а кичур от косата на Стан падаше като тъмна коприна върху гърдите ѝ, тя осъзнаваше само едно: „Стан ме обича и аз го обичам. Никога не съм била толкова щастлива, колкото съм сега“.

Каси се отпусна в стола шокирана. Тя препрочиташе писмото от Гуен отново и отново. Жената огледа дори плика с пощенска марка от Париж, сякаш в него можеше да открие някакво скрито значение, което бе пропуснала. „Ах ти, глупаво дете! — мислеше тя. — Само на деветнадесет години си и нямаш никаква представа от какво се нуждаеш и кое е добро за теб, нито как да се грижиш за себе си! Защо просто не се задоволи с една любовна авантюра? Ако всичко беше въпрос на хормони, които при Гуен доста закъсняха, и ако това я беше накарало безразсъдно да се втурне към Париж в романтично бягство, нямаше да я виня изобщо. Бог ми е свидетел, че често съм виждала това в моето семейство. Сигурно щях да ѝ се поскарам от благоприличие и да оставя нещата да се уталожат. Но защо, за бога, трябваше да се обвързва с този никаквец!? Защо трябваше да се омъжва за него? Като се замисля колко неприятности ще има в бъдеще с адвокати и съдилища! Тя, естествено, не го вижда, но то е неизбежно и ще изплува на повърхността, когато този брак приключи. А той ще приключи“.

Каси усещаше как главата ѝ пулсира от напрежение. Отказваше да мисли колко се е покачило кръвното ѝ налягане. От библиотеката,

където седеше, тя погледна към моравата зад къщата. Тягостен дъжд ръмеше върху дърветата и красивите фенери, монтирани от мъжа, причинил главоболието ѝ. Стенли Жирар не можеше да стъпи дори на малкото пръстче на Гуен. Той със сигурност не заслужаваше жертвата, която дъщеря ѝ бе направила заради него. Сега Гуен нямаше да постъпи в колеж, нямаше да има и сватба, на която да носи красиво дантелено було. До този момент Каси не бе осъзнала колко много е очаквала сватбения ден на дъщеря си. Майка ѝ щеше да организира цялата церемония и да я наблюдава, изпълнена с гордост и удовлетворение, докато Уолтър я водеше по пътеката и даваше ръката на Гуен на някой мъж, който щеше да е достоен за семейство Райт. Друг мъж, а не Стенли Жирар!

— След като избяга от мен, реших, че ще те открия тук — обади се зад нея Уолтър. Каси не беше чула кога е влязъл. Той ѝ предложи чашка кафе и чинийка с любимите ѝ сладкиши, но тя отказа и двете и той ги остави. — Ще скъсаш това писмо от четене — рече Уолтър и седна до нея.

— Сама се е обрекла. Ще води тъжно съществуване с мъж, който не си знае интереса, и ще има пълна къща с деца, бог знае колко на брой, без значение дали могат да си го позволят или не. Не ми казвай, че Стенли няма да настоява за това, защото той е точно от този тип мъже!

— Всъщност мисля, че Гуен ще е тази, която ще иска къща, пълна с деца, без значение дали могат да си го позволят или не. Стенли ми се стори много практичен човек.

— Е, по-добре да не ме молят за помощ.

— Не го мислиш наистина.

— Разбира се, че не го мисля — въздъхна Каси. — Никога не бих оставила Гуен или децата ѝ да страдат.

— Не мисля, че ще ти се наложи. Имам чувството, че зет ти по-скоро ще се остави жив да го изпържат, отколкото да приеме чужда помощ. — Уолтър замълча и си взе сладка от чинийката. — А и ти не криеше чувствата си към него.

— Мислиш, че се държа отвратително, нали? Че се срамувам, защото дъщеря ми се е омъжила за мъж от работническата класа.

— Разбира се, че не! Никой не работи и не цени добре свършената работа повече от теб. — Той я погледна замислено. —

Мисля, че истинският ти проблем със Стенли Жирар е, че той е достоен противник.

— Не го харесвам, защото е самоук мъж, който не притежава сили и амбиции.

— Той има достатъчно амбиция и повече от достатъчно сила, за да приеме предизвикателството да оспори влиянието ти над Гуен. Всъщност именно това те притеснява.

— Не желая да имам „влияние“ над Гуен! Искам да бъде самата себе си и да се справя самостоятелно в живота.

— Може би някой ден, но не сега, нали? Каси прехапа устни.

— Не, още не е готова за това.

— Очевидно е готова. — Уолтър се изправи, приближи се до нея и я погали по бузата. — Каси, любима, не можеш да развалиш брака, затова се опитай да му дадеш шанс. Само това може да се направи. Ако на този брак му е писано да се разпадне, това ще стане и без твоя помощ.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Патси Алън се бе оказала много по-добра бизнес дама, отколкото Джуъл предполагаше. Бяха изминали две години от партито по случай рождения ден на Гуен Райт, на което Патси беше изложила Джуъл, раздавайки визитки като подвижна реклама на „Минали времена“. Младата жена трябваше да признае, че макар и смущаващ, планът на Патси беше проработил. Няколко от жените, които тя беше заговорила онази вечер, бяха посетили магазина и бяха открили, че Патси наистина има вкус и око за класическото облекло, което не можеха да открият другаде. По-важното бе, че те, от своя страна, бяха споменали за магазина на дъщерите си, които обожаваха да гледат как известните филмови звезди, облечени в Маркови рокли, минават по червената пътека на различни церемонии. „Минали времена“ се беше превърнал в нещо като мода сред състоятелните младежи, които разполагаха с безброй кредитни карти и щури родители, готови да пилеят пари за тях. Магазинът се развиваше толкова добре, че Патси се канеше да разшири бизнеса си.

— Ще се изместим в търговски център „Алгонкуин“ — говореше тя въодушевано на Джуъл. Още беше рано сутрин и магазинът беше празен, затова двете седяха отзад и пиеха кафето, което Джуъл носеше всяка сутрин. — Ще разполагаме с двойно повече площ и ще наемем още две продавачки — продължи Патси. — А най-хубавото е, че ще пътувам повече, ще купувам повече стока и затова ще те повиша. Ти си моят нов мениджър, Джуъл! Можеш ли да повярваш, че само за две години стигнахме толкова далече!?

Ако Патси можеше да надуе тропети и фанфари, с които да възвести новината, сигурно щеше да го направи. Тя се взря в Джуъл в очакване на писъци и дори сълзи от радост.

На Джуъл наистина ѝ идеше да заплаче, но не от щастие. Никога не се беше чувствала така обърквана и безпомощна. Голямото повишение, което Патси ѝ предлагаше, щеше да означава увеличение

на заплатата, но то нямаше да е достатъчно, за да я изкара от малкия ѝ апартамент над магазина за деликатеси или да си вземе нова кола.

„Две години — помисли си тя безнадеждно. — Мислех, че вече ще съм поела по своя път. Надявах се, че нещо ще се случи“. Тя все още работеше за Патси и все още едва свързваше двата края. Нищо не се беше променило, освен това, че бе станала много по-добра в продаването на прашни стари дрехи на разглезени лигли.

Патси изглеждаше разочарована от липсата на ентузиазъм. Но макар да казваше, че с Джуъл са приятелки, тя си оставаше неин шеф, а шефът не биваше да се разочарова. Джуъл се насили да се усмихне и прегърна жената, която пишеше чека със заплатата ѝ.

— О, Патси! — успя да изписка тя. — Това е невероятно! Толкова съм щастлива. Не знам как да ти се отблагодаря.

За щастие точно в този момент влязоха три клиентки и на Джуъл не ѝ се наложи да продължава да се преструва на развълнувана. Патси глътна остатъка от кафето си, прошепна „Време е за представление!“ и се запъти към предната част на магазина, като очакваше Джуъл да я последва.

Младата жена знаеше, че ако трябва да обслужва триото презадоволени богаташки тази сутрин, може би щеше да направи нещо катастрофално, като например да каже на едната дебелана, че в магазина няма рокля, която би могла да скрие тлъстините ѝ, затова каза:

— Ти върви. Искам да проверя фактурите.

Патси се втурна да поздрави трите момичета, а Джуъл отпи от кафето си и се опита да освободи съзнанието си от всякакви мисли. Човешкото съзнание обаче невинаги е склонно да се подчинява на желанията ни. Докато топлата горчива течност се плъзгаше в гърлото на Джуъл, тя се сети за Гуен Райт.

Колкото и да бе изненадващо, Джуъл често мислеше за нея. През последните две години на застой и объркване единственото ѝ успокоение беше, че независимо колко объркан бе нейният живот, Гуен беше успяла да обърка своя далеч повече. Джуъл още помнеше онова утро, в което бе отворила „Райтстаун газет“ и бе прочела, че Гуендолин Райт се е омъжила. Момичето не се беше обвързало с някой подходящ млад наследник на богато привилегировано семейство, а с някакъв водопроводчик. Може да беше и електротехник, но Джуъл бе

прекалено удивена, за да обърне внимание на това. Тя помнеше само, че мъжът е никой и „изкарва хляба си с ръцете“, както казваше баща ѝ.

„Ще ми се да бях муха на стената на кралица Каси, когато е узнала новината!“, помисли си Джуъл. Тя затвори очи и се опита да си представи шока, който жената беше преживяла. Тази сутрин и това не успя да я накара да се почувства по-добре. Джуъл беше погълната от мисълта за собственото си нещастие.

Вече беше почти на двадесет и пет; без изобщо да усети, щеше да навърши тридесет години. Все още беше достатъчно красива и привличаше вниманието на мъжете, но това нямаше да продължава вечно. Освен това дружелюбната ѝ, енергична топлина, която противоположният пол смяташе за нейно предимство, започваше да отслабва. Тя се беше опитала да намери подходящ мъж. Джуъл не приличаше на Гуен Райт, която се бе хвърлила в прегръдките на господин Никой. Младата жена проучваше потенциалните си ухажори толкова внимателно, че за последните две години бе допуснала до себе си само двама. Но въпреки всичките ѝ усилия, единият се бе оказал женен, а другият беше лекар, затънал в толкова дългове след развода си, че все едно беше безработен. За щастие Джуъл не направи грешката да си легне с някой от тях. Тя никога не беше спала с мъж. Възнамеряваше да почака, докато не нахлузи на пръста си пръстен с голям диамант, който щеше да ѝ гарантира подобаващ стил на живот.

Тя все още беше толкова далеч от пръстена, бляскавия живот и мъжа, който щеше да ѝ ги осигури, колкото и в онзи дъждовен ден преди толкова време, когато се бе качила на влака за провинцията и бе видяла рая в прекрасната бяла къща на Касандра Райт. Единствената разлика бяха двете бръчки на челото ѝ, които не изчезваха от никакво количество крем и я караха да осъзнае, че времето лети. Джуъл не знаеше какво да направи.

Тя остави чашката с кафе и се запъти към предната част на магазина, където Патси се опитваше да убеди дебеланата, че полата, която си е избрала, няма да ѝ стане. Беше от онзи тип клиенти, които се отнасят с продавачките като с измет.

— Джеф Хенри — каза Патси. — Това не е ли мъжът, с когото разговаря на тържеството на Гуен Райт? — Двете с Джуъл си бяха

взели почивка следобед, за да може Патси да подпише документите за заема, от който се нуждаеше, за да построи новия си магазин. „Ела с мен, нуждая се от морална подкрепа — бе казала тя на Джуъл. — Никога не съм заемала толкова пари в живота си и съм уплашена до смърт!“ Сега двете се намираха във фоайето на новата лъскава административна сграда „Амбър“, в която се помещаваха офисите на всички големи компании в Райтстаун, с изключение на стъклозавода.

Патси оглеждаше указателните табели във фоайето, за да открие офисите на банка „Пенобскот“. Тя посочи голямата табела на „ДжефСан“, която заемаше двата последни етажа на „Амбър“. До името имаше модерно лого с ракета, която летеше в открития космос. Името на собственика на фирмата беше Джеф Хенри. Джуъл не беше научила името му по време на разговора, но бе гледала интервю с него в едно неделно шоу по телевизията.

— Да — отвърна тя. — Джеф Хенри е мъжът, с когото разговарях.

— Не каза ли, че ако реши, би могъл да постигне голям успех?

— Всъщност казах, че би могъл да преуспее, ако не мисли толкова много.

— Е, сигурно те е послушал. Наемите в „Амбър“ съвсем не са ниски, а за двата последни етажа направо не ми се мисли. Очевидно твоят господин Хенри печели добре — каза Патси.

— Той не е моят господин Хенри — отговори Джуъл автоматично. После се замисли над тези думи. Онази вечер преди две години мъжът явно бе привлечен от нея. Не беше повърхностен флирт. Той беше споделил някои съвсем лични неща, а Джуъл беше сигурна, че Джеф Хенри не постъпваше така с всеки. От друга страна, мъжът не си беше направил труда дори да научи името ѝ. И все пак... Джуъл погледна лъскавото лого. Преди две години Джеф Хенри не беше женен. Разбира се, положението може би се беше променило, особено след като ставаше въпрос за богат ерген. Дали вече имаше госпожа Хенри?... Джуъл лесно можеше да разбере дали мъжът е в сградата днес. Просто трябваше да изтича до паркинга, където бе забелязала, че до запазените места има изписани имена, и да провери дали колата на Джеф Хенри е там. Нямахме какво да губи.

Тя отвори чантичката си и започна да рови в нея.

— О, не! — изстена тя. — Не мога да намеря кредитната си карта. Патси, налага се да се върна до колата и да проверя дали не съм я оставила там. Ще те настигна.

Изключително отзивчивият служител на паркинга я информира, че Джеф Хенри наистина разполага с ВИП място за паркиране, но бил заминал преди малко. Човекът я осведоми също, че господин Хенри често прави това в сряда и най-вероятно ще се върне след три часа. Той добави, че Джеф Хенри никога не се бави повече от три часа, когато излиза с колата в този ден. Автомобилът му бил спортен, чуждестранна марка, която човекът не успя да си спомни, но колата май била италианска и името ѝ започвало с буквата „Л“. Според служителя, каквато и да е марката, колата струвала колкото къща. Джуъл благодари на човека и го дари с най-ослепителната си усмивка.

Докато бързаше да се върне при Патси, тя мислено благодари на съдбата, че Джеф Хенри отсъства от сградата. Нуждаеше се от време, за да обмисли стратегията си. Нямахше право на грешка, когато се отнасяше за Джеф Хенри.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хорасвил се намираше само на около тридесет километра северно от Райтстаун, на брега на същата река, но двата града бяха коренно различни. Хорасвил бе много по-малък и за разлика от оживения Райтстаун, сякаш живееше в миналото. Главната улица минаваше точно през средата на градчето. Кметството тънеше в сянката на дъбове и кестени, наблизко се издигаха сградите на полицейския участък и пожарната, построени в псевдоколониален стил, с тухлени стени и бели бордюри. Малко по-нататък беше киносалонът, след него се редяха магазините. По Коледа улиците бяха украсени с ярки светлини, а на Четвърти юли се развяваха знамена. Хората живееха в пресечките на главната улица, които след няколко километра постепенно преминаваха в пътища, водещи към покрайнините.

Джеф спря своето ламборгини до една скромна дървена къща в район, който отскоро беше едновременно търговски и жилищен. Това беше единствената разлика от годините на неговото детство, когато на тази улица живееха най-заможните семейства от средната класа. В този квартал хората не се нуждаеха толкова от две заплати, затова повечето майки не работеха, а се грижеха за децата си, докато тръгнат на целодневно училище.

Сега в центъра на квартала имаше бар и ресторант, а на ъгъла се виждаше ателие за химическо чистене. Няколко от къщите имаха по две и повече пощенски кутии на предната веранда, което предполагаше, че собствениците им дават под наем неизползваните стаи, за да припечелят допълнителни доходи. Накратко, районът западеше и Джеф за пореден път щеше да се опита да го докаже. Той изгаси мъркащия автомобил — любимата му играчка, и поседя така няколко секунди. Опитваше се да събере мислите си, преди да влезе вътре, защото знаеше, че трябва да е възможно най-убедителен.

— Джефи, не знам колко пъти е необходимо да ти казвам, че не искам да напусна дома си — каза баща му. — Къде искаш да отида? В този дом за стари хора, в който се опитваш да ме натикаш, няма да ми позволят да взема Сами. Ще ми отделят една стая, в която няма да има място за библиотеката и списанията ми!

Сами бе котаракът на баща му. Библиотеката му запълваше рафтовете на две от стените в стаята, която той наричаше работен кабинет. Намираха се в същата стая и Джеф се огледа наоколо. През хиляда деветстотин и десета година, когато е била построена къщата, стаята е била всекидневна, в която стопанката на къщата се отдавала на четене и се занимавала със сметките. Това беше най-малката стая в бездруго тясната къща, чиито прозорци гледаха към улицата. Обикновено прозорците бяха затворени, за да изолират шума от уличното движение, и въздухът миришеше на застояло.

Преди четиридесет години майката на Джеф бе решила да обнови дома им с ламперия, боядисана в тъмнозелено. Бюрото на баща му също бе с тъмен цвят и огромни размери. Диванът и креслата бяха тапицирани с кървавочервена кожа. Майка му се беше опитала да наподобя кабинет на английски провинциален благородник. Вместо това резултатът беше малка стая, претъпкана с мебели, които бяха твърде големи за размерите ѝ. Останалата част от къщата беше обзаведена по същия начин. Навсякъде се виждаха тъмни стари мебели и вещи, някои от които бяха доста ценни, но изискваха повече пространство.

Родителите на Джеф обожаваха всяко кътче от дома си.

— Ние сме обикновени интелектуалци. Не се нуждаем от капаните на успеха, а само от стари съкровища, като книгите, антиките, списанията, и разбира се, нашата музика — обичаше да казва баща му, отпивайки от следобедния си коняк.

Майката на Джеф само кимаше и се усмихваше. Тя не пиеше коняк, защото това беше мъжка привилегия. Родителите му се гордееха изключително със статуса си на интелектуалци и независимо от обстоятелството, че се бяха самопровъзгласили за такива, това беше повече от достатъчно, за да впечатли съседите им.

Баща му преподаваше история на изкуството в колежа в Райтстаун. Сред постиженията, с които се гордееше, бе и фактът, че един от неговите отлични ученици на име Едуард Лорънс бе станал

уредник в музея „Райт“. Двадесет години по-късно Едуард още заемаше тази длъжност.

Майката на Джеф беше гимназиална учителка по английски език и също работеше в Райтстаун, макар семейството да живееше на двадесет минути път оттам, в Хорасвил.

— Райтстаун не е за нас. Той е твърде... комерсиален. Хорасвил е много по-очарователен — казваше жената с най-милата си и снизходителна усмивка. Това, което тя не споменаваше, бе, че бащата на Джеф никога нямаше да бъде едра риба в малкото езерце Райтстаун, защото това място бе вече заето от семейство Райт. За сметка на това, той бе важна фигура за жителите на Хорасвил. Така родителите на Джеф живееха щастливо в претъпканата им малка къща, заобиколени от съседи, които благоговееха пред докторската степен, богатия речник на баща му и успелия му ученик Едуард Лорънс, станал уредник в музей, макар малцина от тях да знаеха с какво се занимава един уредник в музей.

Преди четири години майката на Джеф се разболя и баща му се пенсионира преждевременно, за да си стои у дома и да се грижи за нея. Две години по-късно тя почина. Оттогава възрастният мъж и Сами живееха сами в къщата, която баща му вече не можеше да поддържа, в квартал, който продължаваше да запада.

Бащата на Джеф си отиваше тихо. Синът му имаше чувството, че храната, която старецът ядеше, се състои почти изцяло от пържени картофи и пакетирани бисквити. Джеф подозираше също, че баща му започва с аперитивите още от обяд.

Младият мъж подуши въздуха. От покрива имаше теч, който баща му не бе ремонтирал, и сега в цялата къща се носеше лека миризма на мухъл. В този момент старецът извърна поглед от рафтовете, отрупани с книги, и изгледа гневно Джеф.

— Е, синко? — подкани го той. — Ще мога ли да взема със себе си всичките си съкровища в онзи склад за старци, който си ми избрал?

— Тате, вече ти казах, че ако идеята за „Шейди Манър“ не ти допада, можеш да си построиш къща до мен.

— В Райтстаун.

— В покрайнините му. Има новозастрояващ се район.

— Благодаря, но съм виждал такива новозастрояващи се райони. Унищожават дърветата, за да построят огромни безвкусни имения,

лишени от изящество и архитектурна стойност.

„Поне не са мизерни и претенциозни“, помисли си Джеф, но се опита да запази спокойствие.

— Твоята къща няма да бъде безвкусна. Можеш да се посъветваш с архитект и да я проектираш сам. Ако желаш, можеш да си построиш точно копие на това място.

Джеф не успя да прикрие презрението в гласа си, докато изричаше последните думи, и баща му мигновено го долови.

— Не забравяй, че „това място“, както го нарече, беше твой дом в най-важните години от живота ти.

Джеф си наложи да замълчи. Агресивните настроения на стареца се проявяваха все по-често от преди. Младият мъж се зачуди дали баща му не е започнал бутилката с коняк още предобед.

— И как ще платя за тази чисто нова къща, която ще бъде построена по мои указания? Кажете ми, ако обичаш — продължаваше баща му.

— И преди ти казах, че аз ще платя. Бог ми е свидетел, че не очаквам ти да го направиш! — В този миг Джеф се вгледа в стареца и видя колко самотен и уплашен е той. — Моля те, татко, позволи ми да го направя за теб. Мога да си го позволя, а и това би ме направило щастлив — добави той вече по-нежно.

Баща му се отпусна уморено в едно от разпадащите се кресла. Сами, който само чакаше това, скочи в скута му и старецът започна да го гали разсеяно.

— Разкажи ми пак за този твой бизнес, Джефи. Все не мога да го проумея — рече той.

Джеф седна срещу него.

— „ДжефСан“ е един от най-големите доставчици на електричество и газ в Съединените щати. Ние участваме в разработката, строежа и ежедневното функциониране на електроцентрали и тръбопроводи.

— И как синът ми, завършил специалност „Философия“, се е захванал с този бизнес?

— Татко, знаеш, че изоставих специалността „Философия“ още във втори курс и започнах „Бизнес администрация“.

— Да, и жалко.

— Аз съм доволен от избора си и съжалявам, че ти не мислиш така.

Баща му въздъхна и погледна мъркащия котарак в скута си.

— Никога не бих си помислил да поставя своята воля над желанията ти. Моля те, продължи, Джефи. Бих желал да разбера как човек, работещ за малка брокерска агенция в Райтстаун, е станал собственик на компания за милиони, която търгува с природен газ и електричество.

Джеф за пореден път осъзна, че не бива да подценява баща си. Старецът обичаше да казва, че е учен, който не се вълнува от светските дела, но току-що му бе задал много хитър въпрос. Отговорът бе, че след поредица от сливания, някои от които откровено съмнителни, малки фирми бяха изкупени от по-големи холдингови компании. Някои от сделките бяха на ръба на регламентираното от Федералната комисия за търговия, но бяха останали неразследвани благодарение на неколцина добри приятели на ръководни позиции. Когато ситуацията се изясни, Джеф стана изпълнителен директор на новоучредената компания, наречена „ДжефСан“. Той разполагаше с офиси в Ню Йорк и Тексас, както и с двата етажа в лъскавата „Амбър“, където бе седалището на компанията му. Джеф избра да остане в Райтстаун най-вече по сантиментални причини. Освен това отдалечеността на централата му принуждаваше бизнесмените да дойдат на негова територия, с което демонстрираше властта си над тях.

— Начинът, по който компаниите придобиват активи, е много сложен, татко. Започнах с малка фирма за природен газ в Средния запад и осъществих сливане с фирма от Тексас, подобна на моята. Използвахме обезпечението от тази сделка, за да финансираме придобиването на други подобни активи в газовата промишленост, и след време открихме клон, който се занимава с електричество.

— И какво знаеш за стоките, които продаваш?

— Аз не ги продавам, а ги доставям. Освен това не е необходимо да знам подробности за електроцентралите или газодобивните компании. За тази цел наемам хора.

— Каква е твоята работа тогава?

— Аз отговарям за финансовата част, за маркетинга и юридическите въпроси. Освен това, разбира се, решавам къде и как да продължим да се разширяваме.

— Да се разширявате? Не сте ли вече достатъчно големи, Джефи?

Това беше поредният добър въпрос, който уплаши и развълнува Джеф. Естествено беше да твърди, че не се налага да знае подробности за бизнеса, който управлява, но истината бе, че когато работиш на сляпо, можеш да допуснеш грешки. Джеф вярваше, че в бизнеса понякога трябва да действаш рисковано, ако искаш да продължиш напред. Растежът беше условие за оцеляването. Ако загубеше смелост и спреше да се развива, акулите около него щяха да подушат страха му и той щеше да се превърне в мишена на същия вид финансови атаки, с които самият бе започнал. Освен това мечтаеше да стане изпълнителен директор на най-голямата и просперираща компания. Хората му се възхищаваха и това му харесваше. Джеф бе израснал в семейство, в което стандартите се определяха от Платон, Шекспир и Моцарт, и усещането, че го смятат за гений, бе повече от опияняващо. По тази причина си струваше да играе със замах и да поеме риска.

— Никой не е прекалено голям — отвърна той жизнерадостно. — Но аз съм дошъл да говорим за теб. Щом вариантът с „Шейди Манър“ отпада, предполагам, че ще се преместиш в Райтстаун. Предполагам, че можем да се отървем от къщата за няколко месеца, ако ѝ поискаме добра цена. Вие със Сами можете да останете при мен, докато построят новия ви дом.

— Знаеш ли, синко, предпочитам да си остана тук — каза баща му.

Думите му накараха Джеф да побеснее.

— Защо, за бога? Защо искаш да живееш в стара дупка с протекъл покрив в отвратителен квартал, когато можеш да имаш най-доброто? — избухна той. В момента, в който изричаше думите, Джеф осъзна какъв ще бъде отговорът на баща му. Тук имам най-доброто. После старецът щеше да продължи с глупостите си за грубия материализъм и как той прояжда съзнанието. Баща му обаче го изненада.

— Боя се, че нямам доверие в бизнеса, с който си се захванал, Джефи — отсече той. — Знам, че не съм експерт в тези неща, но всичко това ми прилича прекалено на пирамида и не ми харесва. — Той огледа кабинета си. — Изплатил съм ипотеката на тази къща, а и

данъците са ниски. Тук мога да се издържам с пенсията си. Предпочитам да не поемам излишни рискове.

Това беше всичко. Джеф каза, че смята недоверието му за обидно, приведе хиляди доводи, че „ДжефСан“ е добре приета във финансовите среди и дори е смятана за една от най-успешните фирми през годината, твърдеше, че баща му просто се инати. Въпреки това старият мъж остана непреклонен.

— Позволи ми поне да платя ремонта на проклетия покрив. Освен това ще наема икономка, която да чисти и да ти готви — каза накрая Джеф.

Баща му благодари със сведена глава.

— Нямах намерение да нараня чувствата ти, Джефи. Знам, че намерението ти е добро, но съм твърде стар, за да рискувам.

Старецът изпрати сина си до колата му. Когато си купуваше ламборгинито, Джеф се колебаеше между червен и искрящо жълт цвят и накрая се бе спрял на жълтото, което сега изглеждаше крещящо в невзрачния квартал.

— О, боже! Твоя ли е? — възкликна баща му, щом видя колата.

— Да — отвърна Джеф и сам усети, че звучи като нацупено дете.

— Със сигурност е... атрактивна — добави баща му. След това, вместо да му подаде ръка, както обикновено, той притегли сина си и го прегърна. — Пази се от фаустовски сделки, Джефи — предупреди го той.

По националното радио бяха пуснали „Реквием“ на Верди. Музиката подхождаше на настроението на Джеф, докато пътуваше покрай лъкатушещата река обратно към Райтстаун. Той увеличи звука на радиото в колата си. Както всеки път, посещението при баща му бе събудило мисли, които се таяха дълбоко в съзнанието му. Противно на това, което бе казал на баща си, докато учеше в колежа, той се беше колебал относно решението да изостави любимите си лекции по философия и да се заеме с бизнес администрация. Колебанието му се засили, когато започна работа. Рутинните му задължения, които се свеждаха до продаване и купуване на акции и безкрайни телефонни разговори с настоящи и потенциални клиенти, го отегчаваха до смърт. Понякога му се струваше, че не е в състояние да издържи дори миг. Не помнеше колко пъти бе решавал да напусне, да вземе докторската си

степен и да прекара остатъка от живота си, преподавайки Софокъл и Кант на жадните млади умове.

В такива моменти се обаждаха родителите му или сам отиваше да ги посети. Припомняше си претъпканите стаи в запуснатата къща и старата кола, която с повече късмет би могла да издържи още година. Припомняше си жадуваното пътуване до Европа, което винаги биваше отлагано заради липса на средства, припомняше си месеците спестяване за годишното пътуване до Бостън, където оставаха една-единствена вечер, за да посетят някоя опера или балет. Спомняше си внезапния копнеж в очите на майка си, когато един от съседите им подари на жена си чифт диамантени обеци, каквито бащата на Джеф никога не би могъл да си позволи. Тогава младият мъж се връщаше обратно в чистилището на своята работа, решен да стане един от онези, на които никога не им се налага да мислят дълго, преди да си купят билети за опера, самолетни билети или диамантени обеци.

И въпреки това, когато му се предостави възможност да влезе в рискования бизнес, който сега притежаваше, той се поколеба. Вероятно дори щеше да пропусне шанса си, ако не бе срещнал онова момиче на партито по случай рождения ден на Гуендолин Райт. Не знаеше името на младата жена, но понякога си мислеше за нея — за прекрасното ѝ овално лице, абаносовите коси и рубиненочервените ѝ устни със снежнобели зъби. „Знам какво означава да искаш. Преодолей съмненията си“, беше му казала тя. И той го направи.

Резултатът бе „ДжефСан“. Джеф се зачуди какво би казало онова момиче сега, ако можеше да я открие и да ѝ каже, че тя е отговорна за създаването на един от най-успешните бизнеси в страната. Интересно му беше да разбере как би реагирала, ако я разведеше из офиса си, високо в небето над Райтстаун. Дали необичайните ѝ виолетовосини очи щяха да заблестят, ако ѝ покажеше офисите в Тексас и Ню Йорк? Щеше ли да ахне от удоволствие, ако я повозеше в колата си, наподобяваща мъркащ звяр, и ѝ покажеше чертежите за къщата, която се канеше да построи? Онази вечер преди две години бе усетил енергията ѝ като животворна сила и точно сега малко от нея щеше да му дойде добре. Вероятно тя щеше да успее да заличи от съзнанието му изражението на баща му и думите, които изрече: Пази се от фаустовски сделки, Джефи.

Реквиетът свърши, както и пътуването му. Вече беше близо до Райтстаун. Джеф погледна часовника си. Беше почти шест. Посещението при баща му беше продължило с два часа по-дълго от обикновено. Можеше да отиде в хотела, в който живееше, докато строят къщата му, да си вземе душ, да си поръча ранна вечеря от румсървиса и да приключи за деня. А можеше и да се върне в офиса и да провери дали има новини от Бразилия. Джеф избра офиса.

Джуъл беше готова да се откаже. Когато момчето от паркинга я осведоми, че Джеф Хенри ще се върне след три часа, тя се престори, че има главоболие, и помоли Патси да я освободи. Младата жена се размотава час и половина във фоайето на сградата, където се помещаваше фирмата на Джеф, после се върна със списание в ръка на паркинга и се настани на една от каменните пейки близо до входа. Минаха два часа и половина, но мъжът не се появяваше. Джуъл вече бе загубила надницата си за половин ден, а и левият ѝ крак беше изтръпнал от дългото седене. Жената се изправи, тупна с крак по земята, за да възстанови кръвообращението, и се запъти към изхода. Внезапно чу мощен рев на мотор зад гърба си. Тя се обърна и видя една яркожълта кола, която потъна в гаража. Това не беше просто кола, а колата, за която всички мечтаят, колата, заради която биха убили, само да я покарат поне веднъж. Джуъл не можеше да изрази с думи на какво бе способна, за да я притежава.

Джеф паркира на мястото си и излезе от колата. Тягостното му настроение бе станало още по-мрачно и той започваше да съжالياва за решението си да се върне на работа. След всички съмнения и предупреждението на баща му не беше настроен за деликатни преговори, дори и да успееше да се свърже с Бразилия. Трябваше да се върне в хотела, но и това му се стори потискащо. Той заключи колата.

— Хей! — повика го женски глас и Джеф се обърна. Беше невероятно, но зад него стоеше жената с овално лице, синкавочерна коса и невероятни очи, и усмивка, за която бе мислил по пътя обратно към Райтстаун.

— По дяволите, как се казваш? — попита я той.

— Джуъл — отвърна тя. — Е, забогатя ли вече?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Джуъл караше Джеф да се смее. Тя беше изключително неподправена и открито се радваше на нещата, които Джеф ѝ купуваше. Всичко я изпълваше с детинско удоволствие — златната гривна, роклята от магазина на София, пътуването до Ню Йорк с чартърен самолет, нощта в „Уолдорф“, след като гледаха най-добрия мюзикъл на Бродуей за сезона. Това разсея неговите съмнения и предупрежденията на баща му за сделки с дявола вече му се струваха само страхове на един стар и уморен човек. Когато беше с Джуъл, Джеф най-сетне можеше да се наслади на ушитите по поръчка костюми и ризи, скъпите офиси, проектирани от най-известния дизайнер, и на „атраактивната“ си спортна кола.

Когато пожела да си купи яхта, Джуъл не видя нищо лошо в това. Сподели с нея мечтата си да има личен самолет, а тя реши, че трябва да разполага с цяла флотилия.

От друга страна, тя не се интересува от часослова^[1] от единадесети век, който Джеф закупи за огромна сума след продължителни преговори с един търговец на редки книги в Лондон. А в Манхатън предпочете да прекара деня в спа салона, вместо да го придружи на търга, на който той наддаваше за картина на Матис. Тя се вълнуваше от други неща — например че са им дали маса в ресторант, в който хората обикновено чакат с месеци.

Но тази жена беше ценна придобивка за него от друга гледна точка. На вечери и партита Джуъл се бе запознала с повечето от неговите бизнес партньори и се беше превърнала в любимка не само на мъжете, но и на техните съпруги и любовници. Имаше случаи, в които Джуъл бе успяла да се сприятели и със съпругата, и с любовницата, и съумяваше да остане лоялна и към двете с ловкост, която леко изнервяше Джеф. Но неговите приятели виждаха нещата по друг начин. „Намерил си момиче, което може да бъде приятелка и с двете и да не им разкаже нищо? Веднага се ожени за нея!“ — каза му един от тях. „Името Джуъл^[2] идеално ѝ подхожда. Тя наистина е

скъпоценен камък. Красива, забавна и готова да направи всичко, за да ти достави удоволствие“ — рече друг. „Дяволски сексапилна е!“ — каза трети.

Последното със сигурност беше истина. С това изумително тяло и лице младата жена нямаше как да не е сексапилна. Когато излизаха на вечеря със семейни двойки, тя се обличаше благоприлично. Веднъж беше споделила, че е получила тежък урок за това как да се облича, когато наоколо има други жени. Когато излизаха само двамата с Джеф, тя се обличаше така, че да привлича вниманието, но той нямаше нищо против, тъй като Джуъл ясно даваше да се разбере, че се интересува само от него.

Тя флиртуваше с Джеф и демонстрираше такава нежност и страст, че приятелите му вероятно биха били смаяни да узнаят, че отделните стаи, които наемаха в „Уолдорф“, не бяха просто за пред хората. Тя целомъдрено спеше в нейната стая, както и той в своята. По ирония на съдбата преситеният и циничен Джеф Хенри, на когото жените налитаха още от тийнейджърската му възраст, се бе влюбил в момиче, което го беше уведомило още на третата им среща, че се пази за съпруга си. Предчувствието от онази първа вечер на партито в семейство Райт не го бе излъгало: Джуъл Феърчайлд наистина беше пълна с изненади.

Първоначално той прие изявлението ѝ като предизвикателство и се опита да я съблазни, но тогава Джуъл се разплака.

— Съжалявам — ридаеше тя. Джеф познаваше много малко жени, които ставаха още по-хубави, когато плачат. Виолетовосините ѝ очи блестяха още по-силно, а порцелановите ѝ страни бяха поруменели очарователно. — Не че не те желая, напротив.

Джеф го знаеше или поне така си мислеше. Тя го целуваше също толкова настоятелно, колкото и той нея, и можеше да се закълне, че и на нея ѝ е трудно да се откъсне от прегръдките му, както беше при него. Но Джуъл си имаше своите разбирания и правила.

— Знаеш, че бих умряла, ако те загубя, но дори тогава няма да се променя — беше му казала тя.

След първоначалната изненада Джеф реши, че това е много очарователно. При цялата си привидна практичност, Джуъл бе съхранила старомодното романтично разбиране от времето на своето детство. Всъщност това съвсем не беше лошо. Във въздържанието

имаше нещо невероятно романтично и вълнуващо. Желаше я още по-силно от преди. Посрещаше с неприязън коментарите на мъжете, които я намираха за привлекателна. Дори побесня, когато един от познатите му нарече Джуъл „страхотна компаньонка“.

И все пак... Джеф не можеше да се реши на онази следваща стъпка, която знаеше, че Джуъл очаква. Той не успяваше да изрече въпроса, който се въртеше на върха на езика му: Ще се омъжиш ли за мен, Джуъл?

Когато беше сам, извън обсега на обезоръжаващата ѝ усмивка, която прогонваше всяка разумна мисъл от съзнанието му, Джеф се чудеше дали въобще имат нещо общо. Той обичаше да чете, а тя — не. Той бе завършил колежа с отличие. Тя жизнерадостно бе споделила, че да завърши гимназия ѝ се е сторило истинско мъчение. Веднага след това Джеф си задаваше въпроса дали наистина е толкова важно човек да притежава така наречената „ерудиция“. Простите факти можеха да бъдат усвоени при необходимост. Той я искаше, при това завинаги. Не беше ли достатъчно? И все пак...

Джеф заведе Джуъл в Хорасвил, за да я запознае с баща си. Малко след като прекрачиха прага, той разбра, че е направил грешка.

— Нямаме представа как вози това ламборгини, господин Хенри! — възкликна Джуъл, когато седнаха да пият чай в тъмната стая, която майката на Джеф наричаше „гостна“. — Все едно летяхме. Аз не бях летяла, преди Джеф да ме заведе в Ню Йорк. При това пътувахме с частен самолет! — Заради простодушието и невежеството си Джуъл не успя да усети студенината, която се възцари в стаята. Тя не осъзнаваше, че се държи като парвеню, и не забеляза как бащата на Джеф присви очи. — Сигурно много се гордеете с Джеф — продължи Джуъл.

— За жалост не мисля, че би трябвало да се гордея с постиженията на друг човек — отвърна старецът сковано. — Все пак Джеф е зрял човек. Нямам никакво желание да се опивам от славата му. Макар че не виждам нищо чак толкова славно в това да притежаваш автомобил.

— Но това не е просто автомобил! — запротестира Джуъл с най-блестящата си усмивка. — Това е ламборгини. Струва шестцифрена сума.

Очите на възрастния мъж се бяха превърнали в цепки.

— Ах! Каляска за новобогаташа! — възкликна той. После се обърна към Джеф: — Синко, следващия път, когато отидеш в Бостън, трябва да посетиш новата изложба в „Гарднър“. Един мой бивш студент ми писа, че било изключително. — Той се обърна към Джуъл: — Харесвате ли Реноар^[3], госпожице Феърчайлд? Или сте от онези, които смятат, че творбите му са като нарисувани със сладкарски шприц?

— Не знам нищо по въпроса — отвърна Джуъл.

Докато Джеф търсеше начин да ѝ се притече на помощ, баща му се впусна в лекция за импресионистите, като спираше само от време на време, за да ѝ зададе поредния въпрос, на който тя не можеше да отговори. След това старецът подхвана тема, свързана с литературата и музиката, която бе придружена от нова серия въпроси. Цялата тирада целеше да извади на показ невежеството на Джуъл. Не можеше да го прекъсне, без да злепостави момичето. За щастие тя сякаш не забелязваше това, признавайки, че не знае кои са Шопенхауер, Рахманинов, Т. С. Елиът, Вирджиния Улф, Матис и Моне. Тя беше чувала за Джейн Остин заради филмите, създадени по романите на авторката, но призна, че филмовите версии на старите романи я приспиват.

Когато Джеф подхвърли, че е време да си тръгват, баща му дори не си направи труда да ги помоли от учтивост да останат. Джуъл се извини, че трябва да си напудри носа, и с този превзет евфемизъм си спечели поредното присвиване на очи от страна на стареца. Веднага щом младата жена излезе, бащата на Джеф я подложи на остра критика.

— Джефи, не ми казвай, че мислиш за нещо по-сериозно от флирт с това момиче! Признавам, че е красива, истинска хубавица, както казвахме по мое време. Но бих останал изненадан, ако разбере, че е прочела някоя книга, различна от онези ужасяващи наръчници за самопомощ. Що се отнася до вкуса ѝ за музика, не бях срещал досега някой, който не харесва Моцарт. Намирате ли въобще за какво да си говорите? А може би не си говорите? Както казах, няма нищо лошо в това да се позабавляваш, но, за бога, не се обвързвай. Един ден ще пожелаеш да поговориш с половинката си и тогава ще се нуждаеш от жена, която ти е равна по интелект, образование и възпитание...

Той просто изказваше на глас опасенията на Джеф, но сега, когато чуваше собствените си аргументи от устата на баща си, внезапно осъзна колко незначителни, снобски и жестоки са те. И все пак...

Когато останаха отново сами в колата с Джуъл, той все още не се решаваше да зададе въпроса, който и двамата очакваха.

„Защо е всичко това? — питаше се Джеф, докато минаваха с колата край блестящата река. — Това мило момиче с топла усмивка е създадено за мен“. Джуъл правеше бремето на вината му поносимо, прогонваше съмненията му и беше невероятно красива. И все пак...

По целия път обратно към Райтстаун Джеф не продума нито веднъж. Той спря колата пред магазина за деликатеси, където живееше Джуъл, и се наведе към нея, за да я целуне за лека нощ. Целувката отново щеше да ги накара да вплетат тела един в друг — като тийнейджъри на предната седалка на колата му. Но тази вечер, когато той се наклони към нея, Джуъл не се извърна. Джеф се облегна назад.

— Много си мълчалива — каза той.

— Явно няма какво толкова да кажа. Поне за важни за теб неща като художници и писатели... и всичко останало.

Значи Джуъл все пак бе осъзнала постъпката на баща му!

— Хей, не ме бъркай с моя старец — отвърна Джеф. — Аз съм този, който си купи ламборгини.

Шегата не беше от най-сполучливите, но той си помисли, че ще спечели поне една усмивка. Вместо това, тя се обърна към него и каза:

— Така е. Но въпреки това баща ти мисли, че не съм достатъчно добра за теб. — Преди Джеф да успее да възрази, тя го попита: — Искаш ли да дойдеш горе тази вечер?

И двамата знаеха какво има предвид и за момент в съзнанието на Джеф се мерна мисълта: Спечелих! Но после я погледна и прочете в очите ѝ умора и поражение. Тогава Джеф разбра, че изобщо не искаше това.

— Не — отвърна ѝ той нежно. — Няма да се кача с теб горе тази нощ, моя скъпа Джуъл. Но искам да ти задам един въпрос. — Той хвана ръцете ѝ. Това, което правя, е правилно, помисли той. Напълно правилно! — Джуъл Феърчайлд, ще се омъжиш ли за мен? — попита той.

Джеф реши, че няма човек в квартала, който да не е чул радостния ѝ писък.

Джуъл Феърчайлд, която носеше вече името Джуъл Хенри, беше на меден месец! Тя стоеше на терасата на наетата от съпруга ѝ „вила“ с размерите на имение, която се намираще не къде да е, а на частен Карибски остров, и гледаше към плажа, покрит с бял като захар пясък. Още не можеше да повярва, че това е действителност. След ужасното посещение при бащата на Джеф, онзи подъл стар козел, тя бе сигурна, че е загубила Джеф завинаги. Макар да си мислеше, че не го е грижа за мнението на баща му, дори глупак можеше да види, че не е така. Затова всеки път, когато старият козел я бе нападал с въпрос за някой мъртъв гений с трудно за произнасяне име, Джуъл бе уверена, че това ще е краят ѝ. Посланието на стареца не можеше да бъде по-ясно: Това момиче не е от чергата ти, Джефи, отърви се от нея. Баща му наистина го наричаше „Джефи“.

Дори сега, когато пръстенът с жълт трикаратов диамант вече стоеше на сигурно място на безименния пръст на лявата ѝ ръка, мисълта, че можеше да загуби Джеф, я накара да потрепери. Не беше само заради богатството и живота, към който тя се стремеше отчаяно, а той можеше да ѝ осигури; естествено, това беше една от най-важните причини и тя никога не се бе самозалъгвала. Джеф щеше да ѝ липсва. Джуъл му беше дала сила да надмогне влиянието на баща си, да бъде амбициозен и напорист, дори алчен, ако се налага. Затова той се нуждаеше от нея, а откакто бе починала майка ѝ, никой не бе имал нужда от Джуъл. За първи път от много години насам тя се чувстваше важна и не искаше да се разделя с това усещане.

А толкова лесно можеше да загуби всичко! Младата жена отново потрепери, когато си припомни изпълнените с несигурност дни, преди Джеф най-накрая да ѝ предложи брак. Отказът ѝ да си легне с него бе премерен риск. Той можеше лесно да го отблъсне. Но нейните инстинкти ѝ подсказваха, че под грубия бизнесмен се крие едно момче мечтател, което би се възбудило много повече от ухажването на невинна девица, отколкото от поредното лесно завоевание. Джуъл все още беше девица, макар и не съвсем невинна.

След това дойде ужасното посещение в Хорасвил и тя се уплаши, че всичко е приключило. Пътуването обратно към дома беше един от ужасните моменти в живота ѝ. За нея то беше толкова тежко, колкото и

денят, в който майка ѝ почина. Тогава инстинктите ѝ отново се бяха притекли на помощ. Тя беше решила, че отсега нататък винаги ще им се доверява. Без да размишлява или да анализира, тя го беше поканила да се качи с нея горе, в отблъскващия ѝ малък апартамент. И двамата разбраха, че Джуъл му се предлага. Това докосна рицарската струна в нейното мечтателно момче, а останалото, както се казва, е история.

Джеф заяви, че ако тя пожелае, ще вдигнат голяма и луксозна сватба. Но той сякаш остана доволен, когато Джуъл отвърна, че не иска светски шум. Тя не си направи труда да му каже, че няма човек, когото би желала да покани. Откакто бе напуснала дома си, младата жена не поддържаше връзка с братята или сестрите си, а и нямаше никаква представа къде е баща ѝ. Ако не се броеше Патси Алън, Джуъл нямаше и приятели. Освен това щеше да се наложи Джеф да покани баща си, а Джуъл никак не искаше да канят стария козел. Така двамата се ожениха пред един съдия, познат на Джеф, и на следващия ден отлетяха за своя остров. Джуъл, на която се беше наложило сама да изглади булчинската си рокля, уникат от „Минали времена“, вече разполагаше с готвач, камериерка и иконом, които ѝ прислужваха. Всяка сутрин се любуваше на изгрева на слънцето над тюркоазения океан и вдишаше с наслада екзотичния аромат на цветя, които не беше виждала преди.

Вечер младата жена се прибираще в спалнята, където леглото бе отрупано с бели ленени възглавници, а чаршафите бяха обточени с дантела. Тогава Джеф я грабваше в прегръдката си и я разсъбличаше, а тя лягаше на голямото красиво легло и... се преструваше. Преструваше се, че харесва нещата, които Джеф прави, преструваше се, че прегръдките му я довеждат до екстаз и че изпитва страст, която знаеше, че никога няма да изпита. После той заспиваше с тяло, увито около нейното, а тя потискаше в себе си желанието да има само за себе си това голямо и хубаво легло, за да може да му се наслаждава истински. Но тази мисъл се задържаше само за миг. Тя се намираще в този палат заради Джеф и затова му дължеше поне известна доза актьорска игра.

На терасата повяваше бриз, а Джуъл беше облечена само с тънката прозрачна роба, която носеше над банския си костюм. Всъщност на нея бързо ѝ омръзваше да наблюдава пясъка, водата и

цветята. За разлика от Джеф, който в този момент крачеше щастливо по плажа. Тя се прибра вътре.

Джеф твърдеше, че може да остане тук цяла вечност, но Джуъл нямаше търпение да се прибере у дома и да започне новия си живот. Съпругът ѝ бе обещал, че когато се върнат в Райтстаун, ще изхвърли чертежите на къщата, която възнамеряваше да построи, и ще я остави да планира с архитекта къща по неин вкус. Джеф щеше да ѝ купи каквото модел и марка кола пожелаеше. Той ѝ бе обещал, че ще я глези до смърт.

Понякога през нощта, когато Джеф притискаше тялото си твърде плътно до нейното и тя не успяваше да заспи, единствено мисълта за това как ще я глези ѝ помагаше да се унесе. В други моменти, изненадващо и за нея самата, тя заспиваше с мисълта за Гуен Райт — затворената, плаха Гуен, която се бе оплаквала, че е принудена да отиде в Париж; Гуен, която се бе отдала на мъж, който си изкарваше хляба със собствените ръце. „Само да можеше да ме види сега!“, мислеше Джуъл.

[1] Богослужерна книга с молитви за различни часове на денонощието. — Б.пр. ↑

[2] Jewel (англ.) — скъпоценен камък. — Б.пр. ↑

[3] Пиер-Огюст Реноар — френски художник, един от основоположниците на импресионизма. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Любовта гледа зорко, омразата — още по-зорко, но ревността гледа най-зорко, защото тя е любов и омраза едновременно.

Арабска поговорка

Въздухът в апартамента бе тежък. Странно, но Гуен винаги мислеше за него като за апартамента на Стан, независимо от това, че той бе станал и неин дом, след като се омъжи за Стан преди четири години. Тя се изправи и седна в леглото. Вече беше късно. Стан се приготвяше за работа почти безшумно, защото не искаше да я събуди. Но тя беше будна. Само се преструваше на заспала, за да не се налага да говори. Гуен се огледа наоколо в спалнята, която беше и нейна спалня през последните четири години. Наистина ли бе изминало толкова много време? Или толкова малко? Беше загубила представа за времето. Лекарят ѝ беше казал, че дезориентацията е следствие от скръбта. Трябваше да си даде време.

Гуен стана от леглото и се приближи до прозореца. Ако погледнеше направо надолу, можеше да види малка част от вътрешния двор зад сградата, в която се намираше апартаментът. Предполагаше се, че това малко парче земя, покрито с анемична трева и бетон, трябва да играе роля на оазис за обитателите. Другото място, на което можеха да подишат свеж въздух, бе покривът, на който през лятото изнасяха шезлонги. За жалост там не можеше да се хване тен, защото отсреща се издигаше голяма административна сграда, наречена „Амбър“, която скриваше слънцето през по-голямата част от деня. Гуен бездруго не се качваше на покрива. Не го правеше дори преди да се случи това... но днес нямаше да мисли за загубата. Затова се преструваше, че спи, за да не ѝ се наложи да говори. Днес тя щеше да се облече и да излезе, макар че копнееше да пропълзи обратно в леглото и да остане там. Облечи се, Гуен. Това е началото.

Тя успя да вземе душ, но пред гардероба се предаде. Да избере дрехи, с които да се облече, бе свръх силите ѝ. От нейната страна на леглото стоеше малък стол, на който тя седна и затвори очи. И както се случваше често, съзнанието ѝ се върна назад. Върна се към лудите и щастливи дни, когато със Стан бяха в Париж. Тогава бракът ѝ бе свеж и нов като лъскава, току-що изсечена монета. Толкова романтично ѝ се струваше да се оженят в Париж. Тя го предложи, а Стан хареса идеята. На моменти Гуен се притесняваше от това, че при единственото си посещение в града бе в компанията на майка си, а тя не искаше да мисли за Касандра по време на медения си месец. Но това не се случи, защото Стан настоя той да плати пътуването. Имаше заделени пари, тъй като бе спестявал, за да купи сградата, в която се намираще сервизът му. И въпреки че се възползваха от спестяванията му, двамата пак не можаха да пътуват в лукса, който Касандра бе осигурила на Гуен.

Стан и Гуен не си купиха самолетни билети за първа класа, не плащаха за ВИП салони и не отседнаха в разкошен хотел, когато пристигнаха в Париж. Обедът им обикновено се състоеше от хляб и сирене, и от време на време салата, купена от някой магазин и изядена като на пикник. Двамата не пазаруваха модни дрехи и не правиха скъпи пътешествия до туристически забележителности. За Гуен и Стан оставаха улиците и парковете в града и хлябът със сирене. А нощем, в неравното легло, от което можеха да видят Айфеловата кула, те се наслаждаваха един на друг. Изживяваха цялата сладост и екстаз, които двама влюбени можеха да си дарят, и това бе повече от достатъчно, за да накара сърцата им да пеят. След това се завърнаха у дома.

Гуен отвори очи. В стаята започваше да става твърде топло. В апартамента не полъхваше ветрец и единственият начин да се справи с горещината бе да затвори всички прозорци и да включи климатика. Младата жена не обичаше климатика. Застоялият, изкуствено охладен въздух я задушаваше. Въпреки всички усилия, малкият розов храст, който Стан ѝ бе подарил, увехна след шест месеца живот в апартамента и тя обвини за това липсата на слънчева светлина и отворителния климатик. Стан нямаше нищо против климатика,

защото цял живот бе живял с него, макар напоследък да се опитваше да го включва по-рядко заради нея.

След малко жегата в спалнята щеше да стане непоносима. „Ще стана и ще го включа след минута“, обещаваше си тя. В този момент се чувстваше леко уморена. Гуен затвори очи и остави съзнанието си да се върне назад.

Гуен видя апартамента на Стан за първи път, когато се върнаха от медения си месец.

— Това е — каза той, светнал от гордост. После ѝ показа четирите стаи, големи колкото кутийки, които бяха неговото убежище.

„Моля те, Господи, дано не разбере какво чувствам!“, молеше се Гуен и се опита да се усмихне. Апартаментът беше толкова малък и с толкова тънки стени! „Двамата дяляхте още по-малко пространство в хотела в Париж“, строго си каза тя. Но онова беше временно. Също като къмпинга без топла вода и електричество. Хората ходеха на къмпинг за забавление, но знаеха, че след това ще се върнат у дома. А сега тези четири стаи щяха да бъдат нейният дом. Не беше сигурна дали ще може да живее в тях. Искаше ѝ се да е така, да бъде неземно щастлива, дори само заради това, че е със Стан. Но беше свикнала на пространство и уединение. Макар да обичаше близостта на новия си съпруг, да седи до него или на масата срещу него, Гуен знаеше, че ще дойде момент, в който ще ѝ се прииска да почете на спокойствие, без да чува през тънките стени спортното предаване, което той гледа по телевизията.

За капак на всичко, докато тя се опитваше да се усмихва и да кима ентузиазирано, през тънките като вестник стени долетя глъчка от съседите.

— Да не си посмял, кучи син! — разнесе се пронизителен женски глас.

— Като не ти харесва, върви по дяволите! — отвърна изпълнен с ярост басов глас. Последваха проклетия и неприлични думи и Стан се усмихна неловко.

— Това са семейство Хънтър. Боя се, че го правят доста често — обясни той. — Ще свикнеш. Не са толкова лоши, колкото съседите от горния етаж в детството ми. Господин Нютън получаваше чек със

заплата всеки петък и на връщане към дома обръщаше по няколко пътиета, после започваше кавгата. С брат ми се обзалагахме колко време ще продължи.

Той намираше това за забавно! Освен това й казваше, че трябва да свикне.

Стига, Гуен, нали точно от този снобизъм искаше да избягаш? Подиграваше се с дома на майка си, който бе толкова тих и функционираше като добре смазан часовник. Не си ли спомняш, че обичаше да посещаваши приятели, чиито родители трошаха чинии по време на кавгите си? Ключовата дума тук бе „посещавам“. Тя не беше на посещение в тези четири стаи и трябваше да се научи да живее с неспирните кавги на семейство Хънтър.

Гуен се размърда на стола. Тапицерията му се нагръваше прекалено и тя започваше да се поти. Въпреки това Гуен остана на мястото си и продължи да си припомня.

След като се установиха, на преден план излезе въпросът с домакинството. Тя никога не беше чистила с прахосмукачка, нито бе мила мивка, но се опита да поддържа чистота.

— Нека ти помогна — предложи й Стан. — Много ме бива в чистенето и обирането на прах. Правя го от години, тъй като съм живял сам.

— Ти работиш толкова много. Нямаше да е така, ако не се налагаше да си върнеш парите, които похарчихме за пътуването до Париж. А аз нямам какво да правя. Редно е аз да чистя и да обирам праха. Освен това, може и да те бива в домакинската работа, но не вярвам, че ти допада — отвърна Гуен.

Той се засмя и я сграбчи в прегръдките си.

— Ще те предложи за наградата „Разбираща съпруга на годината“.

Гуен обаче бързо разбра, че не я бива в домакинската работа, която й се струваше досадна и скучна. Готвенето беше истински кошмар, а наоколо нямаше никой, с когото да се посъветва. Тя знаеше, че Стан се надява съпругата му да се сприятели с някоя от младите жени в сградата, но повечето от тях бяха необвързани и излизаха след работа на ресторант и по барове с надеждата да се запознаят с някой млад мъж. Онези, които бяха омъжени, се разкъсваха между работата и децата си. Гуен обикновено ги засичаше в пералното помещение в

мазето в събота сутрин, където те се оплакваха една на друга от високите такси за детска градина и ненадеждността на детегледачките. Гуен се опитваше да измисли нещо подходящо и да го каже, но обикновено не успяваше. В такива моменти самотата заплашваше да я погълне и Стан я заварваше да плаче над чаршафите, докато се опитваше да ги сгъне.

— Да можеше да доведем тук Миси и Ханк за няколко дни! — каза тя веднъж. Но в сградата имаше забрана за домашни любимци. На Стан не му оставаше друго, освен да я прегърне и да ѝ каже, че я разбира.

Но той не я разбираше. Не разбираше и копнежа ѝ по природата. Стан никога не бе разполагал с акри гора, в които да се разхожда. Той никога не беше имал свое убежище на хълма, с пънче под свода от клони.

— На не повече от десет минути път оттук има един обществен парк — информира я той, когато се нанесоха. — Всички казват, че прилича на късче от провинцията, пренесено в центъра на града.

Гуен направи опит да свикне с парка. Постара се да си втълпи, че не ѝ пречи ечащата музика, която другите хора слушаха. Опита се да повярва, че преялите гълъби, които крачеха наперено наоколо, можеха да заместят пойните птички, катеричките и бурундуците, които обичаше да наблюдава. Но не успя.

Веднъж, потопена в поредния пристъп на тъга, тя се опита да прецени в кой от сезоните земята ѝ липсва най-много. Дали през пролетта, когато хълмът зад къщата на семейство Райт оживяваше от свежата зеленина и ранната трева, а слънцето се опитваше да прогони зимата с топлината си? Или може би през лятото, когато цикадите жужаха лениво в жегата, а оклюманите рози разпръскваха тежко уханье в очакване на следобедния дъжд? Или през есента, когато червените кленове избухваха в пламъци, последвани от златните и оранжеви цветове на дъбовете, ясена и тополите, а въздухът беше свеж и уханен като ябълка? А може би през зимата, когато снегът покриваше с вълшебното си меко покривало земята и намяташе изваяна бяла дантела върху дърветата и храстите? Тя се измъчва цял ден с подобни мисли и се зарече никога вече да не им се поддава. Но копнежът в нея се усилваше с всеки изминал ден.

След около година Гуен започна да се страхува, че ще дойде момент, в който усещането ѝ за загуба щеше да бъде толкова силно, че дори нощите, прекарани със Стан, нямаше да могат да я излекуват.

Гуен бе започнала да се отчайва, когато Каси се появи на хоризонта. След завръщането им от Париж, тя се държеше доста резервирано. Касандра не ги обвиняваше, нито ги поучаваше, но Гуен бе убедена, че заслугата за това е на Уолтър.

Дори след като огледа новия дом на Гуен, Каси не пророни нито дума на неодобрение, макар стиснатите ѝ устни и бръчката между веждите да говореха достатъчно красноречиво. Мълчанието ѝ бе продължило цяла година.

Но един ден тя покани Стан и Гуен на късна неделна закуска в къщата си.

— Защо не отидеш без мен? — предложи Стан.

— Майка ми настоява да отидем двамата. Каза, че иска да обсъди нещо с нас — отвърна Гуен.

— Знаеш, че тя не ме харесва, Гуен.

— Същото важи и за теб, скъпи! — рече Гуен и го целуна игриво по бузата. Тя беше толкова щастлива, че пренебрегна нежеланието му да я придружи. Щеше да избяга от града за цял един страхотен ден! Слънцето грееше, небето беше обагрено в хиляди нюанси на синьото — от бледосиньо до тюркоазено, — а тя щеше да види акри дървета и трева!

Веднага щом сервираха омлета, Каси заговори по същество.

— Стенли, искам да купя къща за теб и Гуен — заяви тя.

Семейството седеше в трапезарията, откъдето Гуен можеше да вижда през прозореца старото си убежище. Тя го изпиваше с очи и си мислеше, че хълмът никога не бе изглеждал толкова прекрасен. Но когато Каси заговори, момичето се извърна навреме, за да види как Стан замръзна, и разбра какво ще последва. Каси също разбра.

— Преди да откажеш, просто ме изслушай — продължи тя. — Къщата, която предлагам да купя, се намира в новозастрояващ се район тук наблизо. Сигурно сте го видели от пътя, когато сте идвали насам. Строежът е екологично съобразен и цените са разумни.

— Благодаря, но не мога да приема — отвърна Стан. Гуен се сети, че е виждала района. „Къщите са малки, но красиви, семпли са и в провинциален стил. А около всяка от тях има земя. Истинска земя!“, помисли си тя.

— Гуен и аз планираме да си купим къща, когато спестим достатъчно средства — обясни Стан.

— И колко още ви остава да спестите? — попита Каси. „Ако районът е този, за който си мисля, а сигурно е той, защото е единственият район с ново строителство в областта, всяка от къщите разполага с почти един акър земя. Дърветата между парцелите си стоят. Ако притежаваш една от онези къщи, би могъл да си представиш, че живееш в гората“, продължаваше да размишлява Гуен.

— Можехме да направим първата вноска за къща веднага, но собственикът на сградата, в която се помещава сервизът ми, реши, че иска да я продаде, и смятам да я купя. Остава ми само още една вноска. Сделката беше твърде добра, за да я изпусна.

В гласа на Стан се долавяше отбранителна нотка, която Гуен не бе усетила досега.

— Моля те, Стенли, няма нужда да ми обясняваш всичко това — рече Каси. — Не те съдя, просто искам да ви направя подарък.

— Знам, че ще го отречеш, но подаръкът е доста скъп и ние не можем да го приемем.

— Уверявам те, мога да си го позволя.

— Знам, че можеш.

„Ако наистина ѝ позволим да ни я подари, бих могла да си засадя градинка с рози, които няма да увяхват“, разсъждаваше Гуен.

— Гуен и аз не сме първата двойка, която трябва да почака, за да си позволи да си купи собствена къща — обади се отново Стан. — Ние не сме по-различни от всички останали в нашата ситуация.

— Но Гуен не е в същата ситуация, както ти го каза. Тя има семейство, което може да направи това за нея. Защо трябва да чака, щом не се налага?

О, да, да! Защо да чакаме и минута още?

— Не съм се оженил за семейството на Гуен, а за нея. Аз съм човекът, който ще се грижи за нея.

— Ожени се за млада жена, която е свикнала на определен начин на живот. Нали не си мислиш, че ѝ е приятно да живее в онзи

апартамент!?

Тогава Стан се обърна към Гуен.

— Какво ще кажеш за това, Гуен? — попита я той. — Толкова ли е зле да живееш както живеем ние?

„О, Стан, обичам те! Толкова много те обичам! Но двамата бихме могли да имаме дървета и свеж, чист въздух и бих могла да си засадя рози. Можем да си вземем куче като Миси, която лежи в краката ти в момента, защото усеща колко много обичаш животните“. Думите бяха на върха на езика ѝ, но тя погледна лицето му и разбра колко важно е това за него.

— Не, не е толкова зле — отвърна Гуен.

В колата по пътя към дома тя не се въздържа.

— Защо да не приемем предложението на майка ми? — попита тя. — Какво лошо има в това, че иска да ни направи подарък?

— Майка ти иска да запази влиянието си над теб, Гуен. Заради това е цялата работа.

— Не, цялата работа е в това, че се инатиш като магаре! — Гуен никога не бе изричала такива думи срещу него и това изненада и двамата им.

— Майка ти не ме харесва и не ме уважава. Според теб как бих се чувствал, ако я оставя да плати покрива над главата ми? Не може да искаш това, Гуен!

Тя наистина не го искаше. Не искаше Стан да потъпче достойнството си или да загуби самоуважението си. Затова реши да извлече полза от тази ситуация, като си намери работа. Това щеше да я измъкне от омразния апартамент, щеше да се среща с хора. Освен това щеше да спечели и малко пари, които да добави към първата вноска за къща.

Тя започна да търси работа и бързо разбра, че хората без завършено висше образование и практически умения нямаха голям избор. Гуен не се беше замисляла над това, когато отхвърли с пренебрежение възможността да постъпи в Йейл. Тя можеше да помоли Каси да ѝ намери някаква работа в стъклозавода, но бе сигурна, че Стан щеше да реагира по същия начин, както при предложението на майка ѝ да им купи къща. Затова Гуен не я помоли. И макар да съзнаваше, че е неоснователно и несправедливо, Гуен се хвана, че обвинява за това Стан.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Всяка сутрин Гуен разглеждаше обявите за работа във вестника, седнала в мрачното дворче зад сградата. Тя скоро установи, че няколко от детегледачките, работещи за съседите ѝ, водеха там поверениците си, за да си играят. Гуен бързо ги обикна и им измисли имена. Имаше едно момченце, което нарече Авантюриста. То се клатушкаше из малката затревена градинка на малките си пухкави крачета, обути в маратонки, с възторга на Колумб, който открива Новия свят.

Мислителката бе сладко момиченце, чието кръгло личице обикновено беше украсено с розова диадема или панделка. Тя беше доволна да прекара петнадесет минути в количката си в съзерцание на вселената и собствените си малки пръстчета.

Гуен наблюдаваше децата в захлас и изпускаше вестника с обяви на земята. В нея се зароди нов копнеж, който бе почти толкова силен, колкото и копнежът ѝ по природата.

— Не мислиш ли, че е време да имаме деца? — попита тя Стан една нощ, докато лежаха един до друг.

— Нека първо да се преместим в собствена къща — отвърна ѝ той.

— Това ще отнеме толкова време! Не искам да чакам.

— Е, предполагам, че нищо не ни пречи да започнем отсега — каза той и посегна да я прегърне. След това всички практични съображения за подходящо време и бюджет бяха забравени. Когато след няколко месеца Гуен откри, че е бременна, Стан бе толкова щастлив, колкото и тя самата.

Не предполагаше, че ще се чувства толкова зле. Знаеше за сутрешното неразположение, но на нея ѝ се гадеше по цял ден. Беше лято и в Райтстаун цареше може би най-страшната жегата в историята на града. Въздухът бе толкова плътен, че трудно се дишаше. Жегата се усилваше от бетонните тротоари, а уличното движение бе станало още по-напрегнато и шумно от обикновено.

— Прави упражнения — посъветва я лекарят. — Разходките са най-добрият вариант.

Гуен се разхождаше всеки ден до един малък търговски център. В него имаше климатици, които в тази страшна жегата бяха необходимото зло, а и не беше много оживено, така че можеше да се разхожда там, без да притеснява никого. Тя обикаляше наоколо, опитвайки се да не мисли как би се чувствала, ако се разхождаше сред природата, където можеше да разпери ръце и да пее, без някой да я слуша. Опита се да не мисли и за флокса и божурите, които можеше да посади в градината си, ако Стан беше приел предложението на майка ѝ. Нещо дълбоко и първично в нея ѝ нашепваше, че бебето ѝ се нуждае от градина. То се нуждаеше от пространство и песни. Но тя не можеше да му ги даде. Затова се разхождаше в търговския център, докато бебето не я възнагради за старанието ѝ, като се раздвижи.

Когато се случи за първи път, Стан бе с нея. Двамата се спогледаха с удивление, което само родителите можеха да споделят.

— Изпраща ни послание. Казва „тук съм“ — рече Гуен. Бебето вече ѝ се струваше истинско по напълно нов начин. Двамата със Стан избраха едно мъжко и едно женско име, тъй като не желаеха да знаят какъв е полът на детето. Спряха се на имената Майкъл и Абигейл. Нямаше причина да ги изберат, просто и на двамата им звучаха добре.

Тогава Гуен се сети за нещо.

— Всеки път, когато се питам как ще изглежда бебето, си мисля за теб и мен. Казвам си: „Дали ще има носа на Стан и моите устни“, „Неговата коса ли ще наследи или моята?“. Но какво ще стане, ако бебето прилича на... някой друг?

— Имаш предвид баща си.

— И истинската ми майка. Дали бебето ще прилича на жена, която никога не съм виждала? Нейните очи ли ще има? Виждала съм снимка на баща си, така че ще знам, ако се е метнало на него.

Стан я прегърна.

— Без значение на кого прилича, то ще бъде част от тях. От тези двама души, които никога не си познавала — прошепна той.

— Ще ги възродя. Ще направя това за тях! — прошепна също Гуен.

След като бебето се раздвижи, гаденето ѝ спря. Гуен се усети внезапно пълна с енергия. Тя преустрои втората спалня в детска стая и

я боядиса в жизнерадостно жълт цвят. Каси бе подарила на Гуен ваучер за най-хубавия детски магазин в града, а Стан не каза нито дума, когато в апартамента започнаха да се появяват скъпи бебешки принадлежности. Детето бе по-важно от гордостта му. Гуен не мислеше, че някога е била по-щастлива.

— Смятах, че времето, прекарано с теб в Париж, е най-щастливият момент в живота ми, но се боя, че малкото човече те надмина — каза тя на Стан една нощ, докато двамата се унасяха в сън.

— За теб е малкият Майк или малката Аби, госпожо — промърмори той и без да отваря очи, я потупа по корема.

После внезапно всичко се обърка. Бебето в нея спря да се движи и Гуен усети с ужасяващ примитивен инстинкт, който не можеше да обясни, че бебето не дава признаци на живот. Стан я откара по спешност при нейния гинеколог. Те умоляваха лекарката да ги увери, че всичко е наред и това е нормално, че Гуен просто си въобразява, че е изпаднала в паника, което е присъщо на жените, бременни за първи път. Направиха й тестове, които трябваше да докажат, че онова, което тя усещаше, не е истина и че греши. Но Гуен не грешеше.

Накрая изрекоха присъдата: „Мъртвородено“. Тяхната дъщеричка, защото бебето беше момиченце, никога нямаше да види своята детска стая, боядисана в жълто, нито въртележката в ярки цветове, която висеше над детското й креватче. Тя никога нямаше да носи розова панделка и да порасне, за да свири на цигулка или да стане президент на Съединените щати, или просто да бъде щастлива, обичаща жена. Мъртвородено! Всички мечти, надежди и радост умряха с тази дума.

„Предадох те, Аби, предадох и Стаи. Провалих се“. След един дълъг момент на вцепенение през главата ѝ мина мисълта: „Предадох и онези двама души, загинали толкова млади в катастрофата в Ню Орлиънс. Това бебе трябваше да бъде техен наследник, а аз ги предадох“.

В стаята беше горещо. Гуен отвори очи и погледна часовника си. Беше седяла на стола в спалнята повече от час. Трябваше да се облече.

— Не се насилвай — посъветва я лекарят. — Помни, че ти е нужно време, за да потъгуваш. Минали са само две седмици.

„Две седмици откакто ми отнеха бебето! Моята малка Аби! Трябваше да й осигуря двор. Трябваше да се погрижа да й осигуря пространство и чист въздух, дървета и трева. Знаех, че има нужда от това“.

В главата ѝ премина абсурдна мисъл. Гуен осъзнаваше колко е нелепо, но част от нея вярваше, че бебето ѝ щеше да е живо, ако двамата със Стан имаха собствена къща с двор.

Тя стана от стола и се приближи до прозореца, за да включи омразния климатик. Лекарите бяха извадили бебето с цезарово сечение и Гуен бе останала две нощи в болницата. Когато се прибра у дома, Стан беше демонтирал детското креватче, беше боядисал стените в светъл бежовокафяв цвят и бе махнал мебелите, купени от модния бебешки магазин. Гуен така и не го попита какво е направил с тях. Детската стая бе превърната в спалня за гости.

Откакто се беше върнала у дома, тя не можеше да търпи присъствието на хора. Няколко доброжелатели се бяха опитали да я успокоят. „Млади сте, ще го преодолеете — казваха те. — Не забравяй, че Господ не ни изпраща изпитания, с които не можем да се справим — казваха други. Най-непоносимото беше: — Ще си имате други деца“.

Каси бе решила да не я успокоява с думи. Тя предложи на Гуен и Стан да заминат на презокеанско пътешествие.

— Корабът е прекрасен, аз самата съм пътувала с него. Откъснете се от всичко за известно време. Трябва ви промяна на обстановката — убеждаваше ги тя.

Но смяната на обстановката нямаше да върне бебето на Гуен. Представата за това как седи на палубата на кораб, на който няма какво друго да прави, освен да мисли, я ужаси. Затова отказа.

Стан си бе останал вкъщи след завръщането ѝ от болницата и се беше опитал да говори с нея за загубата им. Но на съпруга ѝ никога не му се бе удавало да изказва с думи чувствата си. Тя беше тази, която го правеше, а сега нямаше какво да каже. В действителност дълбоко в себе си тя обвиняваше Стан, че не бе приел къщата, която майка ѝ предложи да им купи. Гуен не искаше да се чувства така, защото знаеше колко несправедливо и абсурдно е това обвинение, но не успяваше да се овладее. След три ужасно дълги дни тя заяви, че се

чувства по-добре и той трябва да се върне на работа. Може и да си въобразяваше, но й се стори, че Стан изпита облекчение.

— Утре се пригответи да те заведе на обяд. Трябва да излезем от къщи — каза й той предишната вечер.

— Ние не живеем в къща, а в този проклет апартамент! — изкрещя Гуен в лицето му.

Стан я изгледа поразен.

Гуен се запъти към гардероба. Осъзнаваше, че бе наранила Стан. Затова реши да отиде в сервиза му по обяд и да го изненада, макар че тази сутрин той не повтори поканата си. Гуен започна да вади дрехи от гардероба. Все някога трябваше да се облече.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Административната сграда „Амбър“ се намираше в северозападната част на Райтстаун, в най-натоварената отсечка от главната улица на града, наречена прозаично „Първа улица“, близо до кръстовището с булевард „Райт“. След не повече от четиристотин метра в южна посока „Първа улица“ навлизаше в по-старата и победна част на Райтстаун. На север от „Амбър“ имаше малък парк. Булевард „Райт“ пресичаше града от източните покрайнини до стъклозавода „Райт“ на запад. Много от служителите на фирмата, които живееха в перспективния източен квартал, използваха автобус номер шест, който се движеше по булеварда.

Пресечката на „Първа улица“ и булевард „Райт“ беше едно от малкото места в Райтстаун, където хората вървяха пеш, и Джеф обичаше да стои до прозореца си в „Амбър“, шестнадесет етажа над улицата, и да наблюдава гъмжилото от пешеходци. Това му напомняше за Ню Йорк — любимия му град в Съединените щати.

Джеф имаше любими градове из целия свят. Толкова често пътуваше до Лондон, Буенос Айрес, Москва и Пекин, че портиерите и сервитьорите на местата, които посещаваше, вече знаеха кой е любимият апартамент на господин Хенри и кое вино предпочита. „ДжефСан“ бе продължила да се разраства. Налагаше се, за да държи настрана кръжащите около компанията акули. Дребният бизнес, започнат от Джеф с малка фирма за природен газ в Омаха, Небраска, се бе разраснал в огромен конгломерат от газопроводи и електроцентрали, участващи в доставянето и разпределението на електричество по целия свят. Екипът юристи на „ДжефСан“ се занимаваше с правната инфраструктура в поне десет държави.

В растежа си компанията бе придобила почти неволно и няколко комуникационни компании. Тази възможност беше изникнала изневиделица и Джеф трябваше да реагира своевременно. Нещата се бяха развили прекалено бързо, за да се чувства сигурен, и затова той се бе колебал, докато не стана почти твърде късно, но в последния

момент се беше решил на тази стъпка, следвайки съвета на неколцина млади турски специалисти, които бе наел за съветници. Формалностите бяха съкратени, а проучването, за което той обикновено настояваше, не бе направено. Имаха късмет и това пролича в положителния баланс на „ДжефСан“.

Тази история му послужи за урок. Понякога не трябваше да се вслушва в слабия гласец в него, който му нашепваше, че се кани да направи нещо твърде рисковано. В някои случаи се налагаше да се вслушва в младоците, които бе наел буквално от студентската скамейка. Те по-добре знаеха как да рискуват. На него оставаше да се моли.

Напоследък Джеф отново пренебрегваше вътрешния си глас. „ДжефСан“ се канеше да навлезе в нова сфера — пазара на водните услуги. Джеф се беше подготвил възможно най-добре за този ход, който дори хазартно настроените младежи признаваха за рискован. Но в определен момент може би щеше да му се наложи да вложи всичко в начинанието.

„Пази се от фаустовски сделки, Джефи“, беше го предупредил баща му. Джеф поклати глава, за да проясни съзнанието си. Сега не беше време да мисли за отживелите възгледи на баща си. Вече се канеше да се отдръпне от прозореца, когато долу на улицата съзря Гуен Райт. Впрочем тя вече носеше друга фамилия. Момичето излизаше от жилищната сграда, в която живееше.

Най-напред жена му Джуъл бе споменала, че Гуен се е омъжила за мъж, който държи някакъв сервиз, и живеят в центъра на Райтстаун срещу „Амбър“. По някаква причина съпругата му винаги знаеше какво се случва със семейство Райт и по-специално с Гуен.

Първия път, когато Джуъл бе споменала за Гуен, Джеф дори не се сети за кого става въпрос. След това си припомни партито в дома на семейство Райт и тихото момиче, което празнуваше рождения си ден. В онази вечер, преди цели четири години, той си бе помислил, че рожденичката изглежда като излязла от друг век. Може би се дължеше на старомодната бяла дантелена рокля, която носеше. Джеф я беше определил като една от онези затворени млади жени, които вероятно биха се оказали интересни, ако някой мъж пожелае да отдели достатъчно време, за да ги опознае. Но той нямаше желание. Тя не

беше негов тип, а и тогава Джеф нямаше време за друг, освен за себе си.

След това един ден видя Гуен в квартала. Тя излезе от сградата и се запъти към старата част на града. Джеф бързо разбра, че тези сутрешни разходки бяха необходимост за нея. Тя излизаше от сградата всяка сутрин по едно и също време. Човек можеше да си сверява часовника по нея. Джеф осъзна, че му харесва да я наблюдава как се разхожда. Макар да беше бременна, както той скоро разбра, походката ѝ излъчваше ведрост и лекота и ако трябваше да я опише с една дума — щастие. Джеф си мислеше, че тя би трябвало да се разхожда по някой селски или полски път и се опита да си я представи в такава обстановка. Тези свободни и атлетични движения трудно можеха да се свържат със семплата и изискана бяла рокля, която бе носила онази вечер, но всъщност беше така. И двете издаваха класа и стил. Бащата на Джеф би казал, че Гуен Райт е от „чистокръвна“ порода. Това бе един от най-големите комплименти, които старецът можеше да направи на една жена.

Джеф наблюдаваше как Гуен се запъти отново към старата част на града. Не беше излизила от апартамента си, откакто бе загубила бебето. Той беше научил и тази клюка от Джуъл. Мъжът се радваше да види Гуен отново навън. Но сега тя се движеше бавно, уморено и без обичайната жизненост. Сигурно беше нормално след всичко, което бе преживяла. Джеф усети внезапна тъга. Имаше чувството, че гледа красиво животно — елен или кон, — което накуцва от болка. Той наблюдава Гуен, докато се скри от погледа му, после се извърна от прозореца и се върна на бюрото, където го чакаше папка с документи.

След два дни заминаваше, за да сключи сделка за водна концесия в Буенос Айрес, и имаше доста за четене. Въпреки това не успяваше да се концентрира върху информацията, която неговите млади служители бяха събрали и обобщили внимателно. Споменът за Гуен Райт и партито по случай рождения ѝ ден му напомни за картината, която бе купил от пастрока ѝ, Уолтър Амбърн. Джеф вдигна поглед. Картината беше окачена на една от стените в офиса му. На нея бе нарисувано момиченце, което седеше на покрива и се взираше в реката край къщата в падащия здрач.

Преди да се ожени за Джуъл, картината стоеше на видно място в дома му. После я премести над камината в луксозния апартамент на последния етаж на хотела, където живееха със съпругата му в очакване домът им да бъде завършен. През последните години Джеф се бе превърнал в нещо като колекционер. Той вече имаше свои разузнавачи, които му се обаждаха, когато се продаваше картина на Дейвид Хокни^[1] или предстоеше търг за творба на Утрило^[2]. Въпреки това малката картина на Амбърн му беше любима. Нещо в уединението на детето и безкрайната река го трогваше до сълзи.

След сватбата Джуъл се премести при него в хотелския апартамент и един ден просто го попита дали има нещо против да свалят картината и да я скрият някъде. „Толкова е злокобна, скъпи — каза тя с онзи сладък, гукащ гласец, който използваше, когато се опитваше да го убеди в нещо. — Тръпки ме побиват от нея. — Тя потрепери възхитително и се засмя. — Сигурна съм, че ще й намерим място в новата къща, макар интериорният дизайнер да казва, че разполагаш с много по-ценни картини, които би трябвало да изложим. Тази миниатюрна картина струва смешно малка сума, нали? Искам да кажа, купил си я, когато не си можел да си позволиш нещо по-добро“.

Такава беше съпругата му. Джеф затвори очи за момент и се замисли за промените, които бе донесла в живота му. Те не му харесваха особено. „Сам си си виновен, приятелю“, помисли си мъжът в рядък проблясък на искреност.

Един пример за това беше къщата им. Той бе позволил на Джуъл да скъса старите скици за модерната къща, която първоначално бе поръчал. Архитектът беше проектирал светла и просторна сграда с изчистени линии, но Джуъл реши, че къщата от камък и стъкло е „злокобна“. Това сякаш й бе любимата дума. Тя го убеди, че трябва да си построят псевдоимение, и Джеф я остави да прави каквото пожелае, защото бе обсебен от нея като оглупял от любов тийнейджър. Тогава не го интересуваше, че домът му може да представлява безвкусна имитация на английско имение, френски замък, вила в Тоскана или комбинация от всичко това. „Къщата е като дрехата — казваше си той в онези безметежни, изпълнени със страст дни. — Купуваш я, за да се облечеш, после я заменяш с друга“.

Но в действителност такива неща говореха много. По свой неуловим начин те разкриваха на света „класата“ на човека, вкуса и

финансовото му състояние. Джеф почувства неудобство пред перспективата да живее в тази комбинация от имение, замък и вила, проектирана от Джуъл. Чувстваше се по същия начин, когато съпругата му носеше всичките си златни гривни едновременно. Джеф ѝ беше купил масивни, инкрустирани с диаманти гривни, каквито тя беше поискала. Той помнеше думите на майка си, която казваше, че когато една дама се приготвя за вечеря, накрая трябва да се погледне в огледалото и да махне поне едно бижу.

Но недоволството му беше по-силно от неудобството. Така му се искаше поне веднъж съпругата му да сподели с него нещо интересно! Без значение каква тема щеше да избере — политиката или времето, стига да не бръщолевеше клюки за някоя известна личност. Когато се ожени за нея, той знаеше, че не обича да чете, но му се искаше да си намери някое хоби или спорт — като тенис, бридж или шиене на гоблени, каквото и да е. Това щеше да я накара да престане да обикаля магазините в търговския център „Алгонкуин“ в безкрайно търсене на нови дрехи и предмети, на нова плячка...

„Престани, Джеф! — смъмри се той. — Трябва да проявиш търпение. Когато се омъжи за теб, тя нямаше нищо. Нормално е сега да попрекали малко“.

Освен това не се ли ожени за нея отчасти и заради това, че умее да харчи пари? Джеф не се срамуваше от нея, когато го насърчи да си купи яхтата, която искаше. И въпреки това, колкото и странно да беше, не го направи. Гледайки как съпругата му пазарува всеки ден, той бе загубил желание да си купи яхтата.

Джуъл се стараеше да бъде добра съпруга. Преди месец съпругът ѝ бе споделил, че обича кайсии, и тя му приготви кайсиев пай. Това беше много мило от нейна страна и той ѝ благодари. Но оттогава бе изял толкова много пресни кайсии, кайсии на компот, кайсии в пай и други десерти, че вече не искаше и да ги види.

„Не ми казвай, че няма да ядеш кайсиевия кекс! Мислех, че ще ти хареса. През толкова перипетии минах, за да взема рецептата от главния готвач!“, бе казала тя със сладкия си глас, в който понякога се долавяха резки нотки. Джеф ги разпознаваше дори когато съпругата му говореше по телефона в другата стая.

За какво говореше тя обикновено? Със сигурност не коментираше заглавията в „Ню Йорк Таймс“. Не говореше за разходка

с кучето, защото нямаха куче. Макар че той винаги бе искал да имат. В детските му години родителите му проявяваха търпимост само към котките. Първо колито, после ирландският сетер и накрая малкият пудел бяха върнати обратно, защото съпругата му смяташе, че животните са прекалено мръсни, за да живеят в новата къща. Тя заяви, че едно куче само би развалило декора.

Джуъл не харесваше и любимата му музика. Джеф слушаше музика откакто се помни. Но любимите му симфонии и опера, които понякога бяха единственият балсам за душата му, оставяха съпругата му безразлична. Преди да се омъжи за нея, той бе смятал, че тези неща нямат значение за него, но сега осъзнаваше, че е грешал. Те бяха много важни.

Бъди търпелив. Джуъл никога не е разполагала с време или пари, за да се наслаждава на това, което ти наричаш „удоволствията в живота“, повтаряше си той.

Вероятно щеше да дойде ден, в който на Джуъл щеше да ѝ омръзне да пазарува и придобива. Тогава псевдозамъкът ѝ щеше да бъде завършен, а кутията с бижута — пълна. Тогава Джеф планираше бавно и внимателно да я запознае с Бах, Шуберт и Вагнер. Все още имаше време да открие удоволствието от един интелигентен разговор, от хубавата книга и картина.

Междувременно красотата ѝ все още спираше сърцето и дъха, а хората обръщаха глави, когато влезеше някъде с нея под ръка. В крайна сметка, ако не се променеше и това продължаваше да го дразни, светът бе пълен с други жени.

Джеф опита отново да се съсредоточи върху документацията на бюрото си, но мислите му продължаваха да се реят. Той се изправи и отново се приближи до прозореца, за да погледа постоянно променящия се парад навън. Тогава съзря Гуен Райт Еди-коя-си да се връща оттам, където бе ходила. Сега изглеждаше дори по-уморена. Движеше се с тромава и провлечена походка на болен човек. Тя се спря пред входа на жилищната сграда, в която живееше, и сякаш се замисли за нещо. После, вместо да влезе вътре, тя поклати глава и се запъти към малкия парк в края на улицата. Навярно отиваше там.

„Но в онзи парк играят деца — сети се Джеф. — Не е място за жена, която страда от загубата на собственото си дете“.

Без да се замисли, той изтича от офиса към асансьора.

Стан не беше в сервиза. Гуен знаеше, че е излязъл по работа и отсъствието му няма нищо общо с нея, но след избухването ѝ предишната вечер имаше чувството, че съпругът ѝ я избягва. За първи път от седмици насам тя мислеше за нещо различно от детето и загубата. Веднъж бе прочела статия в едно списание, където бяха посочени статистически данни за двойки, разделили се след някаква трагедия. Гуен не си спомняше точните цифри, но помнеше, че бяха плашещо големи.

„Със Стан не се справяме добре с преодоляването на трагедията — помисли си тя. — Поне при мен е така. В началото, когато се оженихме, не можех да си представя, че нещо би могло да ни раздели. Да го обичам беше най-лесното нещо, което някога съм правила“.

Сега Гуен разбираше причината за съществуването на хилядите книги за самопомощ и десетките телевизионни предавания, създадени, за да помогнат на женените двойки да общуват, да страдат заедно и да си съчувстват.

„Няма да позволя на трагедията, която преживяваме, да ни раздели! — реши тя, застанала в средата на опустелия сервиз на Стан. — Дотук бяха обвиненията, гневът и вината. Няма да се връщам към тях“.

С тези смели мисли в главата си тя се обърна и тръгна към апартамента.

Проблемът беше, че Гуен трябваше да действа по начин, достоен на смелите ѝ мисли, а тя бе неопитна за възрастта си и достатъчно наивна, за да вярва, че добрите намерения са достатъчни. Тя стигна до сградата, в която живееше, запъти се решително към входа и после замръзна на мястото си. „Не мога да се върна там — помисли си момичето. — Там още витае духът на Аби и всичките ми мечти“. Тя стоеше пред входа и осъзнаваше, че се държи неразумно. После несъзнателно се зачуди как би постъпила Каси в такъв момент. Отговорът прозвуча високо и ясно в главата ѝ. Касандра Райт би се изправила лице в лице с болката си. Тя би я погледнала право в очите и

би се преборила веднъж завинаги с нея. Настръхнала, Гуен се запъти към малкия парк в края на улицата, където играеха деца.

Отначало ѝ се стори, че там има стотици деца — момиченца и момченца. Малките им сладки личица и пискливият щастлив смях я заляха. Тя стоеше на входа на парка и не можеше да си поеме въздух. Но тя беше дъщеря на Касандра Райт!

Гуен се насили да поеме въздух и осъзна, че децата в парка са не повече от десет. За щастие, нито едно от тях не бе пеленаче. Въпреки това ѝ беше трудно и прекалено болезнено да ги гледа. Тя се нареди да се връща.

— Извинете, вие не сте ли Гуен Райт? — долетя глас от страни.

До нея стоеше мъж, чиято снимка не слизаше от първите страници на вестниците. Той беше собственик и изпълнителен директор на корпорация „ДжефСан“, но Гуен го помнеше като пирата от партито по случай рождения ѝ ден.

— Идвам съм у вас... в къщата на майка ви... преди около четири години. Но вие вероятно не помните.

— Напротив. Как сте, господин Хенри? — отвърна тя и му протегна ръка. — Вече не съм Гуен Райт. Сега се казвам Гуен Жирар — каза тя. — Вие не се ли оженихте за Джуъл Феърчайлд? — не се сдържа да попита Гуен.

[1] Дейвид Хокни (1937 г.) — английски художник. — Б.пр. ↑

[2] Морис Утрило (1883–1955 г.) — френски художник, известен с градските си пейзажи. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Стан погледна бележката, която съпругата му бе оставила на работния плот. Отбих се, за да приема предложението за обяд, но не те открих — пишеше тя. — Искам реванш. Обичам те. Гуен.

Значи беше готова да му прости! Сърцето му подскочи. Преди това никога не се бяха карали сериозно и той ненавиждаше това усещане. От друга страна, не беше сигурен, че тя е тази, която трябва да прости. Загубата бе колкото нейна, толкова и негова. Но за разлика от него, Гуен не се бе опитала да го утеши. Вместо това го обвини, макар и не толкова директно, защото съзнаваше, че се държи неразумно. Но Стан не беше глупав. Той бе прочел мислите ѝ.

Мъжът въздъхна и разви сандвича с пастърма, който си бе купил от „Бъргърс Дели“ надолу по улицата. Когато се ожени за Гуен, осъзнаваше, че тя няма реална представа за живота на останалите, защото се бе ползвала с привилегии и бе закриляна. За него този наивитет бе част от чара ѝ, но заради това животът с нея невинаги беше лесен.

Така стоеше въпросът и с апартамента. Гуен бе намразила сградата от мига, в който влезе в нея. Той се гордееше много със светлото фоайе, модерната фитнес зала, дворчето и градината на покрива и затова се изненада и засегна от реакцията ѝ. Неговите четири малки стаи не можеха да се сравняват с къщата на семейство Райт, но Гуен винаги бе твърдяла, че не иска да живее в имение с произведения на изкуството по стените и подове, застлани с ръчно тъкани килими. Въпреки това беше очевидно, че някои неща от стария ѝ начин на живот ѝ липсват. Тя се оплакваше от тривиални според него неща, като липсата на уединение и тишина. Те липсваха по правило в един апартамент, но човек привикваше с шумовете на съседите, а когато не успяваше, просто ги изключваше.

Липсваха ѝ гората и дивите животни, но за него дърветата и катериците бяха подробности от пейзажа. Естествено, добре беше да имат собствена земя и той планираше да си купят къща, но това щеше

да стане, когато можеше да си го позволи. Нямахме намерение да се нагърбва с голяма ипотека. Стан смяташе, че е постигнал напредък със сегашния си апартамент, който бе много по-добър от предишния.

Когато сподели това с Гуен, той за първи път осъзна колко дълбока е в действителност пропастта помежду им. Съпругата му не разбираше нищо от напредък. Тя знаеше, че омъжвайки се за Стан, се отказва от предишния охолен живот, но никога преди това не ѝ се беше налагало да се лишава от нещо необходимо само защото не може да си го позволи. За нея къщата бе необходимост и мисълта, че трябва да спестяват, за да си я купят, ѝ се струваше огромна трудност, за която не бе подготвена.

Когато Каси предложи да им купи къща, Гуен бе видяла в това възможност да избяга от омразното жилище и изгаряше от желание да приеме подаръка. За Стан предложението бе унижително, защото идваше от човек, който ясно беше показал неуважението си към него. Той се почувства наранен и се разгневи, че Гуен не го разбира. Стан знаеше, че съпругата му е също толкова наранена и му се сърди за това, че не се възползва на мига от шанса да сложи край на нетърпимото за нея положение.

А после загубиха бебето. Гуен, която цял живот бе закриляна, не можеше да приеме факта, че животът е изпълнен с нещастия, за които никой няма вина. Тя изпитваше потребност да обвини някого или нещо, а той и апартаментът му бяха подходящи за целта. Макар да прояви разбиране, това го бе отблъснало и той не ѝ предложи утеха, както би трябвало.

Но днес тя бе дошла до сервиза, за да обядват заедно. Гуен беше написала обичам те. Той знаеше, че тя го обича, и можеше да заложи живота си за това. Стан също я обичаше. Замисли се дали да не се отбие до цветарския магазин след работа на връщане към дома. Нямахме да купи на съпругата си розови рози, макар да ги смяташе за нейните цветя, защото не искаше да ѝ припомня малкото храстче, което тя толкова се постара да запази живо. Може би щеше да ѝ купи маргаритки.

Джеф и Гуен излязоха заедно от малкия парк и той я покани на кафе. Гуен прие и двамата се върнаха пеша до административната

сграда, в която се намираше офисът му. Там имаше малко хубаво кафене, в което предлагаха кафе лате и други модерни разновидности на доброто старо кафе. Докато се разхождаха, Джеф потвърди, че се е омъжил за Джуъл Феърчайлд, и за момент се запита дали Гуен Райт, на която все не можеше да запомни новата фамилия, не следи също толкова внимателно живота на съпругата му, както правеше Джуъл. Но защо? Съпругата му завиждаше на Гуен по очевидни причини, но Гуен Райт определено нямаше основания за завист.

Влязоха в кафенето и се настаниха един срещу друг на масата. За момент Джеф не знаеше какво да каже. Не можеше да сподели с нея мислите си. Под очите ти се забелязват тъмни кръгове, които преди липсваха. Достатъчно ли спиш? В погледа ти долавям отнесено изражение, което ме натъжава. Мога ли да направя нещо за теб?

— Често ли ходиш в парка? — попита той най-накрая и си помисли: „Прекрасно, Джеф, не можа ли да се сетиш за по-изтъркано клише?“.

— Не съм ходила там от известно време. Не бях добре... — отвърна тя сериозно.

Знам, искаше да каже той, но замълча. Нямаше нужда да ѝ припомня, че все още е част от семейство Райт и загубата на детето ѝ бе предмет на клюки в града. А и не беше нужно да знае, че сред клюкарките бе и завистливата му съпруга.

— Боя се, че паркът не ми харесва особено. Прекалено е малък и препълнен — продължи Гуен.

Джеф се сети за енергичната ѝ походка, заради която бе решил, че трябва да се разхожда по селски пътища и широки поля. „Тази среда изобщо не е за нея“, помисли си той. Джуъл бе споменала нещо за съпруга на Гуен, чието име Джеф не можеше да си спомни. Съпругата му го бе нарекла господин Никой. Вероятно по тази причина не можеха да си позволят нещо по-добро. Но така или иначе ситуацията му се струваше нередна.

— С какво се занимава съпругът ти? — попита я той.

— Стан има свой сервиз за електротехника — отговори тя.

Сервиз за електротехника! Най-вероятно той бе единственият служител и поправяше тостери. А нейното семейство притежаваше един от най-големите стъклозаводи в страната, дори в света. Джуъл бе права. Горкото момиче се бе омъжило за неподходящ съпруг. Беше

интересно съвпадение, че съпругът ѝ бе електротехник, а Джеф притежаваше електроцентрали.

— Трябва да се връщам у дома — каза Гуен Райт, тоест Жирар. Джеф най-сетне си спомни фамилията ѝ. — Много ти благодаря за кафето.

— Ще те изпратя до вас — каза Джеф.

— Не е необходимо.

— Офисът ми се намира точно от другата страна на улицата. С теб сме съседни.

— Не знам какво да направя за Гуен. Онзи глупак, съпругът ѝ, няма да ми позволи да им помогна — каза Каси на Уолтър. Двамата седяха на предната веранда в къщата на семейство Райт и наблюдаваха слънцето, което залязваше зад червените кленове.

— Не можеш да премахнеш болката ѝ.

— Искам поне да я облекча.

— Нищо не можеш да направиш или дадеш, скъпа. А дори да можеше, не бива да го правиш. Не разбираш ли? Гуен вече има съпруг и той е този, на когото трябва да се уповава.

— На него? Чу го какво каза, когато се опитах да им купя къща! Наговори куп глупости за това как никой не трябва да се ползва със специални привилегии заради семейството или произхода си. Или нещо подобно.

— Всъщност каза, че двамата с Гуен не се различават от другите млади двойки, които тепърва започват съвместния си живот.

— Някога баща ми щеше да нарече Стан „комунист“.

— Не е ли чудесно, че вече не мислим като едно време?

— Говоря сериозно, Уолтър.

— Аз също. Не трябва да се месиш, Каси. Гуен още се чувства момиченце. За да бъде щастлива, тя трябва да порасне и да стане жена. Сама трябва да намери пътя в живота си. И трябва да го направи със Стан, а не с теб.

Гуен можеше да различи в тъмното маргаритките, които Стан ѝ бе донесъл. Стояха в синя ваза на нощното ѝ шкафче, където тя бе

настояла да ги сложат. Стан спеше плътно прилепен към нея — както всеки път след страстните моменти, които преживяваха. Двамата сякаш не можеха да понесат да бъдат разделени. След преживяната близост сякаш се сливаха в едно и с мъка трябваше да се разделят един от друг. Но съзнанието на Гуен винаги можеше да се рее свободно. Тя затвори очи.

Веднъж, като дете, бе разляла гореща вода върху ръката си и я беше изгорила лошо. Това, което помнеше, не бе парещата болка от изгарянето, а последвалите дни и седмици, когато мехурите върху кожата ѝ се пукаха и оставяха живи рани. И най-лекият полъх над раната предизвикваше нова болка, която беше почти толкова силна, колкото и първоначалната. Гуен чувстваше, че болката, която изпитва сега, е същата. Очакваше да я залее неочаквано и не знаеше кога и дали ще изчезне някога. Можеше само да чака. Чудеше се дали и Стан чувства същото. Погледна ръката му, праметната собственически над рамото ѝ. В книгите се казваше, че би било по-добре, ако двамата разговарят за тези неща. Щеше да е добре, ако тя можеше да каже: „Бях толкова наранена и ядосана, че си го изкарах на теб, но сега съжалявам“, а той да отговори: „Бях толкова наранен, че те отблъснах. Съжалявам“. Но тя съзнаваше, че това не е техният начин да се справят. Те си казваха „обичам те“ и „съжалявам“ с маргаритки и изненадващи обяди, с неизказани компромиси. А после си лягаха. Може и да не беше това, което книгите предлагаха, но то поне разсейваше мрачното настроение за известно време и правеше болката по-поносима.

Гуен извърна глава към прозореца на спалнята. Можеше да види само административната сграда от срещната страна на улицата, но някъде зад нея бе луната. Тази нощ тя успя да впрегне въображението си и да си представи как луната огрява нея и Стан.

Луксозният апартамент в елитния хотел, в който Джуъл и Джеф бяха отседнали, се състоеше от пет просторни стаи, от които се откриваше панорамна гледка чак до стъклозавода.

Джуъл стана от леглото и се приближи до един от масивните прозорци на спалнята, който заемаше пространството от пода до тавана. Колко пъти бе правила същото в стария си апартамент, когато

не можеше да заспи! Тогава гледката включваше единствено мръсната улица и едно старо изкривено дърво. Тази нощ можеше да види целия град, прострян в краката ѝ. Съвсем скоро, когато се преместеше в новата си къща, гледката щеше да бъде дори още по-величествена. Тази къща не можеше да компенсира всички онези години на отчаяни мечти, мъчителните моменти, в които гледаше как майка ѝ умира, бягството на баща ѝ. Но щеше да ѝ послужи като билет за обществото в Райтстаун, което включваше личности като Каси Райт и Гуен Жирар. Джуъл най-накрая щеше да намери своето място!

Прииска ѝ се да отиде в съседната стая и да разгледа отново плановете на новия плувен басейн, които дизайнерът на градината бе оставил през деня. Зад басейна щеше да има изкуствен водопад, който щеше да се пуска с ключ от табло във фойето. С друг ключ щяха да се включват червени, розови и златисти светлини, които да танцуват над басейна. Трети ключ щеше да пуска озвучителната система.

Ако Джеф бе заминал на някоя от неговите командировки, Джуъл можеше да отиде с колата до строежа, макар и посред нощ, за да си представи как чудесният заден двор оживява в цялото си великолепие. Но Джеф си беше у дома.

Джуъл се извърна към леглото, в което спеше съпругът ѝ. Някога той се радваше на удоволствието, което ѝ доставяха играчките и подаръците. Но напоследък усещаше известно неодобрение. Сякаш имаше нещо лошо в това, че се мята на врата му и пищи от радост при вида на новите диамантени обеци или новия самолет „Лиърджет“. В такива моменти той приличаше на баща си. Трудно би могла да го направи щастлив, ако заприличаше на баща си.

Тя се приближи бързо до огледалото и се взря в отражението си. Дори на загасена светлина личеше, че красотата ѝ не е повехнала. След няколко години щеше да се нуждае от повече поддръжка, но фигурата ѝ все още бе свършена, както и виолетовосините очи и абаносовите коси, които бяха запазили блясъка си. Джеф не би могъл да изостави всичко това.

Тя се върна в леглото и се мушна между фините чаршафи, купени от „Порто“. Нощницата ѝ беше от френска коприна, парфюмът, който слагаше всяка вечер след вана, бе създаден специално за нея от „Флорис“.

Докато се унасяше, Джуъл се сети за нещо, което Джеф ѝ бе казал на вечеря. Същия следобед той беше видял Гуен Райт. Докато се разхождал из квартала, за да проясни съзнанието си, съпругът ѝ се беше натъкнал на нея и от елементарна учтивост я поканил на кафе. Джуъл едва се сдържа да не се изсмее на глас. Тя още не можеше да повярва, че Гуен Райт живее в търговската част на Райтстаун в сграда, която беше хубава и дори доста бляскава, но само ако човек се опитваше да си проправи път в живота като полупрофесионален помощник-адвокат или помощник-стоматолог. Но за Гуен Райт... Образът на старата къща с хълма зад нея и великолепните червени кленове на предната морава изникна за момент в съзнанието на Джуъл. Сега Гуен бе принудена да живее в една жилищна сграда с децата на обикновени работници, които тепърва се опитваха да се устроят. А Джуъл щеше да живее сред морава и дървета. Никой не би могъл да си представи, че нещата ще се обърнат така и Джуъл Хенри, с моминско име Джуъл Феърчайлд, един ден ще може да купи и продаде Гуен Райт, ако пожелае.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Гуен разбра, че поговорката за времето, което лекува всичко, не е вярна. Имаше болки, които никога не отшумяваха. Такава бе болката, когато разбра, че Каси я беше лъгала за родителите ѝ. Тя никога нямаше да забрави триумфалното изражение на Джуъл, когато се „изпусна“ и издаде тайната. Нямаше да забрави и изражението на Каси, когато ѝ призна, че това е истина. Тази болка оставаше постоянна, както и въпросите, породени от нея относно мъжа и жената, които ѝ бяха дали живот.

Но загубата на едно бебе бе нещо различно. И тази болка никога не отшумяваше, но човек най-накрая я приемаше. Тя стана част от Гуен и я промени.

Отначало вярваше, че никога няма да бъде щастлива и сивата мъгла, която я обгръщаше, ще остане там завинаги. След това се събуди една сутрин и видя, че есента бе дошла, а дърветата в парка на края на улицата, където живееше, застилаха земята с традиционния златно-оранжев килим.

В този момент тя усети красотата на свежите цветя, които съпругът ѝ носеше всеки ден. Гуен откри, че вече не само не избягва малката стаичка, която Стан бе превърнал в стая за гости, но дори ѝ харесваше да чете в нея. Бежовокафявият цвят на стените ѝ действаше успокояващо, а светлината бе идеална. Само тази стая в апартамента беше просторна. По тази причина я бе избрала за детска стая. Когато откри, че вече може да каже „детска стая“, без да се просълзи, Гуен осъзна, че бе обърнала нова страница. Болката от несбъднатата мечта за дете все така тлееше в сърцето ѝ, но вече бе свободна да продължи живота си.

Стан сякаш също осъзнаваше, че съпругата му е готова да продължи напред. Една вечер той ѝ подари кутия, увита с розова хартия и панделка с изкуствени рози. В нея имаше лаптоп. Съпругът ѝ разполагаше със служебен лаптоп в сервиза, но нямаха компютър за лично ползване.

— Вече умееш да си служиш с него — говореше той бързо и развълнувано. — Знам, че техниката не ти е слабост, но с него се работи толкова лесно, че няма да ти отнеме много време да се усъвършенстваш. — После Стан се усмихна с онази негова усмивка, която предизвикваше бръчици в ъгълчетата на очите му. — Защо не опиташ да пишеш, Гуен? Винаги си го искала.

И тя го направи. Учеше се да пише на компютъра, докато не се увери, че може да работи на него достатъчно бързо, за да не затруднява хода на мисълта ѝ. След това Гуен седна в малката стая за гости и се опита да напише приказка за гълъб, който живее в парка. Тя обаче не успя да се превъплъти в градски гълъб, който се изхранва, просейки трохички от непознати хора.

След това се опита да напише разказ за катеричка, която живее близо до един пън на билото на хълма, в чието подножие се издига голяма бяла къща. Тогава откри, че е прекъснала връзката си с катеричките и бурундуците, които някога бе наблюдавала с часове в убежището си.

Накрая тя остави компютъра в хола, за да го ползват двамата със Стан, и се върна отново към четенето в стаята за гости.

Но Стан не се предаваше.

— Когато се запознахме, ти мечтаеше да пишеш. Твърдиш, че няма за какво да разказваш, но аз съм сигурен, че един ден ще го направиш — говореше ѝ той.

Тя не му каза, че се нуждае от пространство и небе, за да разказва историите си. Това беше едно от нещата, за които не говореха. Но Гуен се сви отново в черупката си.

Тя се сприятели с няколко от жените, с които се засичаха в пералното помещение в мазето на жилищната сграда. От тях младата жена научи много за популярните телевизионни програми, любовните романи и модерните обувки.

Гуен, от своя страна, им разказа за чуждестранните филми, представленията на „Метрополитън опера“ в събота следобед и за Емили Дикинсън. И макар че тя така и не си купи от онези неудобни обувки и ѝ беше трудно да повярва, че те биха посегнали към томчето с поезия на Дикинсън, Гуен осъзна, че ѝ е приятно да разговаря с някой, докато сгъва прането.

Няколко от новите ѝ приятелки посещаваха вечерни курсове по готварство и тя също се записа. Каси остана особено впечатлена от това нейно начинание, защото сама не можеше дори да стопли вода.

Веднъж или два пъти седмично Гуен мяркаше от апартамента си дългата черна лимузина на Джеф Хенри, забързан за среща в града или към летището, откъдето трябваше да отлети за някое екзотично място на другия край на света. Тя обикновено можеше да познае на кое от двете места се е запътил по количеството багаж, което внимателно подреждаха в багажника на колата.

С Джеф се засичаха от време на време, когато ходеше до магазина или парка. Той я канеше на кафе и тя приемаше, защото ѝ бе приятно да общува с мъж, който споделя интереса ѝ към Дикенс и Толстой. Двамата истински се наслаждаваха на постоянния си диспут относно достойнствата на Вагнер — любимия композитор на Джеф — срещу тези на Пучини, който бе неин фаворит. На Гуен ѝ харесваше начинът, по който той нагласяше наперената си пиратска походка към нейната, докато се разхождаха заедно по улицата. И макар че съзнанието ѝ се бунтуваше, една детинска част от нея се радваше може би повече от нормалното, защото той бе съпруг на Джуъл Феърчайлд, която сега носеше името Джуъл Хенри.

Джуъл имаше толкова много — като се започне от красотата, с която бе надарена, до също толкова красив и вълнуващ съпруг и цялото богатство, което можеше да пожелае. Гуен не виждаше нищо лошо във възхищението, което забелязваше в очите на Джеф, докато пиеха скъпото кафе и разменяха банални фрази.

Постепенно, както се случва между добри приятели, тя и Джеф започнаха по-рядко да си споделят банални неща и по-често лични.

Той ѝ разказа за тийнейджърските си години, в които бе живял като недодялан син на двама претенциозни интелектуалци, а Гуен му разказа за детството си, в което я бяха смятали за „странна птица“, за животните, които обичаше, и историите, които понякога измисляше за тях. После усети желание да се разкрие дори още повече пред него.

— Аз съм осиновена — призна му тя. — Много съм мислила за истинските си родители. Чудех се какви са били. А после... — Тя замълча. Искаше да му разкаже всичко за тези две непознати личности, които все още се появяваха в живота ѝ, но не можеше. Историята за съпруга на Каси Райт, който ѝ беше изневерил с друга жена, беше

нещо, което Каси трябваше да разкаже. Джуъл беше издала тайната без позволенията на Каси и това бе лошо. Гуен не искаше да постъпва по същия начин. Тя смени темата. — И после, когато разбрах, че ще имам дете, се чувствах така, сякаш нося не точно наследника им, но... — Тя се опита да намери точните думи.

— „Оставяш след себе си техните отпечатьци в пясъка на времето“ — помогна ѝ с цитат Джеф.

— Лонгфелоу — позна тя.

— Леко перифразиран — отвърна той с усмивка.

— Благодаря ти.

— За какво?

Тя отново замълча, опитвайки се да намери точните думи. Той ѝ беше дарил наградата, която човек получава, когато се докосне до произведение на изкуството, издържало проверката на времето. В такъв момент човек осъзнава, че не е сам, че мислите и чувствата, които го вълнуват, са вълнували някой друг, живял векове преди него, и се усеща свързан с цялото човечество.

— За това, че ме накара да погледна на нещата в перспектива — отговори тя накрая.

Джеф кимна разбиращо. Онази детинска част от съзнанието ѝ отново тържествуваше, защото Гуен осъзнаваше, че той по никакъв начин не би могъл да води подобен разговор с красивата си и чаровна съпруга. Това беше една малка безобидна победа за Гуен.

Времето минаваше, а сивата мъгла около нея се разсейваше с всеки изминал ден. Преди да усети, вече беше изминала година от загубата на бебето.

На годишнината от този ден мъглата заплаши да се спусне отново. Тя не бе споделила с никого, че се бе надявала тъжната годишнина да я завари бременна. Това не беше нещо, което можеше да сподели със Стан. На него можеше да му се стори неестествено, че помни тази дата, а и нямаше смисъл да казва нещо, което можеше да му причини страдание. Въпреки това тя изпитваше нужда да поговори с някого. Сети се за Джеф, който я изслушваше и сигурно щеше да намери утешителни думи. Докато излизаше от апартамента на път към асансьора, тя си помисли, че би било добре, ако се засекат с него днес. Гуен отиваше в квартала, за да вземе сакото на Стан от химическо чистене.

Джеф стоеше до прозореца в офиса си и видя Гуен да излиза от сградата. Помисли дали да не се втурне навън и да инсценира още една случайна среща, но после погледна зад гърба си бюрото, на което го чакаше един доклад.

Служителите му го бяха изготвили по негово искане, но Джеф още не го бе прочел. Знаеше, че след това ще му се наложи да вземе решение, затова отлагаше. Решението беше от най-трудните, защото в него се преплитаха бизнес интереси и личен живот. То засягаше жената, която сега вървеше навън по улицата в посока на ателиетата, обслужващи квартала. Гуен Жирар навярно беше излязла да свърши някоя домакинска работа — да пазарува в последния момент или да прибере поправените обувки от обувчаря. Джеф се намръщи. Не му харесваше мисълта, че се занимава с такива банални дейности, но наскоро бе разбрал от нея, че вече намира в тях душевно спокойствие. Той знаеше, че Гуен все още таи мечта за собствена къща. Тя бе споделила, че Стан не бърза с покупката на жилище, защото не са заделили достатъчно пари за първоначална вноска. „Стан е предпазлив“, бе казала тя през смях. Стан е глупак, бе помислил Джеф. Сравнението между скромните желания на Гуен и постоянния ламтеж на Джуъл бе просто неизбежно.

Джеф седна отново на бюрото си. От известно време системно изневеряваше на жена си. Лесно му се удаваше да бъде дискретен, тъй като често пътуваше далеч от дома им. Въпреки това се чудеше дали ако Джуъл разбере, това би имало значение за нея. Той най-сетне беше осъзнал, че страстта ѝ е насочена не към него, а към това, което можеше да ѝ осигури. Вероятно винаги го бе знаел, но не бе искал да си го признае. Тя никога не му отказваше ласките си и беше идеалната съпруга. Но Джеф беше имал достатъчно жени, за да усети разликата между умелата преструвка и истинската страст. Джуъл изпитваше истинска възбуда единствено когато искаше нещо или когато току-що бе получила желаното.

В първоначалното си заслепение той на драго сърце ѝ бе подарявал дрънкулките и подаръците, за които Джуъл копнееше. Но

след като първоначалната му дива страст пресъхна, между тях не остана нищо друго. Баща му го беше предупредил, че това се случва с увлеченията. Джеф го осъзна постепенно.

По същия начин осъзна, че таи безплодни надежди за възможността един ден съпругата му да споделя неговите вкусове и интереси. Опитите му да я запознае с това, което той наричаше „истинските неща в живота“, се бяха провалили с трясък. Джуъл никога не отказваше да го придружи на балет или музей. Тя стоеше до самия край на спектаклите на Die Zauberflote^[1] и Die Meistersinger^[2], но беше очевидно, че няма търпение да се приберат у дома, за да се заеме отново с клюкарските списания и пазаруването. Надеждите, че ще отвори съзнанието си за хубавите книги и голямото изкуство, когато разполага с достатъчно свободно време и пари, за да може да им се наслади, си останаха празни фантазии.

Съпругата му нямаше вина, че това го дразнеше. Джеф беше този, който се бе променил. Той разбираше страстта ѝ към скъпите вещи, защото той самият я споделяше. Но Джеф искаше нещо повече от това, а тя — не.

Последната капка преля, когато се преместиха в гротескната къща, която тя бе проектирала и харесваше изключително много. Къщата беше унижение за него и му доказваше какъв глупак е бил.

Джеф започна да забелязва колко дразнеща и шумна е съпругата му. Не беше само неспирното ѝ празно бърборене. По ръцете ѝ подрънкваха гривни, високите ѝ токчета потракваха по коридорите на големия безвкусен дом, сладкият ѝ глас дразнеше слуха, а смехът на Джуъл, който Джеф някога намираше за топъл и безгрижен, сега му приличаше на шумен опит за привличане на вниманието. Нищо чудно, че тихата и интелигентна Гуен Райт го привличаше.

Джеф вдигна папката от бюрото си и започна да чете, но после я остави. Докладът съдържаше резултатите от проучването на Стенли Жирар, което бе възложил на служителите си. Бизнес решението, което трябваше да вземе, засягаше съпруга на жената, която Джеф желаше. Но по какъв начин я желаше?

Той усещаше, че Гуен харесва компанията му, и бе уверен, че може да прехвърли връзката им на друга основа. Все пак Стенли Жирар не можеше да се мери с него. Съпругът на Гуен вероятно бе един от онези недодялани, примитивни мъже, които купуваха на жена

си миксер за рождения ден и всяка година я водеха на почивка някъде, където можеха да ловуват и да ходят на риболов.

Въпреки това Джеф не правеше опити да промени отношенията им, защото Гуен Райт не беше от жените, които биха се впуснали в авантюра с някой мъж. За да изневери на недодялания си съпруг, тя трябваше да се влюби отчаяно и безнадеждно. Джеф усещаше, че Гуен е способна на такива чувства. След това най-вероятно щеше да настоява да прекрати брака си. Изневерите, лъжите и тайните сексуални връзки не бяха приемливи за нея. И макар да му допаднаше идеята точно той да запали в нея отчаяната и страстна любов, която бе сигурен, че Гуен таи в себе си, Джеф не бе уверен, че е готов да захвърли всичко заради нея.

Обективно погледнато, все още имаше някои елементи в брака му с Джуъл, които му вършеха работа. Тя все така изглеждаше великолепно до него и можеше да бъде и чаровна, стига разговорът да се ограничаваше до лек непринуден брътвеж.

Съпругата му никога не беше изразявала желание да имат деца, каквито той изобщо не искаше. Както сам бе установил, тя не ограничаваше свободата му, нито контактите му с други жени, при условие че поема всички сметки. Но ако опиташе да се разведе с нея, Джеф щеше да плати скъпо. Джуъл може и да не беше влюбена в него, но нямаше да се откаже от положението на съпруга на Джеф Хенри без битка. А в този момент съществуваха сериозни бизнес причини, поради които Джеф не можеше да си позволи това.

Той разтри слепоочията си, където усети първите признаци на главоболие. Сделката за концесията на водната централа в Бразилия бе сключена преди около година. Отначало изглеждаше като поредния печеливш ход, но напоследък от Буенос Айрес долиташе притеснителен ропот.

Дръзкият младеж на име Марк Ското, когото Джеф бе наел за свой заместник, отмъквайки го срещу голяма сума пари от една немска компания, беше привлякъл нова счетоводна фирма от Ню Йорк, която да им помогне да се справят с нарастващите проблеми. Експертите от „Д. Е. Александър“ увериха Джеф, че най-доброто решение е да се учреди отделна фирма за водната концесия, „за да се подsigури инвестицията“, както се изрази. По този начин внимателно му казваха, че трябва да се опитват да разпределят риска. Част от новата

компания би могла да бъде пусната на нюйоркската фондова борса. Необходима беше известна доза изобретателност в счетоводството, за да се надуе стойността на акциите на пазара, но тази практика не беше нещо необичайно. Налагаше се да се движат почти по ръба на регламентираното от Федералната комисия по търговия, но това нямаше значение. Джеф го беше правил и преди.

Марк и счетоводителите предложиха на Джеф да инвестира по-голяма част от собствените си средства в „ДжефСан“ като начин да подобри позициите на фирмата на фондовата борса. По негласно споразумение, ако се стигнеше до най-лошото, той щеше да разполага с достатъчно време, за да изтегли средствата си, макар всички да твърдяха единодушно, че това няма да се случи.

Всичко изглеждаше логично, а и други го правеха, но без видима причина Джеф си припомни предупреждението на баща си: Пази се от фаустовски сделки, Джефи. Той не би искал адвокатите на Джуъл при евентуалния развод да се ровят в документацията му, а това със сигурност щеше да се случи, ако проявеше неблагоприятното да разклати лодката.

При все това той мислеше за Гуен и за начина, по който се чувстваше, когато тя му говореше. Понякога му разказваше забавни случки от уроците по готварство или за пуловера, който се бе опитала да изплете и бе захвърлила с отегчение. Разказваше му и за стария си дом и хълма зад къщата, където бе седяла и наблюдавала катеричките и бурундуците. Гласът ѝ беше безкрайно нежен, а интелигентният ѝ поглед — изпълнен с любопитство и въодушевление.

Джеф погледна доклада за Стенли Жирар върху бюрото си. Вече знаеше какво съдържа. Младият служител, който бе направил проучването за съпруга на Гуен, му бе съобщил основното от информацията. Той му беше казал, че Стенли Жирар е талантлив мъж, а малкият му сервиз се е специализирал в инсталиране, поддръжка и ремонт на сложни електрически системи на големи корпоративни клиенти. Той не се занимаваше с далавери, а разширяваше бизнеса си стабилно и сигурно. Мъжът беше подходящ кандидат за онова, което господин Хенри си бе наумил.

Джеф отново се приближи до прозореца и погледна надолу към улицата, където Гуен бе стояла няколко минути по-рано в очакване светофарът да се смени. Днес тя изглеждаше нещастна. Джеф се

замисли. Не беше ли чул по същото време миналата година, че е загубила бебето си? Да, сигурен беше, че е така. Внезапно му се прииска да ѝ подари нещо, което би могло да прогони тъжното изражение от лицето ѝ.

Докладът за Стенли Жирар лежеше на бюрото му. Ако Джеф направеше предложение на съпруга ѝ, Гуен можеше да има своя къща. И разбира се, призна той пред себе си, щеше да му бъде задължена. Тя щеше да почувства истинската власт на Джеф Хенри — мъжа, който стоеше зад „ДжефСан“. Властта беше афродизиак. В този случай благодарността може би щеше да има същото въздействие. Нещата със сигурност нямаше да останат същите, но Джеф бе хазартен играч. Такъв беше начинът му на живот. Той вдигна телефона и позвъни на секретарката си.

— Уреди ми среща със Стенли Жирар — нареди Джеф.

[1] „Вълшебната флейта“ — опера от Волфганг Амадеус Моцарт.
— Б.пр. ↑

[2] „Майстерзингерите“ — опера от Рихард Вагнер. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Искате да купите „Стане Електроникс“? — Стан гледаше с изумление мъжа, който седеше от другата страна на бюрото.

Той беше виждал снимки на Джеф Хенри във вестниците и в списанията, които публикуваха статии за влиятелни бизнесмени, известни с благотворителните си инициативи. Беше го мяркал отдалеч, тъй като офисите му се намираха на отсрещната страна на улицата, където живееше Стан. Но до този момент двамата не се бяха срещали лице в лице.

Сега Стенли седеше в огромен офис с изобилие от стъкло и хром и Джеф Хенри току-що бе предложил да купи бизнеса му.

— Каква полза бихте имали от моята дейност? — попита Стан. — Аз съм дребен предприемач.

— Добър въпрос — отвърна Джеф Хенри. — Сигурно ви е известно, че корпорация „ДжефСан“ се разраства. Миналата година купихме електроцентрала в Северен Ню Йорк с мощност две хиляди и петстотин мегавата и я свързахме с местната мрежа. Търсим да купим и няколко централи в областта, които ще свържем по подобен начин. Ще ни трябват централно разположени станции, с помощта на които да инсталираме и поддържаме новите централи. Твоят сервиз е идеално разположен в центъра на Райтстаун.

— А аз притежавам сградата и земята под нея. — За Стан нещата започваха да звучат логично.

Джеф Хенри кимна. На Стенли му мина през ума, че отношението на господин Хенри е доста безцеремонно. Предполагаше се, че бизнесменът е много обаятелен и добър в преговорите. Но Джеф сякаш умишлено се държеше грубо.

Джеф бе леко изненадан. Стан Жирар не беше глупакът, за когото го бе мислил, или по-скоро се бе надявал да бъде. Той изучаваше мъжа пред себе си, разчитайки на прословутата си проникателност. Външният вид на Стенли Жирар със сигурност можеше да се стори привлекателен на жените. Той имаше буйни черни коси, които падаха в

очите му, и изсечени черти на лицето. Мъжът говореше прямо, което сигурно се харесваше на някои жени, а под очите му се забелязваха бръчици, подсказващи, че често се смее. Вероятно имаше чувство за хумор. Но Джеф не можеше да си представи, че може да следва мислите на Гуен, които често поемаха из сложни лабиринти. Хрумванията на съпругата му сигурно често му убягваха. Втрещил съм се в него, осъзна Джеф и се извърна.

Стан усещаше, че го изучават внимателно, както никога досега. Това не му хареса особено.

— Значи това, което всъщност искате, е да купите недвижимия ми имот — каза той.

— Не само това — отвърна Джеф. — Когато купуваме малък бизнес като твоя, част от компенсацията ти ще бъде в акции на „ДжефСан“. — Резкият му тон стана надменен: — Ти ще станеш акционер в една от най-големите и влиятелни компании в света и...

— Ако исках това, щях просто да отида до местния брокер и да си купя ваши акции — прекъсна го Стан. Сега и той се държеше неучтиво, защото този човек започваше да го дразни. — Освен това нямаше да се налага да продавам бизнеса си.

Джеф Хенри най-после сякаш осъзна, че е започнал погрешно. Той се усмихна за първи път. Наистина беше обаятелен, когато се усмихваше.

— Тъкмо се канех да кажа, че акциите в компанията са само началото. Ти ще имаш същия дял от опции върху акциите като всеки изпълнителен директор на „ДжефСан“.

— Изпълнителен директор на „ДжефСан“? Но аз не съм...

— Бихме желали да работиш за нас. Ще контролираш екипите и ще ръководиш инсталациите и поддръжката на различни операции в тази част на страната — прекъсна го Джеф, после сви рамене и се усмихна. — Това е административна длъжност, макар всъщност да купуваме знанията ти в тази сфера.

— И откъде сте сигурен, че имам тези знания?

— Ние правим своите проучвания. Знаем, че ти си най-добрият в областта. — Усмивката на Джеф стана още по-широка и по-чаровна.

— Това е много ласкателно. — Но защо имам усещането, че има нещо, което не ми казваш?

„Защо, по дяволите, не приема офертата? Не осъзнава ли какво му предлагам? Горката Гуен, наистина се е омъжила за идиот!“, ядоса се Джеф. Но замисленият поглед, с който Стенли Жирар го изучаваше, не беше никак глуповат.

— Виж, Стан... мога ли да те наричам Стан? — Джеф получи кимване в знак на съгласие от отсрещната страна на бюрото. — Мисля, че също като мен си наясно със ситуацията. „ДжефСан“ ще продължи да изкупува все повече и повече малки фирми из целия щат. За да се изразя по-просто, тези, които няма да купим, ще излязат от бизнеса. Когато цялата сфера на електроразпределението се уедри, твоите клиенти ще започнат да идват при нас за същия вид услуга, която ти сега им осигуряваш, защото с всичките ресурси, с които разполагаме, ние можем да им предложим по-ефикасен и икономичен пакет. Твоят избор е да продължиш с малкия си бизнес, който постепенно ще замре, или да се присъединиш към нас и да станеш част от разрастваща се организация, която ще остане на пазара до края на работните ти дни. Заплатата ти ще бъде съизмерима с тази на висшите мениджъри в нашата компания. Мисля, че ако събереш всички облаги, акциите ти в „ДжефСан“ и дяловете от опции върху акциите, ще разбереш, че състоянието ти ще се подобри много повече, отколкото си се надявал да го постигнеш сам.

— Разбирам. — По някаква причина Стенли Жирар даваше класическия необвързващ отговор.

Трябва да ми благодариш на колене за това, глупак такъв!

— Ами това е офертата ни в общи линии — каза Джеф. — Обмисли я и ни уведоми за решението си. Няколко дни ще отсъствам от града, така че ще държите връзка с Джен Кайзер. Той се занимава с наемането на мениджъри. Трябва да призная, че обикновено не се занимавам с това, но тъй като си местен бизнесмен, а аз живея тук, в района, исках да говоря лично с теб. — А другата причина, поради която се ползваш с тези привилегии, е, че обичам да пия кафе с жена ти.

— Благодаря ви. Ще поддържаме връзка — отвърна Стан.

Когато излезе от „Амбър“ и се озова отново на „Първа улица“, Стан усети безпокойство. Повече от всичко желаше да обсъди офертата с Гуен. Решението щеше да е толкова негово, колкото и нейно. Стан знаеше, че с Гуен имат различен поглед върху някои неща,

и бе разбрал, че не бива да приема реакциите ѝ за даденост. Той бе допуснал някои грешки в миналото, защото бе предполагал, че Гуен мисли като него за някои неща, но в действителност тя се бе почувствала наранена и ядосана. Този път Стенли възнамеряваше да остави инициативата в нейни ръце.

— Откъде знаеш за офертата, която „ДжефСан“ са направили на Стан? — попита Гуен.

Двете с майка ѝ седяха в пицарията на търговския център „Алгонкуин“. Обикновено Каси не ходеше по такива места, но се беше обадила на Гуен, за да я покани на обяд, твърдейки, че иска да опита прочутата пица, която продават в търговския център. Касандра никога не ядеше нездравословна храна, затова Гуен бе сметнала внезапното ѝ желание за леко подозрително и се беше оказала права. Майка ѝ търсеше анонимност на място, където никой нямаше да забележи, че госпожа Райт и дъщеря ѝ седят и си говорят по средата на работния ден. Обикновено Каси обядваше в трапезарията за директорите в стъклозавода, но тя предоставяше възможности на любопитните да подслушват.

Двете с Гуен си купиха парчетата пица и ги отнесоха в празния ъгъл на салона, близо до щанда за кафе. Тогава Касандра „пусна бомбата“.

— Настоявай Стенли да откаже офертата на Джеф Хенри — каза тя.

Офертата беше направена едва преди три дни, а самата Гуен бе узнала за нея преди по-малко от седемдесет и два часа, затова момичето повтори въпроса си:

— Майко, как разбра за това?

— Много малко от случващото се в бизнес средите в този град не ми е известно. Още повече че това можеше да се предвиди. „ДжефСан“ поглъща малки фирми като тази на Стенли из целия район. Към това трябва да добавим и факта, че Стенли притежава напълно сградата, а тя се намира на страхотно място на оживен булевард, който след няколко години ще стане още по-оживен. Стенли може би дори не осъзнава колко струва този имот.

— О, повярвай ми, осъзнава го. Стан си дава сметка за цената му до последната стотинка. Но те не искат само сервиза му. Искат Стан да работи за тях като мениджър. Твоите шпиони не ти казаха това?

Вместо да се успокои, Касандра въздъхна.

— Не, не го знаех. Значи е по-лошо, отколкото мислех.

— По-лошо? Какво искаш да кажеш? За Стенли е чест, че мъж като Джеф Хенри е забелязал достойнствата му и...

— Гуен, чуй ме! — прекъсна я настоятелно майка ѝ. — Стенли се справя добре със своя бизнес и аз се радвам за вас. Той се труди много и наистина заслужава да успее. Но да се обвърже с корпорация като „ДжефСан“...

— Какво ѝ има на корпорация „ДжефСан“?

— Може би нищо. Но ме притесняват някои неща. Твърде много купуват и продават, създават офшорни фирми, които се контролират трудно, а само преди няколко месеца наеха нова счетоводна фирма, за която се говори, че...

— Мисля, че Джеф Хенри знае какво прави.

— Джеф Хенри е новак, който се появи от нищото и натрупа огромно състояние за кратко време. Заслужава си да се замислим над това, Гуен, наистина.

— Защо?

— Току-що ти обясних.

— Не, не си. Каза, че е невъзможно някой като Джеф Хенри, който е дошъл от нищото, да натрупа по-голямо състояние от член на всемогъщата фамилия Райт. Може просто да е отличен бизнесмен. Може да е гений!

— Господи, защо го защитаваш!?

Това беше добър въпрос. В действителност Гуен беше поласкана от високата длъжност, която Джеф бе предложил на съпруга ѝ. За нея това значеше, че с Джуъл скоро можеха да станат равни. Колкото и да беше детинско, когато се сетеше за нея, Гуен се притесняваше от факта, че Стан не е постигнал кой знае какви успехи и не е натрупал голямо състояние. Това е лудост! Не ме е грижа за тези неща. Със Стан се разбираме чудесно. За мен той е най-милият и скъп мъж на света. О, боже, още колко време ще нося това старо бреме?

— Нищо от това, което каза, не означава, че Джеф Хенри прави нещо лошо — продължи да защитава тя Джеф.

— Не означава, но може да служи като предупреждение. — Каси пое дълбоко дъх и добави: — Истината е, че бизнесмените в „ДжефСан“ играят на едро и хвърчат нависоко, ако мога да се изразя така. При цялото ми уважение към съпруга ти, не мисля, че той е достатъчно... обигран за такъв вид среда.

Гуен се опита да потисне гнева, който се надигаше в нея.

— Имаш ли представа колко обидни са думите ти? Говориш за Стан така, сякаш е някакъв идиот! — извика тя.

— Никога не съм казвала подобно нещо. Познавам хората като Джеф Хенри повече от теб и Стенли и ви давам съвет, от който мисля, че се нуждаете. Предай на Стенли да си остане с честния бизнес и приличната печалба.

— Казваш всичко това само защото Джеф е съпруг на Джуъл! — избухна Гуен в този момент. Това беше последното нещо, което искаше да каже, но не успя да се въздържи.

— Какво?

— Ти така и не й прости. Нали ти ме възпитаваше, че трябва да прощаваме и забравяме. Не помниш ли?

— Не съм...

— Но ти не си простила на Джуъл и не харесваш Джеф Хенри, защото той е неин съпруг, а...

— За бога, изобщо не е така! Би било лудост да се връщам към тази стара история. Подобна мисъл дори не би ми хрумнала, но очевидно при теб не е така. И трябва да ти кажа...

Тя не успя да довърши.

— Гуен! Касандра! — прекъсна ги изпълнен с ентузиазъм глас. Джуъл им махаше, натоварена с торби. Беше на няколко метра от тях и от това разстояние нямаше как да е чула, че говорят за нея. Джуъл се запъти към тях.

— Чудесно е, че ви виждам и двете! — каза тя, когато стигна до масата им. — Не мога да повярвам, че сте седнали точно тук. Аз се отбивам до малкия щанд за кафе всеки път, когато идвам до търговския център, в името на доброто старо време — засмя се тя. — Докато бях по-млада, чашка кафе без захар или сметана си беше голяма почерпка за мен! Обикновено го пиех тук, преди да ми направят маникюра — другата ми голяма глезотия! — Тя завъртя очи с комична усмивка, давайки да се разбере, че онези дни са безвъзвратно отминали.

„В случай че сме живели като отшелници през последните пет години и не знаем, че се е омъжила за един от най-богатите мъже в страната“, помисли саркастично Гуен.

Тя огледа Джуъл, която вече стоеше до масата и чакаше да я поканят при тях. „Джуъл е все така красива, дори по-красива от преди — реши Гуен. — Тя е надарена с външност, която парите подчертават, но може би при всички е така. Косата ѝ изглежда фантастично с тази нова прическа, а и винаги е знаела как да се гримира. Е, тази рокля е малко... официална за сряда по обяд, но пък ѝ седи чудесно. За какво ли си мисли? Усмивва се и ни гледа втренчено, също както и ние нея“.

„Касандра изглежда както винаги, а скъпата невзрачна Гуен е пълна скръб! Тази дреха сигурно е поне на две години! Това момиче така и не разбра какво трябва да направи с косата си. Обзалагам се, че никога не е изглеждала толкова добре, както я бях направила аз. Но тя сигурно не го помни“ — мислеше си Джуъл.

Но докато се взираше в майката и дъщерята, седнали една до друга, тя почувства как в гърлото ѝ се появи буца и това я завари неподготвена. Гуен и Каси изглеждаха толкова сплотени! И сигурни в себе си. Знаеха кои са и къде им е мястото.

„Чудя се дали и аз ще се почувствам така някога — запита се Джуъл. — Дали Гуен осъзнава каква голяма късметлийка е? Интересно за какво си мисли Касандра точно в този момент. Каквото и да е, трябва да е свързано с мен, защото продължава да ме гледа втренчено“.

„Не е честно, че Джуъл не остарява, не слага нито грам и винаги изглежда прекрасно! — помисли си Каси, изпълнена с възмущение. — Тази жена има костна структура, която ще изглежда страхотно дори когато стане на деветдесет години. Стои насреща, облечена в тази абсолютно неподходяща рокля, която сигурно струва цяло състояние, а ако се съди по торбите, които носи, и днес е похарчила куп пари. Сигурна съм, че след малко ще се опита да важничи пред Гуен. Ще изтърси нещо по своя лукав начин и Гуен ще се свие. Понякога мразя жените! Ще ми се да живеем в мъжки свят, но за съжаление не е така.“

Сега и трите сме се вторачили една в друга и мълчанието започва да става неудобно“.

— Здравей, Джуъл — каза Каси, надявайки се, че другите ще доловят студенината в гласа ѝ.

— Как си, Джуъл? — последва примера ѝ Гуен.

— Никога не съм била по-добре — отвърна сърдечно Джуъл. — Тя погледна към тарелките за еднократна употреба. — О, боже! Хапвате пица! Аз не смея да ям от нея, защото веднага ми се лепи, знаете къде! — каза тя, като прокара ръка по слабото си бедро. — Мога ли да седна при вас? — Джуъл дръпна един стол към тяхната маса. — Направо съм изтощена. Днес извървах поне петнадесет километра в този търговски център.

На Гуен и Каси не им оставаше друго, освен да я поканят да се присъедини към тях.

— Приключих със задачите за деня. Само трябва да мина покрай бижутера да ми почисти гривните. Той ги чисти много по-добре, отколкото където и да било другаде — продължаваше тя.

Заради несъзнателния човешки рефлекс да се поглежда към това, което се обсъжда в момента, Каси и Гуен автоматично загледаха гривните. Почти автоматично Каси ги коментира:

— Много са хубави, Джуъл — рече тя, както се очакваше от нея.

— Джеф ми ги подари за годишнината ни.

— Прекрасно — обади се също Гуен.

— Джеф страшно ме глези. Той печели невероятно много. Съпругът ми се занимава с различни видове бизнес. Онзи ден, например, го чух да преговаря с някой за правата върху водата в Бразилия. Можете ли да си представите!?

Каси усети студени тръпки да полазват по гърба ѝ. Тя хвърли бърз поглед към Гуен, за да види дали е отбелязала забележката на Джуъл, но очевидно не беше. Гуен не разбираше от бизнес и затова не бе доловила предупредителни сигнали. Най-вероятно и Каси нямаше причина да се притеснява. Въпреки това тя не издържа и се опита да изкопчи още малко информация.

— Знам, че е полезно за една фирма да разнообразява дейностите си — каза тя на Джуъл. — Но доколкото съм чувала, „ДжефСан“ се занимава с електроразпределение. Какво общо има с водата в Бразилия? — Каси долови с ъгълчето на очите си как Гуен

замръзна. Явно дъщеря ѝ смяташе, че е прекалила. Касандра се учуди за пореден път защо Гуен се е превърнала в защитничка на Джеф Хенри. „Джуъл ме гледа така, сякаш всеки момент ще ме прати по дяволите“, помисли си Касандра.

В отговор Джуъл се изкиска и махна пренебрежително с ръка.

— Изобщо не се притеснявам за това какво става с „ДжефСан“. Това е работа на съпруга ми, а вярвайте ми, той умее да се грижи за бизнеса си. — След това младата жена се обърна към Гуен и смени темата: — Още ли ходиш зад къщата, за да поседиш на онзи пън? Старият градинар ми спомена, че обичаш да го правиш. О, не, всъщност ти живееш в града, нали? Сигурно ти е много трудно. Толкова обичаше всички онези зайци и други животинки, а на „Първа улица“, разбира се, няма как да ги намериш.

„Ето я подмолната атака!“, помисли си Касандра. Но за първи път Гуен не се сви.

— В момента със Стан можем да си позволим само апартамент — отвърна тя. — Спестяваме за къща.

За момент Джуъл изглеждаше победена. После лицето ѝ просия.

— Имам идея — каза тя. — Джеф е извън града и съм му отпуснала края. Защо не ми дойдете на гости? Можете да карате след колата ми, ще ви заведа на оглед. Току-що завършихме къщата и ще се радвам да ви я покажа. Все още помня първия път, в който видях дома ти, Касандра.

— Боя се, че няма да е възможно... — започна Каси, но по необясними за нея причини Гуен я прекъсна.

— Идеята ми се струва добра, майко! — извика тя. — Нали имаме време?

— Налага се и да работя — отвърна Касандра хладно.

— Така е, но ти ми каза, че не те очакват в офиса до късния следобед.

— Няма да се забавим повече от час, честна дума — намеси се Джуъл.

Касандра не виждаше достоен начин да откаже.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Гуен очакваше майка ѝ да започне с протестите и Каси го направи веднага щом се качиха в колата на дъщеря ѝ.

— Какви ги мислиш, за бога? — поиска да знае Касандра.

„Няма да оставя Джуъл да ме сплаши! Освен това искам да видя имението, което е проектирала. Според Джеф, съпругата му е работила по него почти цяла година“, мислеше си Гуен.

— Не виждам защо трябва да си губиш времето, а още по-малко моето — продължаваше да недоволства Каси.

Гуен включи мигача, когато Джуъл зави наляво с новата си и очевидно скъпа кола.

— Това БМВ ли е? Имам предвид колата на Джуъл — попита Гуен.

— „Ягуар“. Защо те интересува? — отвърна Каси нервно.

— Не ме интересува. — Гуен погледна майка си. — О, стига, моля те! Джуъл просто иска да се изфука с новата си къща. Нека да ѝ доставим това удоволствие.

— Не смятам да доставям на Джуъл Феърчайлд... Джуъл Хенри удоволствие за каквото и да било.

— Виждаш ли? Знаех си! След всичките тези години ти продължаваш да ѝ се сърдиш.

— Опитваш се да ме ядосаш ли, Гуендолин?

Гуен замълча за секунди.

— Не — отвърна замислено тя. — Мисля, че просто се опитвам да погребя тази история веднъж завинаги. — Тя се загледа в пейзажа край тях. — Чудесна разходка с кола, нали?

— Очарователно е — отвърна Каси неохотно. — Това е старата Америка, с всички тези къщи в колониален стил... — каза тя и млъкна внезапно. — И някои нови — добави мрачно, когато колата на Джуъл ги поведе през портите от ковано желязо към огромна къща, която се издигаше в края на дълга алея. В архитектурно отношение сградата представляваше ужасяваща смесица от стилове и епохи.

— Това езерце ли е? — зачуди се Каси.

— Къде?

— В края на алеята.

— Там, където блика фонтанът ли? Да, мисля, че е езерце. Или може би ров с вода.

— Аха.

Те се изкачиха по алеята. Джуъл излезе от колата и им махна с ръка да се приближат. Каси се поизправи на седалката, сякаш оглеждаше къщата внимателно.

— Търсиш ли нещо? — попита я Гуен.

— Почакай малко, сигурна съм, че има поне един... ето го! — рече тя триумфиращо. — Скрит е под онзи малък балкон.

— Какво е това?

— Паладиански^[1] прозорец. Сигурна бях, че в къща като тази има поне една имитация на паладиански прозорец.

Двете слязоха от колата и Джуъл забърза към тях.

„Джеф трябва да е луд по нея, за да се примири с живота в такъв дом. Също като претенциозните гривни, които ѝ е подарил. Сигурна съм, че самият той не би се спрял на тях, но явно се е опитвал да ѝ хареса“, разсъждаваше Гуен.

— Нямам търпение да ви разведа наоколо — бърбеше Джуъл, докато ги въвеждаше през масивната входна врата на дома си.

Отвътре къщата не изглеждаше по-добре. От голямото кръгло фоайе тръгнаха коридори като лъчи, а подът на всеки от тях бе покрит с различен вид екзотично дърво, както отбеляза Джуъл гордо. Всеки коридор водеше към различно луксозно местенце в къщата — стая за игра на карти, билиардна зала, боулинг алея, кинотеатър и спа център, свързан с фитнес салон. Нямахме библиотека, но в една доста голяма стая, която Джуъл нарече „кабинета на Джеф“, имаше книги, обвити в красива виненочервена кожа, която подхождаше на кожените столове и дивани.

Докато се движеше плавно около разкошните тапицирани мебели, Гуен се опита да си представи мъжа, когото познаваше, седнал тук, зачетен в някой от тези подхождащи си по цвят недокоснати томове.

Обиколката им завърши във фоайе, прозорците на което гледаха към моравата, вилите за гости и басейна, който граничеше с нещо,

наподобяващо каменна плоча. Едно докосване на копчето върху огромното електрическо табло във фоайето превърна плочата в бясно спускащ се водопад, който можеше да съперничи на Ниагара. Джуъл трескаво започна да върти ключове и лостове, докато най-сетне овладя наводнението.

— Още не съм свикнала да работя с това нещо — каза тя със своята широка усмивка. Тенис кортовете, които се намираха наблизо, бяха наводнени. Гуен не смееше да погледне към майка си, защото се боеше, че двете ще избухнат в смях. — Дизайнерът се опита да ме убеди да сложа пожарна шахта зад басейна, но не се съгласих, понеже исках водни атракции — добави Джуъл.

— Е, със сигурност ги има — каза Каси, след което на Гуен ѝ се наложи още някое време да гледа в друга посока.

„Те ми се присмиват — мислеше Джуъл. — Смятат, че не усещам, но аз не съм глупава. Що за маниери са това? А и на какво се смеят? Къщата ми е по-голяма от мухлясалата стара дупка, в която живее Каси. Някога я смятах за страхотна, но оттогава научих доста. Да не говорим за Гуен, която живее в малък градски апартамент и няма никакво основание да си вири носа пред мен или който и да било друг“.

Но докато тези мисли минаваха през ума ѝ, Джуъл си спомни начина, по който бе реагирал Джеф, когато най-сетне завършиха къщата. Първоначално той ѝ се стори изумен и това изобщо не я притесни, защото тя и архитектът се стремяха към „елемента на изненадата“, както го наричаше той. Но после в очите на съпруга ѝ се появи онова странно, едва доловимо изражение, което се колебаеше между съжаление и отвращение. Сега ѝ се стори, че вижда същия израз в очите на Каси и Гуен. Джеф беше измърморил тогава: „Слава богу, че татко вече не шофира“. Джуъл се бе престорила, че не го чува, защото внимаваше да не се скарат, и бе погребала случката в съзнанието си.

Въпреки това тя осъзнаваше, че откакто се преместиха в дома на мечтите ѝ, Джеф прекарваше още повече време в офиса. А когато си беше у дома, изглеждаше като обезумял. Беше казал, че не харесва парфюма ѝ, но не забеляза, когато Джуъл го смени. Джеф беше станал раздражителен и в определени моменти я засипваше със забележки. „Имаме готвач, Джуъл, жената не е главен готвач“, бе казал той една

вечер. В друг случай се канеха да излязат на вечеря и Джеф я бе погледнал, поклащайки глава. „Налага ли се да носиш всичките си бижута?“, беше я попитал той. Веднъж, докато вечеряха с приятели, тя го беше чула да казва на събеседника си: „Ако става въпрос за новина, не се ли появи в някое клюкарско списание, жена ми никога няма да я прочете“.

Известно време Джуъл отдаваше грубостта му на напрежението в работата. Тя знаеше, че съпругът ѝ е подложен на голям стрес, макар никога да не се бе опитвала да разбере какво се случва в „ДжефСан“, както беше казала и на Каси. Но напоследък младата жена бе започнала да се пита дали няма и друга причина. Грубо казано, Джеф бе охладнял към нея в леглото. След сватбата им, когато не можеше да ѝ се насити, тя приветстваше вечерите, в които той се изместваше в своя край на леглото, за да почете книга. Но сега усещаше, че това я притеснява. Джуъл не беше наивна. Тя винаги бе приемала идеята, че нейният съпруг, както повечето мъже, ще има една-две забегки. Въпреки това не бе мислила, че това ще се случи толкова скоро, докато красотата ѝ бе в разцвета си. Чудеше се дали има орляк жени или само една. Големият брой бе по-безопасният вариант. Ако жената бе само една... Джуъл си наложи да спре да мисли за това, докато Гуен и Каси бяха тук и я наблюдаваха.

— Моят съпруг е толкова щедър — каза тя високо, може би прекалено високо. — Същински Дядо Коледа! Купува ми всичко, което пожелае, дори да струва цяло състояние!

Каси и Гуен вече не изглеждаха така, сякаш всеки момент ще избухнат в смях. Сега сякаш изпитваха неудобство заради нея. Сякаш Джуъл бе направила нещо ужасно, като да говори с пълна уста или да се почеше, мислейки, че никой не я вижда. Хората като Каси Райт и Гуен Жирар се смятаха за по-висши от останалите, защото разполагаха с пари, но ако някой като Джуъл заговореше за това, минаваше за глупав и недодялан. Не беше честно!

На Джуъл ѝ идваше да заплаче за първи път от години насам. В един от онези проблясъци, в които човек вижда себе си ясно, тя осъзна, че не беше довела Гуен и Каси в дома си само за да ги накара да ѝ завиждат и да им покаже, че са си сменили местата. Джуъл желаше да я приемат. Искаше да ѝ кажат, че е преодоляла бедното си минало, и да признаят, че Джуъл Феърчайлд принадлежи към същото елитно

общество, към което те принадлежаха по рождение. Но сега те ѝ бяха дали да разбере, че това никога няма да се случи. Независимо от всичко, тя щеше да си остане аутсайдерът на партито по случай рождения ден на Гуен, на което се бе озовала почти случайно, облечена в рокля назаем. „Колко ги мразя!“, помисли си тя мигайки, за да спре сълзите.

„Да не би Джуъл да се кани да заплаче!?“, дивеше се Гуен. Каква причина би имала да плаче? Вярно, домът ѝ бе карикатура, но отвъд басейна с водопада, както и глупавата къща за гости в тиролски стил, можеха да се видят хубава земя с дървета и диви цветя, които тя и нейният дизайнер не бяха успели да унищожат.

Нещо повече, гениалният и забавен съпруг на Джуъл, който бе твърде добър за нея, ѝ беше подарил всичко това. Макар то да не бе по вкуса му, Джеф я обичаше достатъчно, за да желае да я направи щастлива и да я „глези до смърт“.

Стан също обичаше Гуен, но той очакваше от нея да прояви търпение и да почака за къщата, от която се нуждаеше и искаше толкова отчаяно. Гуен внезапно изпита желание да се махне далече от Джуъл и имението ѝ, както и от представата за това как Джеф Хенри живее в него заради Джуъл. Очевидно Каси също искаше да тръгват, защото гледаше часовника си.

— Мисля, че... — започна тя, когато един мъжки глас долетя от коридора и стресна и трите.

— Аз ще кача куфарите в стаята ми, Джордж — рече някой.

— Разбира се, господин Хенри. Госпожа Хенри е в хола с гости, господине — отвърна този, когото бяха нарекли Джордж.

Преди трите жени да се опомнят, Джеф влезе в стаята с наперената си походка. Изглеждаше леко ядосан, че жена му се забавлява с посетители, но на Гуен ѝ се стори, че когато я съзря, погледът му просветна. Възможно беше да си го е въобразила, защото се беше случило за част от секундата. Джеф поздрави Касандра, после целуна Джуъл по бузата и обясни, че се е прибрал по-рано, защото един от колегите му в Тексас паднал и счупил ръката си и цялата група щяла да пътува с частния самолет на един от тях, за да го посетят. В

този момент Джуъл хвърли злорад и изпълнен с триумф поглед към Гуен: съпругът ѝ и хората от обкръжението му имаха частни самолети.

Джуъл не се стърпя да погледне към Гуен, после плъзна собственически ръка по рамото на съпруга си. Когато влезе в стаята, за миг ѝ се стори, че съзря в погледа, който хвърли на Гуен, някаква топлина и нежност, която преди не бе разкривал, и Джуъл едва не му поиска незабавно обяснение. После осъзна, че всичко е във въображението ѝ. Ето докъде може да стигне, ако позволява на хора като Гуен и Каси да ѝ създават комплекси! Малко оставаше да си въобрази, че Джеф намира безличната Гуен за привлекателна. Съпругът ѝ си падаше по красиви и чаровни жени. Достатъчно бе да погледнеш съпругата му, за да го проумееш! Самата мисъл, че Гуен Жирар би могла да съперничи на Джуъл Феърчайлд-Хенри, беше свършено нелепа.

[1] Архитектурен стил (паладианство), носещ името на известния ренесансов архитект Андреа Паладио (1508–1580 г.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Бих дала всичко, за да разбера какво си мислиш — каза Гуен. Майка ѝ беше необичайно мълчалива по обратния път към Райтстаун. След появата на Джеф Хенри посещенията в дома на Джуъл бе приключило набързо.

Джеф се беше опитал да поведе неангажиращ разговор с Касандра. „Баща ми преподаваше история на изкуството в колежа в Райтстаун. Един от неговите студенти на име Едуард Лорънс е уредник в Музея на стъклото «Райт». Той е бил нает от първия ви съпруг“, бе казал той.

Джеф нямаше как да знае, че споменаването на Брад-форд Грийли бе достатъчно, за да прогони Касандра откъдето и да било. Вместо да подхване темата, която той бе започнал, Каси бе измърморила, че трябва да се запознае с човека някой ден, и напомни на Гуен, че е време да си ходят.

— Изглеждаш ядосана. Права ли съм? — попита Гуен.

— Не. Просто си мисля.

— Нали няма да започнеш пак с онези приказки за „ДжефСан“? Ако не друго, къщата поне показва, че Джеф Хенри печели добре.

— Сигурна съм, че печели добре. Хората като него обикновено правят луди пари, но за кратко.

— Хората като него? И какви са те по-точно?

— Няма значение. — Майка ѝ се намръщи. Наистина бе притеснена. — Има нещо друго — каза тя най-накрая.

— Сега пък какво?

— Аз... — Касандра млъкна и после започна отново: — Макар да си мисля, че мнението ми едва ли те интересува, ще ти го кажа все пак. Не ми хареса начинът, по който те погледна Джеф Хенри, когато влезе в стаята. Ти си омъжена жена, а той е женен мъж.

— Нямам представа за какво говориш! — Гуен усети, че лицето ѝ пламва.

— О, Гуен, разбира се, че имаш! Той изглеждаше така, сякаш... Понякога можеш да видиш как мъж разсъблича с поглед някоя жена. Случва се. Но това е по-лошо. Джеф прилича на влюбено до ушите момче, видяло за първи път момичето, с което ще ходи на училищния бал. Не ми казвай, че не си го усетила, защото жените усещат тези неща.

— Е, не и аз! Не мисля, че има какво да усещам — отвърна Гуен, макар да съзнаваше, че не е така. Сега и Каси потвърждаваше съмненията ѝ. Гуен се почувства виновна. От малка проявяваше нетърпимост към чувството за вина и се ядоса на майка си. — Освен това грешиш за Стан и предложението на „ДжефСан“. Идеята ми допадна, но не бях сигурна какво да го посъветвам. Ти ми помогна да реша. Ще му кажа да приеме! — заяви тя категорично.

Стенли не очакваше Гуен толкова горещо да подкрепи предложението на „ДжефСан“. Собствената му реакция на ентузиазма, проявен от Гуен, бе не по-малко неочаквана. Той се гордееше с малкия си бизнес, изграден от нулата, и го заболя, че съпругата му толкова лесно бе решила, че трябва да го продаде. Стенли мечтаеше един ден да предаде бизнеса си на своя син или дъщеря. Той не беше споделял мечтата си с Гуен, защото темата за децата все още бе деликатна, но се надяваше, че тя се досеща за това. Все пак Гуен имаше представа какво е семеен бизнес и как се наследява.

От друга страна, Стан знаеше, че съпругата му разсъждава практично. Предложението на Джеф Хенри беше отлично и повечето хора на негово място щяха да го приемат охотно.

При все това, дълбоко в себе си той имаше желание да го отхвърли. После получи онова писмо в сервиза. Стан веднага разпозна четливия почерк на Касандра. Тя пишеше:

Скъпи Стенли,

Намирам се в трудна ситуация. Аз съм твоя тъща, а както ти е известно, в името на мира в семейството, роднините не трябва да се месят в живота на младите. Затова имах известни опасения дали да разисквам с теб

този въпрос. Въпреки това реших да го направя, рискувайки да си навлека недоволството ти. За да съм напълно искрена, бих искала да ти кажа, че възнамерявам да обсъдя мнението си по въпроса с Гуен. Докато получиш това писмо, двете с нея може би вече ще сме разговаряли.

Накратко, научих, че си получил предложение да продадеш бизнеса си на компанията „ДжефСан“ и да се присъединиш към фирмата срещу съответно възнаграждение. Колкото повече мисля за това, толкова повече смятам, че идеята не е добра. Ти се справяш добре в сегашното си положение, а аз имам съмнения заради нещата, които чувам за „ДжефСан“ и хората, свързани с тази компания. Ти си трудолюбив човек и това ти прави чест. Остави хората в „ДжефСан“, които се стремят да летят нависоко, да го правят, а ти прави това, което умееш.

Стан занесе писмото у дома си и го показа на Гуен.

— Каси говори ли с теб за това? — попита я той.

— Да — отговори тя.

— Явно смята, че не съм подготвен за предизвикателствата в една голяма компания.

Гуен грабна писмото от ръката му и го скъса на две.

— А аз й казах, че ти не отстъпваш на никой от служителите в „ДжефСан“ или която и да било друга компания — рече тя гордо.

Когато Гуен го гледаше с тази смесица от любов, дързост и безрезервна вяра в способностите му, Стан можеше да направи само едно.

— Предполагам, че гледаш новия служител на „ДжефСан“ — обяви той.

Тя го прегърна и го целуна, после му каза, че е много щастлива. Стан си каза, че постъпва правилно.

Същата вечер той излезе навън след вечеря, за да се поразходи из квартала. Преди да свие зад ъгъла, мъжът вдигна поглед към „Амбър“, където се намираха офисите на Джеф Хенри. Някъде в съзнанието му едно слабо, но настойчиво гласче му нашепваше, че независимо дали харесва или не Каси Райт, тя бе умна жена. Тъща му разбираше от

крупно финансиране много повече от него и щом тя имаше съмнения относно „ДжефСан“, той може би беше глупак, че ги пренебрегва.

„Но Каси не се съмнява в «ДжефСан», а в теб — напомни си Стан. — Единствено в теб! Тя мисли, че не си достатъчно талантлив и умен, за да защитиш правата си в компания като тази, в случай че нещата тръгнат зле“.

Затова утре той щеше да се обади на Джон Кайзер и да приеме предложението, доказвайки на тъща си, че греши. Настойчивото гласче обаче не млъкваше. Вместо да се прибере, Стан обиколи квартала още веднъж.

Докато направи още две обиколки, той вече беше взел решение. Нямаше да приеме акции на „ДжефСан“ в замяна на сградата и земята си. Джеф Хенри трябваше да му плати в брой, иначе нямаше да има сделка. Стан можеше да работи за „ДжефСан“, но щеше да държи парите си на сигурно, докато не се увери, че всичко е наред. Доволен от решението си, той мина през фойето на жилищната сграда, в която живееше, и се качи с асансьора при съпругата, която го очакваше.

Джуъл седеше на покрития със сатен шезлонг в спалнята. Веднъж Джеф бе споменал, че шезлонгът е с размерите на футболно игрище. Тя гледаше как съпругът ѝ разопакова багажа си. И някоя от прислужниците можеше да свърши тази работа, но откакто се бяха преместили в къщата, той държеше сам да прави дребни неща като това. Джуъл го наблюдаваше как изважда от куфара кожения несесер с гравирани инициали, в който държеше часовниците си и копчетата за ръкавели, и връща съдържанието му в по-големия несесер, който държеше в гардероба си.

Ушитите по поръчка ризи от най-хубавия двоен памучен плат бяха върнати на дървените закачалки, изработени специално за целта. Той гледаше с пренебрежение на екстравагантните прищевки на Джуъл, но що се отнася до самия него, държеше да притежава само най-доброто. И той беше същият лицемер като Касандра Райт и скъпата невзрачна Гуен, които се мислеха за нещо по-добро от хора като Джуъл.

— Тя не е принцесата, за която я мислиш — каза Джуъл, докато го гледаше как слага кедров ароматизатор в ръчно изработените си

италиански мокасина.

— Какво? — попита той, прекалено зает с обувките си, за да я погледне.

— Знам една мръсна тайна за Гуен Райт Жирар. Думите ѝ привлякоха вниманието му. Джеф се приближи и застана пред нея.

— За какво говориш? — попита той. Джуъл се облегна назад в сатенения шезлонг и за втори път в живота си разказа историята за истинските родители на Гуен Райт. След като привърши с разказа, тя зачака.

Джеф мълча около минута.

— Каза, че майка ѝ е от Ню Орлиънс, така ли? — попита той накрая.

— Да, някаква барманка, която... — Тя така и не успя да довърши изречението си, защото съпругът ѝ излезе от стаята.

В преговорите с „ДжефСан“ Стан отстояваше своите условия и в крайна сметка получи това, което искаше. Когато сделката бе сключена, Гуен се обади на майка си, за да ѝ съобщи новината.

— Да, знам, че Стан не е послушал съвета ми, Гуен. Това ми е известно от няколко дни. — Гласът на Касандра звучеше студено по телефона.

— Решихме, че това е най-доброто за нас — каза Гуен.

— Чудесно — отвърна майка ѝ и затвори телефона.

Една седмица по-късно Джеф се обади на Гуен у дома и я помоли да се срещнат следващия ден в Музея на стъклото „Райт“. Той каза само това и Гуен не успя да измъкне никакви подробности.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Музеят на стъклото „Райт“ бе спечелил няколко награди за архитектура през шестдесетте години, когато бе построен. Сградата имаше уникален дизайн. Музеят приличаше на бежов куб, излят от бетон, с огромни прозорци, които създаваха усещане за простор и безплътност, напълно подходящо за изложените в него крехки произведения на майсторите стъклари.

Самата колекция датираше от края на двадесетте години. Всички експонати идваха от стъklarското ателие на „Райт“, в което умели майстори от целия свят създаваха единствени по рода си статуетки, скулптури, вази, супници, купи, чаши, абажури, полилеи, стенни свещници и други художествени произведения.

Гуен не беше ходила в музея от години, макар да обичаше да го прави като дете. Тя беше застанала в атриума под огромния покривен прозорец и се заричаше, че ще се върне тук съвсем скоро. В този момент Джеф се зададе насреща ѝ със светнало лице.

— Искам да ти покажа нещо — каза той развълнувано. — Мисля, че ти споменах за студента на баща ми, който е уредник в този музей. Казва се Едуард Лорънс. — Джеф направи пауза. — Той работи тук от времето, когато баща ти е управлявал стъклозавода.

Гуен осъзна след секунди какво ѝ казваше Джеф. Той знаеше, че Брандфорд Грийли е неин баща!

— Кой ти каза... — започна тя, но спря. — Джуъл — добави тя.

Джеф кимна.

— Да, но сега това не е важно. — Гуен се канеше да възрази, но той продължи: — Спомних си, че веднъж чух Едуард да говори за колекция статуетки, които били създадени от майсторите в стъklarското ателие по поръчение на баща ти. Той ги нарекъл „Колекцията от Ню Орлиънс“.

Гуен не вярваше, че косите ѝ могат да настръхнат, но усети точно това.

— О! — прошепна тя.

— Брандфорд е починал, преди да се разпореди какво да се направи с тези фигурки. А Касандра не е... — Той млъкна плахо.

— Майка ми не е искала да има нищо общо с тях — довърши Гуен вместо него.

Джеф кимна.

— Били са опаковани и прибрани. Но преди няколко дена се обадох на Едуард и го попитах дали мога да ги разгледам. Искаш ли да ги видиш?

— Да — отвърна Гуен отмаляла.

— Намират се в склада.

Гуен последва Джеф през служебния вход. После се запозна с Едуард Лорънс, който ги поведе към втория етаж на склада. В средата на просторното помещение имаше маса, разположена точно под един от покривните прозорци, така че върху нея се изливаха потоци слънчева светлина.

— Ето я, госпожо Жирар! — рече Едуард. — Аранжирах колекцията така, както би изглеждала, изложена в музея. Джефри вече я видя. — Той отстъпи назад, за да позволи на Гуен да я види.

Гуен ахна от удоволствие. Пред погледа ѝ се разкри миниатюрна горска сцена. Дърветата бяха направени от истински клонки, изрязани така, че да подхождат на размерите на миниатюрата, но всички животинки бяха направени от стъкло с много любов и старание. Две миещи мечки тършуваха за храна под зоркия поглед на една жаба, катерички с мустачки от стъклени нишки хапваха жълъди, а две малки бурундучета пълнеха бузките си с храна. Един заек гледаше нагоре към клоните на дърво, отрупано с пойни птици. Всяко перце бе изваяно до най-малката подробност. Слънчевата светлина от покривния прозорец танцуваше върху малките създания и те проблясваха в синьо, розово и тъмночервено.

— О! — възкликна Гуен. — Толкова е красиво!

— Да — каза нежно Едуард. — Работя в музея повече от тридесет години и смятам тази серия за едно от най-ценните му притежания. Надявах се... — Той погледна Гуен, която въпреки всичко си оставаше дъщеря на Касандра, и замълча.

— На мен също ми се иска да ги изложат — добави тя. — Благодаря ви, че ми позволихте да ги видя. Благодаря и на теб — рече тя, обръщайки се към Джеф.

— Няма защо — отвърна той нежно.

Двамата напуснаха склада и се върнаха отново в музея с високите тавани и бляскавите експонати.

— Исках да видиш, че не е бил чак толкова лош — каза ѝ Джеф.

— Имаш предвид Бранфорд.

— Когато Джуъл ми каза, че си негова дъщеря, и ми разкри истината за рождената ти майка, аз си представих какво мислиш за него.

— Честно казано, наложих си да не мисля много за него. Майка ми не желаше да обсъждаме тази тема по очевидни причини. Но ми се искаше... Винаги съм искала да мисля добро и за двамата си родители.

— Естествено. Всички деца го искат — отговори Джеф. Той стоеше и се взираше в нея. В другия край на музея група ученици се бяха скупчили около учителката си.

— Не пипай онази ваза, Джош! — проехтя притесненият глас на жената. — Луси, дръпни се от витрината.

— Наистина не знам как да ти благодаря — промълви Гуен.

Джеф остана неподвижен, сякаш водеше вътрешна борба. Гуен внезапно се сети за думите на Каси. „Не ми харесва начинът, по който той те гледа“, бе казала майка ѝ. Гуен осъзна, че Джеф се кани да каже или направи нещо, което би сложило край на приятелството им завинаги, а тя не искаше това да се случи.

— Трябва да се връщам у дома — каза тя. — Налага се да напазарувам и да приготвя вечеря за Стан — добави Гуен.

Той излезе от вцепенението си.

— А мен ме чакат куп документи в офиса. — Двамата стигнаха заедно до входа на музея. Джеф не ѝ предложи да я откара обратно до дома ѝ и тя се качи на автобуса.

„Глупак!“ — проклинаше се мислено Джеф в ламборгинито, което се включи в обедния трафик. Беше шофирал сам до музея, вместо да използва лимузината си, защото имаше намерение да

предложи на Гуен да я закара обратно до дома ѝ. А междувременно можеше да се опита да промени техния така наречен флирт в нещо по-различно. Джеф видя лицето ѝ, когато съзря колекцията от фигурки на животни, поръчани от баща ѝ. Той си беше припомнил разказите ѝ за онова местенце на хълма зад къщата на семейство Райт, където беше седяла, наблюдавайки катеричките и бурундуците. Джеф разбра, че му е благодарна, и реши, че това е подходящият момент.

Но после не успя да направи нищо. Въпреки че Гуен бе зряла жена, която бе изпитала и болка, и удоволствие, той знаеше, че в известен смисъл тя все още не познава добре себе си. А Джеф не искаше да се възползва от това. „Твърде далече отиваш. Това е последното, от което се нуждаеш“, каза си той. А може би искаше точно това? Не, не още. Не и докато нещата в „ДжефСан“ бяха толкова несигурни.

Джеф се намръщи, смени скоростите и колата замърка равномерно сред уличното движение. Той най-сетне призна пред себе си, че бизнесът му преживява труден момент. Отнасяше се за временен проблем с паричния поток и новите му счетоводители вече предприемаха действия, за да го отстранят, но въпреки това моментът не беше подходящ да влошава отношенията си с Джуъл или със съпруга на Гуен. Стан Жирар се бе оказал много по-обигран и умен, отколкото Джеф бе очаквал. Съпругът на Гуен бе отказал да приеме акции на „ДжефСан“ в замяна на земята и сградата и бе настоял да му платят в брой. Той не беше отстъпил от позицията си, което беше явна обида. Ако не беше съпруг на Гуен, Джеф щеше да развали сделката само за да му даде урок. Но Стан беше женен за Гуен и тя все още го обичаше. Джеф беше сигурен, че може да промени чувствата ѝ. Но това нямаше да стане толкова бързо, колкото бе смятал преди. Стан Жирар бе повече от достоен съперник.

Затова трябва да се погрижиш първо за бизнеса си, Джеф. А после опитай късмета си с Гуен. Оправиш ли веднъж бъркотията, тя ще бъде твоята награда.

Гуен не спомена на Стан за посещението в музея и изненадата, която Джеф ѝ бе поднесъл. След няколко седмици съпругът ѝ, който досега сам си беше началник, трябваше да започне работа при Джеф. Тя не искаше отношенията между тях да тръгнат зле още от самото начало. В това, което беше направил Джеф, нямаше нищо лошо, но

Стан можеше да го сметне за странно. Точно сега това не биваше да се случва.

През нощта, лежейки в леглото до Стан, заслушана в дишането му, тя се върна мислено към малката омагьосана гора, родена от фантазията на Брадфорд Грийли, чиито гени Гуен носеше. „Кой от двамата ми родители е обичал гората и горските животни като мен? — питаше се тя. — Дали е бил баща ми? Може би е поръчал тези фигурки за себе си? А може да е била майка ми. Може би и тя като мен е стояла с часове неподвижно, за да ги наблюдава? От малкото, което съм чувала за Брадфорд, не мисля, че той е бил странната птица. Може би е поръчал фигурките за нея, защото я е обичал много. Толкова важна ли е била за него? Никога няма да узная, но ми се иска да си мисля, че го е направил заради нея. Ще ми се да мисля, че са се обичали много“.

— За каквото и да мислиш, мила, може да почака до утре — промърмори до нея Стан, без да отваря очи. Дори почти заспал, Стан усещаше кога Гуен е будна. Тя се притисна плътно до него, за да усети топлината му.

„Иска ми се да мисля, че мама е имала това, което имам аз. Искам да мисля, че баща ми я е обичал толкова, колкото ме обича Стан“.

На следващата сутрин, след като отвори очи, Гуен влезе в стаята за гости и отвори лаптопа, който Стан ѝ беше подарил. Тя извади един жълт бележник и няколко молива и ги нареди близо до компютъра, за да може да записва идеите, които ѝ хрумват. Неясно откъде знаеше, че ще ѝ потрябват. Просто го усещаше. Тя чу, че Стан се движи в кухнята, прави си кафе и се приготвя, но не отиде при него.

Накрая, след като подреди всичко, както искаше, тя седна пред компютъра. Гуен затвори очи и мислено се върна назад към нейния пън на хълма. После отвори очи и написа: Всички в гората смятаха катеричката Аби за „странна птица“.

Когато думите се появиха на екрана, един глас зад нея каза нежно:

— Най-накрая се реши. — Тя се обърна и видя Стан, който приведен четеше от екрана. — Нарекла си я Аби — добави той. После нейният сдържан съпруг, който никога не разкриваше емоциите си, се наведе и я целуна с усмивка и сълзи в очите.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Пазете се, мой скъпи генерале, не се отдавайте на ревността — това чудовище зеленооко, което прави смешни тез, които му служат за храна.^[1]

Уилям Шекспир,
„Отело“

В някои моменти Стан не можеше да повярва, че са изминали две години, откак бе започнал работа в „семейството на компания ДжефСан“, както лицемерно се изразяваше Джеф Хенри. Всички тези месеци и дни се бяха изнизали толкова бързо!

Но имаше и дни като днешния, в които имаше чувството, че работи в компанията откакто се помни, и започваше да се задушаваше между стените на офиса. Обикновено се случваше, когато му се налагаше да седи твърде дълго зад бюрото или да присъства на съвещания. Може би три четвърти от времето, посветено на работата му, минаваше в разговори и съвещания. Въпросът, който обсъждаха на тях, беше едни и същ: как да превърнат „ДжефСан“ в по-привлекателна за потенциалните акционери компания.

Стан хиляди пъти предпочиташе да е навън и да решава технически или инженерни проблеми. Той се беше занимавал с това в началото, постъпвайки на сегашната си длъжност. Тогава имаше големи планове за модернизиране на съществуващите електроцентрали и за закупуване на нови. Но внезапно всички планове бяха замразени. Няколко дни до Стан долитаха слухове за проблем с паричния поток, но те бяха отшумели бързо и скоро след това „ДжефСан“ отчиташе голяма печалба. Сега нашумелите акции на „ДжефСан“ се търгуваха на борсата по-скъпо от всякога, а Джеф Хенри обикаляше из цялата страна, печелеше награди за предприемач

на годината и изнасяше речи за неограничените възможности пред бизнеса, който беше негово творение.

Слабото гласче в съзнанието на Стан продължаваше да настоява, че той все повече затъва в бумащина и ходене на съвещания, вместо да произвежда нещо реално, но този глас сигурно грешеше. Стан реши, че очевидно самият той не разбира как трябва да се ръководи един наистина голям бизнес. Може би просто не харесваше чак толкова големия бизнес. Но сега, след като беше станал част от него, не можеше да направи много по въпроса.

Стенли стана, за да се разтъпче из офиса и да раздвижи кръвта в жилите си. Той се спря пред една малка полица, върху която нямаше нищо друго, освен тънка книжка с рисунка на катеричка върху корицата. Това беше сигнален екземпляр на детската книжка, написана от Гуен. Тя я беше нарекла „Аби“, по името на главната героиня. Книжката щеше да се появи в книжарниците в края на месеца.

Гуен вече бе планирала няколко презентации на книгата си в близки градове, а след това щеше да замине на презентационно турне. Неговата Гуен! Стан още не можеше да повярва. Съпругата му беше подписала договор със същия издател за още три книги за Аби и горските ѝ приятели.

— Ще напълня всички рафтове с книги на Гуен Жирар — каза Стан, след като получи сигналния екземпляр на „Аби“. — Един ден ще имам цяла стена с твои книги.

Той беше изключително горд с Гуен.

Гордееше се малко и със себе си, защото имаше някаква заслуга за нейния успех. Той отнесе книгата на бюрото си, облегна се на стола и се замисли за това как се беше случило всичко.

Гуен завърши книгата си няколко месеца след като той бе започнал работа в „ДжефСан“. Вече беше продал бизнеса си на компанията и ясно осъзнаваше, че Каси е ядосана, задето с Гуен не бяха последвали съвета ѝ.

Съпругата му се ядосваше на майка си.

— Ние сме големи хора, за бога! — възмущаваше се тя.

Майка трябва да се научи да зачита мнението ни. „Желая ти успех!“, беше си помислил Стан. Той полагаше всички усилия да стои далече от своята властна и сърдита тъща.

После Стенли прочете ръкописа на Гуен и веднага разбра, че книгата е специална. Очарова го не просто историята за малката катеричка, която бе различна и срамежлива и се беше научила да се приема такава, каквата е, а начинът, по който Гуен представяше своите герои.

Нейните малки създания не мислеха като хората, макар че те също имаха мисли и чувства. Гуен беше успяла да ги накара да се изразяват по уникален начин. Стан не знаеше как го е постигнала, но докато четеше книгата ѝ, си представяше много ясно катеричките, бурундуците и птиците. Съпругата му бе описала природата с такава любов, че и дърветата, и небето се бяха превърнали в герои от приказката. Едва сега Стан успя да разбере каква жертва бе за нея да се премести в града.

— Какво възнамеряваш да направиш с това? — попита той, след като прочете принтирания ръкопис.

— Не съм мислила по въпроса. Просто се радвам, че я завърших.

— Някой трябва да я публикува.

— Стан, нещата не стават толкова лесно. Могат да минат години, преди да излезе една книга.

— Но тази е добра.

— Естествено е да мислиш така, защото ме обичаш.

След този разговор Стан ходи в библиотеката всяка събота в продължение на месец и изчете доста детски книги.

— Казвам ти, че твоята е по-хубава — настояваше той пред Гуен. — Вече съм експерт в тази област.

— Не знам как да си намеря издател — каза му тя.

Това не беше единствената причина, поради която съпругата му се колебаеше. Гуен споделяше опасенията на почти всички млади автори. Тя бе вложила много от себе си в приказката, особено в главната героиня, и се боеше, че хората няма да харесат катеричката Аби и тя отново ще се превърне в някогашната „странна птица“. Стан го разбираше, но не можеше да остави нещата така.

Той се порови в интернет, извади оттам списък с издателства и им изпрати копия от ръкописа. После само седеше безпомощно, докато писмата с откази пристигаха.

— Видя ли? — казваше Гуен сърдито. — Казах ти, че не е достатъчно добра.

Но книгата бе хубава и той го знаеше. Струваше му се, че повечето издателства отхвърлят книгата, защото бе неподходяща за тях, а не защото е слаба. Той осъзнаваше, че това може би е просто любезен отказ. Но Стенли вярваше на интуицията си. Имаше нужда да поговори с някой, който разбира повече от тези неща, затова се обади на пастрока на Гуен.

Уолтър прочете книгата и веднага забеляза това, което бе направило впечатление на Стан.

— Човекът, с когото трябва да говориш, е Каси — посъветва го той. — Тя участва в много благотворителни организации и комитети, в това число няколко, които са със седалище в Ню Йорк. Познава и доста важни клечки в издателския бизнес.

— Точно сега не съм сред любимците на тъща ми — отвърна Стан обезсърчено.

— Меко казано. Не са много хората, които пренебрегват съветите й — каза Уолтър.

— Е, аз пък не обичам да ми казват какво да правя.

— Знам. Но общото между теб и Каси е, че и двамата оценявате добре свършената работа. А тази книга е много добра. — Уолтър замълча за миг. — И разбира се, и двамата обичате Гуен.

— Не съм сигурен, че точно аз трябва да говоря с госпожа Райт.

— Има още нещо, което трябва да знаеш за Каси. Тя уважава всеки, който има смелостта да се изправи срещу нея.

Така, въоръжен с копие от ръкописа на Гуен, Стан пое към къщата на семейство Райт, за да се срещне с тъща си. Каси работеше в градината, но не спря, когато го видя да паркира на алеята. Изчака да се приближи и едва тогава вдигна глава.

— Гуен с теб ли е? — попита Касандра. Тя носеше голяма сламена шапка и Стан не можеше да види добре лицето й, но му се стори, че долови в гласа й копнеж.

— Дойдох сам. Имам нужда от помощта ти — каза той.

Тя се зае отново с розите си.

— Не е ли малко късно за това? Чух, че вече си продал бизнеса си. Ако си дошъл да ми кажеш, че се разкайваш за глупавата си постъпка, наистина не виждам какво бих могла...

— Не става дума за мен — прекъсна я той, решен да запази спокойствие. — Става въпрос за Гуен. — Касандра вдигна рязко глава.

— Не е болна или нещо толкова — побърза да я увери той. — Тя направи нещо, което е... ами написа една книга.

— Книга? Гуен?

— Казва се „Аби“. Книгата е детска и е наистина хубава, това поне е моето мнение. — Той млькна и се взря в жената, която винаги го бе смятала за полуидиот. — Погледни на нещата от друг ъгъл — каза той. — Мислиш, че само дърпам дъщеря ти назад. Ако тази нейна книга е толкова добра, колкото аз вярвам, Гуен ще разполага със собствени средства и кариера и няма да зависи от мен. Не ти ли харесва идеята? Не мислиш ли, че си струва заради това да спреш да подрязваш розите и да прочетеш книгата?

Касандра довърши храста, който подрязваше, махна градинарските ръкавици и протегна ръка за ръкописа. Стан стоеше срещу нея, докато тя го четеше. Когато Каси вдигна поглед, на лицето ѝ се четеше странно изражение — смесица от тъга, нежност и гордост, което се стопи след миг.

— Ако ми позволиш, ще задържа ръкописа и ще се обадя на няколко места — рече тя.

— Благодаря ти — отвърна Стан и се обърна да си върви.

— Стан — повика го Касандра. Той се обърна. — Всички грешим — каза му тя. — Ако има нещо... ако някога с Гуен имате проблем... моля те да ми кажеш.

Той кимна и си тръгна. Шест седмици по-късно Каси се обади, за да ги информира, че е намерила издателство, което ще публикува „Аби“.

Стан взе копието от книгата на Гуен и погледна снимката ѝ на задната корица. Тя бе снимана в анфас, но замисленият ѝ поглед се рееше някъде далече. Фотографът, нает от рекламния отдел на издателството, бе положил усилия да я накара да гледа в обектива, но Гуен не можеше да го направи насила. Тя беше отказала и услугите на гримьора и фризьора, наети за „фотосесията“, както я нарече служителката от „Връзки с обществеността“. Жената не остана доволна от Гуен, но Стан смяташе, че съпругата му е права, когато настоява да прави нещата както намери за добре. Тя нямаше да прилича на себе си, ако носеше тонове грим по лицето си и косите ѝ бяха гладко сресани назад в елегантна, но претенциозна прическа.

Интелигентността ѝ струеше от големите кафяви очи, а замечтаният поглед беше типичен за нея.

Стан погледа снимката още някое време. Това бе Гуен, която познаваше и обичаше. Според него дори се бе разхубавила през изминалите години. Естествено не беше красавица като Джуъл Хенри, но той винаги щеше да предпочита Гуен пред онази жена.

Стан се намръщи леко при тази мисъл. Сигурен беше, че съпругът на Джуъл споделя това мнение.

Той се облегна отново назад и нова вълна от спомени заля съзнанието му. Тези обаче не бяха хубави като предишните. Той не беше ревнив по природа, не страдаше от параноя и в подозренията му към Джеф Хенри имаше поне зрънце истина.

Всичко започна, когато Стан и Гуен отидоха за първи път на тържество на компания „ДжефСан“. Когато получи поканата под формата на бележка в офиса, първата му мисъл бе да откаже.

— Не си го и помисляй — посъветва го един от колегите му. — Четири пъти в годината ни канят в дома на господин Хенри на вечеря с Големия бос и съпругата му. Не се залъгвай, представлението е по височайше нареждане.

Така Гуен и Стан, подходящо издокарани, се появиха на вратата на дома на Джеф и Джуъл. Стан моментално реши, че къщата е прекалено пищна за неговия вкус. Въведе ги една прислужница, а Джуъл, която изглеждаше зашеметяващо, се втурна към тях, нареди им да „се слоят с тълпата“ — израз, който изобщо не допадна на Стан — и ги остави да се оправят сами.

Скоро ангажираха Стан в разговор по работа и Гуен се отдалечи. Когато най-сетне успя да се измъкне, тя се беше присъединила към група от жадни слушатели, които бяха наобиколили Джеф Хенри в напомнящия пещера хол. Шефът на Стан говореше за история, а Гуен изглеждаше впечатлена.

— Световните войни са избухнали, защото немскоговорещите страни са загубили престиж в сравнение с Франция и Англия и техните колонии — говореше Джеф. — Тази разлика се е проявила внезапно през хиляда деветстотин и четиринадесета година и до хиляда деветстотин тридесет и девета вече е станала взривоопасна. Не ви ли се струва интересно, че членовете на кралските семейства в Европа са били близки роднини? Кралят на Англия и императорът на

Германия са били внуци на кралица Виктория! — Той се извърна към Гуен и ѝ се усмихна. Не направи нищо повече. Но нещо в усмивката му задейства предупредителната аларма в съзнанието на Стан.

Вечерята бе поднесена на малки кръгли маси в хола. Гуен бе настанена на масата на Джеф. Предупредителните сигнали в главата на Стан се усилиха.

Джеф не флиртуваше с Гуен и по никакъв начин не пристъпваше границата, но беше очевидно, че ѝ се възхищава. А Гуен, която дълги години се бе смятала за непривлекателна и странна, се чувстваше поласкана от това. Това също беше очевидно. Но дали всичко се изчерпваше с това? Тя не обичаше големи светски събирания като това, но сега очевидно се забавляваше. Стан не усещаше между Гуен и Джеф онова сексуално напрежение, подобно на електричество, което се появяваше между мъж и жена, които се привличат. Съпругата му се смееше щастливо и безгрижно, а това нямаше да е така, ако бе в плен на тайна страст към друг мъж. Жена като Джуъл Хенри бе способна да се прикрива, но не и съпругата на Стан. Моята Гуен е невинна — каза си той. — Много интелигентна и безкрайно наивна.

Онази вечер Стан се бе въздържал, макар че му се щеше да удари Джеф Хенри в лицето сред собствения му претрупан хол. Но през следващите две години винаги, когато се случеше да попаднат в компанията на Джеф, Стан беше нащрек. Той ставаше все по-уверен, че въпреки невинността на Гуен, Джеф Хенри изпитва към нея скрити чувства. Но Стенли не можеше да направи нищо по въпроса. Щеше да е глупаво и обидно за Гуен, ако съпругът ѝ се конфронтираше с Джеф, при условие че той не му бе дал и най-малък повод.

Стан върна детската книжка на рафта. Той се беше научил да живее с подозренията си към Джеф Хенри, защото вярваше безрезервно в почтеността на жена си. Но Стенли така и не успя да свикне с мисълта, че работи в „ДжефСан“. Той не се присъедини към фирмения отбор по бейзбол и избягваше сутрешните мотивационни срещи. Стан вероятно бе единственият човек, който работеше тук, но не се бе възползвал от възможностите за закупуване на акции на компанията. Парите, които получи за бизнеса си, бяха прибрани в банкова сметка. Той не бе похарчил нито стотинка от тях, защото не можеше да забрави предупреждението на Касандра. Цели две години очакваше нещо ужасно да се случи в „ДжефСан“. Притесняваше се, че

ще го уволнят и двамата с Гуен ще се нуждаят от парите, докато си стъпи отново на краката.

Но през последните няколко седмици бе сметнал, че се държи глупаво. Наскоро списание „Форчън“ бе номинирало „ДжефСан“ за една от десетте най-успешни компании в страната за втора поредна година. Колегите на Стан, които бяха инвестирали в компанията, печелеха луди пари, а неговите му носеха мизерна лихва. Време беше да приеме факта, че е част от проклетото семейство на компания „ДжефСан“, без значение колко лицемерно му звучеше това, и че няма да се махне оттук. Трябваше да престане да къта парите си и да купи акции на компанията. Трябваше също да купи къща на Гуен. Стан й беше казал да започне да търси и тя вече бе открила място, което харесваше. Днес щяха да се срещнат на обяд, за да му покаже няколко брошури от агенцията, която се занимаваше с този имот.

Стан погледна часовника си. Оставаха му два часа до срещата с Гуен.

На бюрото му се намираше проектът за текст на един от бюлетините, които „ДжефСан“ публикуваше, за да информира настоящите и потенциалните акционери за делата на компанията. Стан обикновено не ги четеше, защото смяташе, че в тях има само суперлативи, но днес се чувстваше прекалено уморен, за да се заеме с документацията, затрупала бюрото му. А и след като планираше да купи акции на „ДжефСан“, редно би било добре да прочете нещо за компанията.

Двадесет минути по-късно, силно обезпокоен, той остави настрана бюлетина и включи компютъра си. Трябваше да провери някои цифри.

[1] Превод Валери Петров. — Б.р. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Докато малкият самолет правеше кръгове над летището и се подготвяше за кацане, Джеф гледаше през люка града, който се разстиляше под него. Райтстаун бе неговият щастлив град, мястото, където се бяха случили толкова важни неща. Как и кога се беше обърнало всичко? Той извърна поглед към вътрешността на частния си самолет — трети подред, — но Джеф още помнеше покупката на първия си самолет. Мечтаеше да го купи, но не успяваше да преодолее напълно пуританското си минало. Джуъл го бе убедила да го направи. Сега Джеф не можеше да си представи, че може да му се наложи да пътува отново с обществен самолет.

Но кой знае, възможно бе да дойде и такъв ден. Можеше да стане и по-лошо. Той затвори очи и за пореден път се зачуди как бе стигнал дотук. Как компанията му, рождба на неговия ум, престана да бъде жив, разрастващ се бизнес с неограничен потенциал и се превърна в компания, която кървеше с червено мастило? Кое бе поставило началото? Дали бяха договорите от Буенос Айрес? Или енергийната криза в Калифорния? Може би беше новооткритият интернет, който поглъщаше началния капитал, без да връща и стотинка печалба. Каквото и да беше, вече нямаше значение: „ДжефСан“ беше задлъжняла с милиони долари. Счетоводната фирма от Ню Йорк бе направила всичко по силите си, за да прикрие загубите, но ако не се случеше чудо, въпрос на време беше всичко да се разчуе.

Затова Джеф бе подхванал рискована игра. Той продължаваше да изнася речи и да хвали загиващата си компания, докато същевременно източваше личните си акции от „ДжефСан“. Марк Ското и няколко други главни мениджъри тихомълком правеха същото. За всеки случай, Джеф съхраняваше възможно повече активи на името на Джуъл.

Джеф масажира главата си. Напоследък го мъчеше постоянно главоболие. Той дълго и мъчително бе размишлявал дали да прехвърли толкова много от активите си на Джуъл. За щастие тя бе твърде глупава и незаинтересована, за да разбере какво върши съпругът ѝ. Но по

някаква причина още не беше прехвърлил къщата на нейно име. Джеф не беше привързан към дома им и винаги бе мразил проклетото място. Но идеята да ѝ прехвърли и покрива над главата си го караше да се чувства уязвим. Ако трябваше да бъде искрен, той наистина бе уязвим. По-уязвим не можеше и да бъде. По тази причина трябваше да прави това, което правеха уязвимите хора — да спаси каквото може. Той извади мобилния си телефон, обади се на адвоката си и му нареди да изготви документите за прехвърлянето.

След като бе решил да го направи, по-добре да стане колкото е възможно по-бързо. Болката в главата му пулсираше и ставаше нетърпима. Прехвърлянето на къщата на името на Джуъл щеше да го обвърже с нея за много по-дълъг период, отколкото му се искаше. От известно време беше сигурен, че иска да напусне съпругата си заради Гуен. Искаше Гуен така, както някога бе желал частния си самолет и ламборгинито, а също и Джуъл. Мечтаеше да е свободен за Гуен, за да я помоли и тя да напусне съпруга си. Но мечтата му беше мъртва. Тя принадлежеше на времето, когато все още имаше избор.

Очите му пареха и той ги затвори. Не искаше да направи Гуен своя любовница, но нямаше друг начин. Трябваше да я има, макар че не можеше да бъде свободен. Тя беше единствената светлина в живота му. Заради всичко, което той преживяваше, заслужаваше в живота си нещо хубаво и изпълнено с надежда.

Докато самолетът се приземяваше, някой позвъни на мобилния му телефон. Адвокатът му се нуждаеше от копие на нотариалния акт на къщата.

Джуъл прекара цяла сутрин, тренирайки в домашния си фитнес салон. Когато приключи, тя се запъти към банята, за да вземе душ и да се преоблече. Главният апартамент се намирал в противоположното крило на сградата и докато се движеше из коридорите, чуваше ехото от стъпките си.

В къщата нямаше никой друг, освен нея и прислугата. Представяла си бе дома си препълнен с гости, изразяващи възхищението си, преливащ от музика, глъчка и смях. Притихнала, къщата ѝ се струваше почти зловеща. Нощем, когато Джеф го нямаше, а това се случваше почти всяка нощ напоследък, Джуъл лежеше в

леглото си, заслушана в тишината, и мислеше за дома, в който бе израсла. В спомените ѝ той вече не беше толкова отблъскващ, колкото ѝ се струваше някога, дори шумът и суматохата в него сякаш имаха известно очарование. В дома им поне цареше оживление. Понякога всички се смееха, включително баща ѝ. Джуъл отместваше възглавницата, осъзнавайки, че калъфката от фин плат е мокра от сълзите ѝ.

Понякога имаше усещането, че ще умре от самота. Толкова се беше отчаяла, че се върна в „Минали времена“ уж да пазарува, но в действителност искаше да поседи в непроветрената, неотоплена задна стаичка с Патси Алън и да си поговори с нея.

Джуъл ускори крачка. В някои моменти ѝ се струваше, че разстоянието от единия край на къщата до другия е огромно. Някога това ѝ харесваше, но тя се бе променила. Много неща се бяха променили, откакто построи къщата.

Джеф трябваше да се прибере у дома тази сутрин. В не толкова далечното минало тя се втурваше към летището, за да го посрещне, а Джеф я очакваше с такова нетърпение, че не можеше да се изтръгне от прегръдките му. Имаше случаи, в които само тъмната стъклена преграда попречваше на шофьора на лимузината да се наслади на страхотно представление.

Но от доста време насам Джеф изглеждаше уморен и отегчен. Мислеше, че съпругата му е твърде глупава, за да го усети, но не беше така. Джуъл знаеше от години, че той се вижда и с други жени. Винаги съществуваше опасността да се влюби в някоя от тях, но се боеше, че това вече се е случило. Джуъл знаеше как се държи Джеф, когато е влюбен. Всички признаци бяха налице. Ако наистина бе увлечен по някоя жена, Джеф бе способен да захвърли всичко — като герой от глупавите опери, които обичаше толкова много. Съпругът ѝ вероятно щеше да поиска развод.

Джуъл най-сетне стигна до спалнята. Тя смъкна спортния екип и се запъти към банята. Не искаше развод и щеше да се бори срещу него с всички средства. Макар че, ако трябваше да е искрена, не ѝ харесваше чак толкова да бъде госпожа Хенри. Парите на съпруга ѝ не можеха да ѝ купят място сред жените със синя кръв, които оглавяваха благотворителните мероприятия в полза на музея, болницата и симфоничния оркестър. Те приемаха даренията ѝ и дори я бяха

поканили да стане член на ръководството, но Джуъл все не успяваше да се включи в разговорите им за книги и политика. Касандра Райт участваше в много от тези инициативи и открито показваше враждебното си отношение към нея. По тази причина жените, с които госпожа Хенри искаше да се сближи, никога не я канеха в домовете си и тя не ходеше на вечерите и партитата около басейна в приятелски кръг, на които семействата им се сближаваха.

Джуъл и Джеф членуваха в труднодостъпния кънтри клуб, но тя не играеше нито тенис, нито бридж, а Джеф използваше клуба само за провеждане на тържествата на „ДжефСан“, затова Джуъл не успя да завърже приятелства и по тази линия.

Съпругите на служителите, работещи на ръководни длъжности в „ДжефСан“, се държаха любезно, но дистанцирано с Джуъл и тя ги разбираше. Приятелството със съпругата на шефа беше сложно нещо. Какво щеше да стане, ако се скараха с нея?

Жените, които най-много допадаха на Джуъл, бяха секретарките в „ДжефСан“. Независимо от възрастта им, всички се държаха като истински „момичета“, напук на феминистките измишльотини за свободата на жените.

Розета, вярната секретарка на Джеф, и Барбара, която отговаряше на телефона в предния офис, бяха точно от този тип хора, които допадаха на Джуъл. Тя знаеше колко щяха да се радват, ако ги покани на обяд край басейна с коктейли маргарита и клюки, но Джуъл не можеше да си го позволи. Тя бе госпожа Хенри и не ѝ подходдаше да се сприятелява със секретарки.

Джуъл влезе в душкабината, в която само парогенераторът струваше четири хиляди долара, и остави горещата вода да успокои мускулите ѝ след изтощителната тренировка.

Щеше ѝ се горещата вода да може да успокои и болката в душата ѝ. Макар че не беше влюбена в съпруга си, болеше я от мисълта, че той вече не я иска. Чувстваше се наранена от това, че Джеф дори не правеше усилия да се преструва.

Беше оправила уютното си легло и копнееше да си легне в него. Проклетата да е, ако остави някой да я изрита оттам!

Телефонът звънеше. В банята имаше допълнителен апарат. Тя се подсуши и вдигна слушалката. Обаждаше се Джеф.

— Следобед трябва да донесеш в офиса копие на нотариалния акт за къщата — кратко нареди той. — Влез в кабинета ми. Отвори най-долното чекмедже на бюрото вляво и...

— Защо ти е? — прекъсна го Джуъл. За миг усети, че изстива, въпреки парата под душа. Чудеше се какво е намислил Джеф. Дали това не беше телефонното обаждане, от което се ужасяваше? Наистина ли имаше друга жена, както тя подозираше?

— Трябва ми, Джуъл. Ще го намериш...

— Защо ти трябва нотариалният акт? — Гласът ѝ прозвуча истерично заради паниката.

— О, за бога, мисля да прехвърля къщата на твое име! Ще ти обясня, като дойдеш тук. Сега ще ме изслушаш ли, за да ти обясня къде е нотариалният акт?

Джуъл го остави да говори. Не се беше чувствала толкова щастлива от месеци насам. Щом Джеф искаше да прехвърли къщата на нейно име, значи нещата между двамата им не бяха толкова зле, колкото си мислеше тя. Щом Джеф се канеше да ѝ прехвърли къщата, значи нямаше намерение да я напуска.

Гуен се опита да се концентрира върху кекса с червени боровинки, който се опитваше да прави, но той ѝ се стори загубена кауза. Не успяваше да отмери точното количество хлебна сода и захар, защото ѝ идваше да затанцува из апартамента от щастие.

След три дни щеше да представи книгата си. Събитието щеше да се състои в една книжарница в градчето Лангам, което се намиреше на четиридесет и пет минути път северно от Райтстаун. Издателят ѝ искаше да добие представа какво я очаква на презентационното турне на книгата, което започваше в края на месеца. Стан щеше да пътува с нея до Лангам за морална подкрепа. После двамата щяха да прекарат нощта в очарователно хотелче в града, „за да добавят малко романтика към нейния триумф“, както се беше изразил съпругът ѝ.

Стан се вълнуваше не по-малко от нея. Той и Касандра сякаш се състезаваха за титлата „Най-горд от Гуен“. От момента, в който Стан беше потърсил помощ от майка ѝ, тя бе променила отношението си към него.

— Стенли има добро сърце. И наистина е загрижен за теб — каза Касандра на Гуен. Тя не твърдеше, че е умен или компетентен, но и тези думи в нейната уста бяха голяма похвала.

Гуен вече смяташе, че нещата не могат да се наредят по-добре, когато Стан реши, че е време да си купят къща. Гуен се развълнува, но реши, че трябва да изясни нещо с него.

— Знаеш, че ще се радвам да се преместим. Но искам също да знаеш, че се промених. Сега знам, че мога да бъда щастлива на всяко място, стига да съм с подходящия човек — каза му тя.

— Някой определен човек ли имаш предвид? — попита Стан.

— Има един мъж... Малко е упорит, постоянно има нужда от подстригване и така и не се научи да си хвърля чорапите в коша за пране, но изпитвам слабост към него...

— Колко голяма е тази слабост? — прошепна Стан.

Гуен направи знак с глава към спалнята.

— С радост ще ти покажа, когато пожелаеш...

След това забравиха за всичко. На следващия ден Стан я помоли да си уреди среща с агент по недвижимите имоти и Гуен започна да търси къща.

За кой ли път разгръщаше рекламната брошура със снимки на къщата, която вече бе видяла и искаше да покаже на Стан. Гуен бе изключително доволна от себе си. Тя не се беше спряла на някоя стара фермерска къща на края на света, както вероятно Стан очакваше от нея. Вместо това тя бе намерила къща в едно добре уредено, старомодно предградие, наречено Бруксайд. То бе достатъчно отдалечено от града, за да има дървета и птички, и същевременно бе достатъчно близко и оживено, за да се хареса на Стан. Бруксайд бе прекрасен. Животът бе прекрасен.

— Аз съм Стан Жирар. Наистина трябва да говоря с Марк Ското — каза Стан на секретарката, която вдигна телефона в офиса на Ското.
— Обаждам се за втори път.

— Знам това, господин Жирар — долетя високомерният отговор.
— Но както ви казах, господин Ското цял следобед говори по телефона с Токио и не мога да го прекъсна.

— Добре, в паузата му предайте следното съобщение. Мисля, че разкрих нещо, което може да се окаже много сериозно. Има грешка в данните в бюлетина на „ДжефСан“, който трябва да публикуваме този месец. Обявените цифри за печалбите на две от електроцентралите ни няма как да са верни. Работя и с двете електроцентрали и съм сигурен в това. Не знам откъде идва грешката. Опитах се да проследя източника, но честно казано, стигнах до задънена улица.

— Ще предам съобщението ви на господин Ското — отвърна секретарката, която изглеждаше леко обезпокоена. — Сигурна съм, че той ще се свърже с вас възможно най-скоро.

Очевидно важната работа на Марк Ското все пак можеше да бъде прекъсната, защото пет минути по-късно позвъни на Стан.

— Благодаря, че ме информира за това, Стан — каза Ското, след като го изслуша. — Лично ще се заема с въпроса и ще те държа в течение. — Мъжът говореше равно и спокойно. Може би прекалено спокойно. По-късно Стан щеше да си спомни това.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Стенли Жирар чака два дни, за да научи резултатите от разследването на Марк Ското по случая с раздутите цифри в бюлетина на „ДжефСан“, но той така и не се обади. Не изпрати дори имейл. Стан опита да му се обади в офиса, но оттам му отговориха, че господин Ското е на среща. Самият Стан не ходеше по срещи, макар те да се организираха ежедневно както преди. Той чуваше как колегите му трополят по коридорите в посока на конферентната зала, но никой не го канеше да се присъедини към тях. Вместо това разни секретарки и асистентки го информираха, че срещите, на които е трябвало да присъства, са били отменени. Казваха му, че ще го уведомят, когато срещите бъдат насрочени отново, но така и не се обаждаха повече. Спряха да му носят и купищата документация, която обикновено се появяваше в офиса му. Това не го притесняваше, защото ангажиментите и безполезните срещи никак не му липсваха, но всъщност май нямаше какво друго да прави.

На четвъртия ден го повикаха в мрачния хромиран офис на Джеф Хенри. Шефът му изглеждаше уморен и гневен. Той заговори директно и по същество:

— Стан, разбрах от Марк, че ровиш в някои данни на компанията, които изобщо не са твоя работа, ако трябва да бъде напълно искрен.

— Просто забелязах, че има грешка в бюлетина...

— Няма никакъв проблем. Марк преглежда лично този бюлетин, както и аз. Но благодарение на теб той загуби часове ценно време, за да прегледа целия бюлетин още веднъж, само за да установи, че няма никаква грешка.

— Но цифрите...

— Стан, за нас работи една от най-добрите счетоводни фирми в страната. Тези момчета са гениални. Завършили са Харвард и Йейл и са натрупали години стаж във фирми, които са в Топ 500 на списание „Форчън“. Въпреки цялото ми уважение към теб, мислиш ли, че с

твоята диплома за средно образование и няколкото вечерни курса към търговска гимназия би могъл да намериш грешка, която се е изплъзнала на тях?

Не мислеше. Но не му харесваше сарказмът, изписан на лицето на Джеф Хенри, и презрението в гласа му.

— Вярвам в това, което видях — отвърна той упорито. — И съм сигурен, че печалбата, която докладваме, е нереална.

— Много точно се изразяваш, Стан. — Гласът на Джеф вече преливаше от язвителност. — Нереална печалба. Ще запомня този израз. Позволи ми междувременно да ти разясня няколко факта от финансовия свят. Компания с мащабите на „ДжефСан“, която не може да се сравнява с дребен сервиз за електротехника, припечелващ жълти стотинки от подмяна на кабели на нощни лампи, зависи от добрия си имидж. Трудихме се твърде много за изграждането на репутацията на „ДжефСан“, за да позволим да бъде съсипана от някой недоволен служител.

— Никога не съм казвал...

— Достатъчно добронамерено се отнесох с теб, приятелю. Платих ти в брой, защото не пожела да приемеш акции на „ДжефСан“ в замяна на бизнеса си. Ходът ти е направо гениален, като се има предвид колко би струвал той сега. Ти така и не успя да се сработиш с екипа, а аз се правех, че не го забелязвам. Но стане ли въпрос за разпространяване на слухове...

— Зададох въпрос!

— Не знаеш какво говориш, по дяволите! И си прекалено упорит и арогантен, за да признаеш, че си сгрешил!

В този момент Стан си подаде оставката.

— Напуснал си? — извика Гуен. — Но защо, Стан? — Опита да скрие разочарованието си, но то пролича в тона ѝ. Беше толкова щастлива, преди това да се случи!

По лицето на Стан се четеше познатото упорито изражение, което означаваше, че няма намерение да ѝ дава обяснения. Той просто очакваше от нея да приеме, че е постъпил правилно.

— Не помисли ли, че би трябвало да обсъдиш това с мен?

— Не съм го планирал. Просто се случи.

— Такива неща не се случват просто така. Ти си го направил. Напуснал си.

— Не ми оставиха почти никакъв избор.

— Какво говориш?

— Много мислих над това, Гуен, и съм сигурен, че Хенри се опитваше да ме принуди да напусна.

— О, я стига!

— Виждал съм го как действа. Когато иска нещата да вървят добре, той се държи прекрасно. Но с мен се отнасяше като с отрепка. Предполагал е, че няма да го изтърпя.

Гуен не можеше да повярва. Джеф Хенри не би могъл да се държи така.

— В думите ти няма смисъл. Защо ще иска да напускаш?

— Започнах да задавам прекалено много въпроси и той поиска да изчезна. Сега, ако реша да разкажа на някого това, което ми е известно, ще съм в ролята на бивш служител, който не се е справил и е напуснал.

Стан вече бе споделил с нея подозренията си, че в „ДжефСан“ става нещо нередно, но Гуен не му вярваше. Ставаше въпрос за огромна престижна компания, възхвалявана от всички медии. Явно Стан преувеличаваше. Навярно е видял нещо, което не му е било ясно, и се е разтревожил прекалено. „Не мисля, че Стенли е достатъчно обигран, за да работи в екип с опитни играчи, които стигат до успеха лесно и бързо“, бе казала Каси. Гуен се гордееше със Стан и вярваше, че е успял да докаже на майка й, че греша. Но сега се оказваше, че Каси е била права. Ами Джуъл Хенри? Тя щеше да е въодушевена от мисълта, че съпругът на Гуен не е успял да се справи в „ДжефСан“.

— Не преувеличаваш ли? — попита Гуен. — Това ми прилича на конспиративна теория.

— Знам какво видях, Гуен.

— Сигурна съм, че то си има логично обяснение.

— Поисках обяснение, но никой не пожела да ми го даде. Те подправят документацията!

— Просто не ми се вярва, че човек като Джеф Хенри би направил нещо такова.

— Но вярваш, че съпругът ти е прекалено глупав, за да разбира от елементарна математика!

— Не съм казвала това! — Но си го беше помислила. Може би не точно това, но почти. — Имах предвид, че Джеф е гениален бизнесмен и едва ли му се налага да подправя документацията...

— О, да, знам за чувствата ти към Джеф Хенри! — ядоса се Стан.

— Това пък какво трябва да означава?

— Падаш си по него.

— Не е честно! Ужасно е от твоя страна, че го казваш! — Гуен се запита дали не я заболя толкова заради факта че обвинението не беше лишено от истина.

— Добре, ти може и да не си падаш по него, но той със сигурност има чувства към теб. Лигите му потичат, щом те види. А на теб това ти харесва.

— Какво?

— Знаеш какво чувства, Гуен, и това ти харесва. Той е съпруг на Джуъл, а ти винаги си й завиждала.

— Джеф Хенри ми е приятел, ясно ли ти е? Наистина го харесвам. Нещо повече, задължена съм му.

— Защото осигури работа на глупавия ти съпруг? Работа, каквато хора като теб разбират?

— „Хора като мен“? — Гуен никога не бе изпитвала такъв гняв. Не беше виждала и Стан толкова ядосан. Очевидно дълго време го беше мислил. — Какво, по дяволите, имаш предвид?

— Сноби като теб и майка ти!

— Не съм сноб и изобщо не приличам на майка ми!

— За малко да ме заблудиш.

На Гуен й идваше да го зашлеви.

— Първия път, когато видя този апартамент, си помислих, че ще припаднеш — продължи той с презрение. — Мислеше си, че Джеф Хенри и работата в компанията му, която напълно подобаващо за егоцентризма му носи неговото име, ще ти осигурят отново начина на живот, който заслужаваш. Затова ти е толкова скъп и добър приятел.

— Добър приятел ми е, защото ми помогна! Като заговорихме за егоцентризъм, не всичко в живота ми се върти около теб! — Тя разказа на Стан накратко и със стаен гняв за колекцията от стъклени животинки, която Джеф бе открил. — Ако не беше Джеф, нямаше да започна да пиша! — завърши тя, останала без дъх. След това се взря в

лицето на Стан. Ако можеше, щеше да върне думите назад. Стан, който я познаваше толкова добре, бе разбрал какво е означавало за нея да види онези стъклени фигури. Той разбираше какво е направил за нея Джеф. Съпругът ѝ, който толкова се гордееше с кариерата ѝ на писател и своя принос в нея, бе дълбоко наранен.

— Стан, не исках да прозвучи така.

— Напротив — отвърна той тихо.

— Ти ме нарече сноб и каза, че завиждам на Джуъл. Каза, че съм като майка ми и аз се ядосах... — Тя млъкна. — Ти помогна за издаването на книгата и... — започна тя отново.

— Виж, не мисля, че ще дойда с теб в Лангам утре вечер — прекъсна я той. После се обърна и излезе.

Гуен искаше да го повика, но гневът отново се надигна в нея. Представянето в библиотеката бе едно от най-важните неща в живота ѝ и тя разчиташе на подкрепата му. Сега съпругът ѝ я изоставяше заради една глупава кавга, точно когато имаше най-голяма нужда от него. Гуен внезапно се почувства отново като малко момиченце, което знае, че ако направи нещо нередно, майка ѝ няма да я иска. Но тя не беше направила нищо лошо. Кавгата не беше по нейна вина. Стан я беше започнал.

— Може би наистина е по-добре да не идваш — викна тя след него.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Главата на Джеф се пръскаше от главоболие. То го измъчваше още от малката сцена, която бе изиграл предишния ден, принуждавайки Стан Жирар да напусне работа. Ако мъжът не се беше хванал на тази въдица, Джеф щеше да се види принуден да го уволни, което по-късно щеше да изглежда много подозрително, ако Стан се явеше в съда, за да свидетелства срещу служителите на „ДжефСан“ и собственика на компанията.

Не че щеше да има съдебен процес. Нямахме да има и разследване и никой нямаше да свидетелства срещу служителите на „ДжефСан“ или срещу Джеф Хенри. Компанията все още имаше своя шанс. Спасението щеше да дойде от Токио, Лондон или Дубай. Но дори и това да не се случи, докато се разнесе пушекът, никой нямаше и да разбере какво се е случило. На Джеф, Марк и счетоводителите просто им трябваше достатъчно време, за да запълнят всички липси. Това беше всичко, от което се нуждаеха сега. Време.

Джеф затвори очи. Те действаша предпазливо и добре си изиграваха картите. Но в документацията винаги оставаха следи и някой можеше да започне да задава неудобни въпроси — като Стан Жирар, който вече не работеше в компанията и се беше измъкнал от капана.

Несъответствието в цифрите, което той бе забелязал, бе замаскирано отново. А в случай че Стенли реши да разкаже на някой за това, обвинението щеше да звучи неправдоподобно от устата на един бивш служител.

Джеф се сети за деня, в който нае съпруга на Гуен. Тогава си бе помислил, че Стан е по-обигран и корав, отколкото изглежда. Никога не би го наел, ако не беше Гуен. В това бе цялата ирония.

Джеф погледна бюрото си. В миналото, когато се гордееше с бизнеса и работата си, лъскавото му бюро винаги беше напълно опразнено, преди да си тръгне към къщи. Без значение до колко късно му се налагаше да остане, той довършваше всяка започната работа.

Сега пред него се издигаше малка планина от документи и дори само мисълта, че трябва да ги прочете, го караше да се чувства уморен. Главоболието му като че ли бе намаляло. Той се изправи, грабна документите и без да ги чете, ги пусна през машината за унищожаване на документи. Това бе единият от начините да се справи със следата в документацията.

Тази вечер Джеф мислеше да се измъкне от работа. Той се беше обадил в рекламния отдел на издателството, което щеше да публикува книгата на Гуен, и бе научил, че тази вечер тя ще представи за пръв път книгата си в библиотеката в Лангам. Джеф щеше да присъства. Сега надеждата, че ще види Гуен, бе единственото, което го крепеше. Трябваше да я накара да осъзнае, че тя е единственото хубаво нещо в живота му. Главоболието му бе изчезнало. Джеф се беше обадил по-рано на Джуъл, за да ѝ каже, че тази вечер няма да се прибира, защото му се налага да пътува извън града. Както очакваше, тя не си бе направила труда да го попита къде отива и с каква цел и той бе затворил телефона с въздишка на облекчение.

Истинско предимство беше да имаш съпруга, която не се интересува достатъчно от теб, за да те разпитва.

Джуъл си приготвяше нещата, които щяха да ѝ трябват през нощта. Тя се беше обадила на секретарката на Джеф и бе разбрала, че мистериозната му командировка беше до Лангам. Тя бе решила да отиде дотам с колата си и да го изненада, като се появи в романтичното хотелче, единствено в града, в което съпругът ѝ беше отседнал. Преди седмица нямаше и да си помисли за такова нещо. Бяха изминали години, откак омаяният от любов Джеф настояваше да го придружава в командировките му, за да се изфука с нея и да си позволи кратки интимни паузи между две бизнес срещи.

Но преди три дни той ѝ бе прехвърлил къщата. Джеф я беше информирал, че е прехвърлил и други активи на нейно име. Джуъл не беше толкова глупава, че да сметне това за подарък. Сигурна беше, че в основата на това прехвърляне е някаква бизнес причина. И все пак съпругът ѝ не би го направил, ако не ѝ се доверяваше. И което бе още по-важно, не би го направил, ако планираше да се разведе с нея. По тази причина тя реши, че би могла да отиде до Лангам, да вземе със

себе си най-хубавата си нощница и парфюм. Щеше ѝ се да опита да разпали отново стария огън в Джеф. Може би в крайна сметка бракът им не бе загинал.

Тя приключи с опаковането на багажа си и слезе на долния етаж, за да го качи в колата.

През целия ден Стан очакваше Гуен да каже, че иска да я придружи в Лангам. С такова нетърпение бе чакал да я види, застанала пред заплепената публика, четейки книгата си. Той бе очаквал с нетърпение и нощта, която щеше да последва. Десетки пъти искаше да ѝ каже, че съжалява за скарването, макар че това не отговаряше на истината. Стан не можеше да прогони от ума си представата за това как Гуен стои до Джеф Хенри в Музея на стъклото и гледа подаръка, който Джеф ѝ бе направил. Откриването на тези фигури беше подарък, какъвто един мъж би направил, ако иска да се хареса на една жена и да я спечели. Джеф Хенри не искаше да бъдат просто приятели с Гуен. Той искаше много повече.

Стан бе обвинил съпругата си, че се е увлякла по Джеф Хенри от завист към Джуъл. Той обаче се чудеше дали няма и нещо повече. Гуен не бе повярвала на твърденията му, че в „ДжефСан“ има нещо гнило, и бе защитила Джеф Хенри с ярост, която го бе изненадала. Това бе разтърсило Стан повече, отколкото бе готов да си признае. Той бе сигурен в това, което бе видял, и бе убеден, че цифрите никога не лъжат. Въпреки това се питаше дали Джеф не е бил прав. Допускаше, че може би се е сблъскал с някакъв счетоводен метод, който не разбира. Стенли се чудеше най-вече дали не бе търсил съзнателно нещо такова, дали не бе станал жертва на собствената си завист. Докато се караха с Гуен, Стан бе осъзнал, че завижда на Хенри от месеци, може би от деня, в който работеше в компанията му. Погледни се, Стан! А ако си вдигнал целия този шум за нищо?

Гуен се насочи към входната врата на апартамента, понесла куфара, екземпляр от книгата и подготвената анотация за презентацията. Стан се запъти към вратата. Канеше се да ѝ каже: „Ще те откарам. Искам да дойда“. Стори му се, че лицето ѝ се проясни, сякаш бе разбрала какво се кани да направи, но думите не излизаха от устата му. Вместо това в съзнанието му изникна образът на Гуен, която

съзерцава стъклениите фигурки, поръчани от баща ѝ. Не можеше да забрави, че не беше споделила това с него.

— Карай внимателно — каза той.

Лицето на Гуен посърна. Тя кимна и излезе от апартамента.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Презентацията в библиотеката на Лангам се оказа голям успех. Децата и родителите им слушаха Гуен в захлас, което я беше поласкало. Те останаха след четенето и задаваха въпроси, хапваха от почерпката, осигурена от библиотеката, и се редяха на опашка, за да вземат автограф от Гуен.

Изглежда, всички си прекарваха добре и Гуен си помисли, че биха могли да останат там с часове, ако не се бяха чули няколко гръмотевици, които предвещаваха буря. Чак тогава родителите започнаха да прибират децата си и се втурнаха към колите, за да изпреварят дъжда.

— Ще отседнете в „Лангам Ин“, нали? — попита библиотекарката, която изпращаше Гуен до вратата. — Намира се в старата част на града. Ако искате, мога да помоля някой да ви покаже пътя дотам.

— Благодаря ви, но мисля, че и сама ще го намеря — отвърна Гуен. Не искаше доброволец, който да ѝ покаже пътя до хотела, а Стан, който да я обгърне с нежност и внимание.

Представянето в библиотеката продължи малко повече от два часа. Започнаха още в пет заради децата и сега Гуен разполагаше с цяла вечност. Вечерта щеше да ѝ се стори ужасно дълга, защото трябваше да я прекара сама в хотелската стая в град, в който не познаваше никого. Идеята ѝ беше допаднала преди седмици, когато направи резервация в „Лангам Ин“, но тогава мислеше, че Стан ще бъде с нея. Гуен беше решила, че ще отпразнуват събитието заедно с вечеря и може би няколко чаши шампанско. Точно сега имаше нужда да пийне шампанско. Беше се справила добре, а нямаше с кого да сподели момента.

До последната минута тя таеше надежда, че Стан ще се появи. Надяваше се, че следващия път, когато погледне към препълнената зала, ще го види сред зрителите, взрян в нея с нежната си, изпълнена с

гордост усмивка, в очакване да я аплодира на финала. Той обаче не беше дошъл.

Гуен знаеше, че го бе наранила наистина дълбоко. Мразеше се, задето му разказа за стъклените фигурки. Това беше глупаво и подло от нейна страна. Но той също бе изрекъл думи, които я нараниха, а после я беше изоставил.

Гуен се запъти към колата си, паркирана пред библиотеката. След успешната вечер внезапно я заля изтощение и разочарование. Може би трябваше да отмени резервацията си в „Лангам Ин“ и да се върне у дома.

— Гуен! — извика познат глас зад гърба ѝ. Тя се обърна и видя Джеф, който се приближаваше към нея широко усмихнат.

„О, боже!“, помисли си тя. Не знаеше как да реагира.

— Браво! Беше чудесна! — похвали я той.

— Джеф! Какво търсиш тук?

Джеф смяташе да каже на Гуен, че е дошъл в Лангам по работа. Мислеше да се държи така, сякаш срещата им е приятна изненада за него. Смяташе да каже: „Виж ти какъв късмет!“, но когато я видя, разбра, че трябва да е искрен. Време беше да разбере, че е единствената светлина в живота му, смисълът на съществуването му.

— Държах да присъствам на представянето на книгата ти — каза ѝ той. — Нали не си решила, че ще го пропусна?

— Не съм очаквала... не те видях.

— Стоях в една ниша. Боях се да не те разсейвам. — Той се огледа. — Сама ли си? — Джеф вече знаеше, че Гуен е сама. От безопасната си ниша той бе огледал публиката и бе видял, че съпругът ѝ не си беше направил труда да дойде. Стан може и да беше по-умен, отколкото Джеф мислеше, но си оставаше глупак по отношение на жените. Така бе по-добре. Гуен щеше да види кой си е направил труда да дойде заради нея.

— Да, сама съм — отвърна тя.

— Е, не бива да го допуснем в тази невероятна вечер! — каза той жизнерадостно. — Позволи ми да те заведа на вечеря. Чух, че в „Лангам Ин“ предлагат страхотна кухня.

— Аз смятах да се връщам у дома... — каза тя нерешително. В този момент ливна пороен дъжд.

— Не можеш да шофираш в това време — извика той през тътена на гръмотевиците. — Хайде, ще се срещнем в хотела.

Тя се поколеба, но само за миг, защото усети как започна да подгизва.

— Добре — отвърна Гуен и се втурна към колата. Джеф изчака, докато се увери, че поема към „Лангам Ин“, после изтича до ламборгинито.

Джуъл спря на паркинга пред „Лангам Ин“. Смяташе да пристигне по-рано, за да може да се промъкне в стаята на Джеф и да го изненада, но сви в погрешна посока и се загуби. Тя огледа паркинга, търсейки колата на Джеф, но не видя ламборгинито. Значи още не се бе настанил и имаше възможност да го изненада.

Тя паркира и зачака дъждът да утихне. Не се беше сетила да вземе чадър. А след като смяташе да прелъсти съпруга си, не можеше да си позволи да заприлича на мокра мишка.

След няколко минути Джуъл реши, че дъждът няма скоро да спре и ще се наложи да притича. Тогава чу познатото ръмжене и видя лаборгинито, което спря пред хотела. Джуъл вече не можеше да го изненада и затова реши да му покаже, че е тук. Видя го да излиза от колата и тъкмо се канеше да извика, когато забеляза, че той не бърза да влезе в хотела. Стоеше изправен до колата и дъждът валеше върху него. Очевидно чакаше някого. В паркинга влезе още една кола и той махна на шофьора да паркира до ламборгинито. Чуждата кола спря на мястото до Джеф. В светлината, струяща от прозорците на хотела, Джуъл видя как вратата на колата се отвори и от нея излезе една жена с коса, бухнала като ръждивочервеникав облак край лицето ѝ. Джуъл видя как съпругът ѝ пристъпи напред, свали самото на ушития по поръчка костюм за пет хиляди долара и го задържа над главата на жената, за да я предпази от дъжда, докато тичаха заедно към хотела. Джуъл замръзна. Тя усети как стомахът ѝ се преобърна. На предната фасада на „Лангам Ин“ имаше два големи еркерна прозореца. През тях се виждаше цялото фойе.

Джуъл излезе от колата, притича до хотела и с мъка си проправи път между плътната редица чемширови храсти под прозорците. Потискайки съпротивата си при мисълта за всички онези унижителни

сцени с ревниви жени и изневеряващи мъже от старите ленти, тя застана там в калта, за да шпионира мъжа си.

Гуен беше объркана. Мило беше от страна на Джеф да дойде на представянето на книгата ѝ. Но защо се чувстваше неудобно от това? Той я беше повел към фоайето на хотела, за да се скрият от дъжда. Всеки джентълмен щеше да го направи. А сега искаше да я заведе на вечеря. Това бе всичко.

— Струва ми се обещаващо — каза той, докато четеше менюто, окачено пред салона, и се усмихваше ентусиазирано. Може би прекалено ентусиазирано. А може би тя си въобразяваше някои неща само защото Стан бе обвинил Джеф, че изпитва чувства към нея. „Лигите му потичат, щом те види“, бе казал Стан. Той беше казал също, че Гуен го знае и че това ѝ харесва. Не беше честно. Джеф никога не бе направил нещо, с което да намекне, че желае да са повече от приятели. Сега той искаше само да отпразнуват успеха ѝ, на който нейният съпруг не си бе направил труда да стане свидетел. Всичко беше съвсем безобидно. Или не беше? Възможно ли бе толкова ангажиран мъж като него да зареже всичко и да отиде в друг град, за да отпразнува успеха на една жена само защото иска да ѝ бъде приятел?

— Джеф — каза Гуен, — много съм ти благодарна, че си дошъл тук, но предвид случилото се между теб и Стан се боя, че се чувствам малко неловко...

В отговор на думите ѝ той грабна ръката ѝ.

— О, недей! — умолително каза Джеф. — Раздялата ни със Стан е за негово добро. Не мисля, че той някога действително е искал да работи за „ДжефСан“. Просто си изпуснахме нервите. Но не би трябвало да допускаме това да ни попречи.

Той вдигна ръцете ѝ до устните си и ги целуна една след друга. После отново я погледна. В този момент тя го видя в очите му и вече не можеше да го обърка. Тогава проумя всичко. Стан беше прав за Джеф. Майка ѝ беше права, когато я предупреди преди толкова време. Гуен се почувства като пълна глупачка. Тя се ласкаеше от вниманието на Джеф. Наистина ѝ харесваше да превъзхожда красивата, чаровна Джуъл, сякаш бяха безгрижни, съперничещи си тийнейджърки. Гуен се беше държала безотговорно, детински и ужасно неразумно.

Тя се опита да измъкне внимателно ръцете си, но Джеф продължаваше да ги държи.

— Това, което съществува между нас, е нещо много специално, Гуен. Не съм имал такова... приятелство... с никоя друга жена. — Той замълча за момент. — Не позволявай на Стан да застане между нас. — Гуен не се сдържа и потрепери. — Студено ти е — каза Джеф нежно.

— Заради дъжда е... — заекна тя. — Намокри ме... Мисля, че трябва да се кача горе и да се преоблека.

— Добра идея. И двамата трябва да го направим. — Той пусна ръцете ѝ и натисна бутона на асансьора. — Ти си на шестия етаж — каза той, когато вратите на асансьора се отвориха. — Аз също.

Лицето на Джуъл бе издрано от клоните на чемшира, а обувките ѝ затъваха в калта. За първи път в живота не ѝ пукаше как изглежда. Тя беше видяла как съпругът ѝ хвана ръцете на Гуен и ги целуна. Той никога не беше гледал Джуъл с такава нежност. Дори в началото, когато бяха заедно, не бе държал ръцете ѝ така, сякаш са нещо невероятно крехко и ценно. Двамата с Гуен се качиха в асансьора. Индикаторът показва, че слизат на един и същи етаж. Не ѝ беше нужно повече, за да разбере какво се случва между съпруга ѝ и Гуен Райт. Гуен беше жената, от която Джуъл се беше страхувала през всички тези месеци. Тя беше жената, която Джеф обичаше и заради която той можеше да разруши живота си, като поиска развод. Гуен, на която всичко ѝ се поднасяше на сребърен поднос, а тя не заслужаваше нищо от това! Гуен, която бе дъщеря на неверния съпруг на Касандра Райт и неговата любовница... На Джуъл ѝ идваше да размаже лицето на момичето в някоя стена. Искеше да издере кожата ѝ с перфектно направения си маникюр, докато не ѝ потече кръв. Искеше да я удрия, да я осакати, да я нарани... Тя се провря с усилие през чемшировите храсти и се затича към колата си.

В кабината на асансьора Джеф не спираше да говори за представянето на книгата на Гуен, сякаш не се случваше нищо друго.

— Наблюдавах публиката ти тази вечер — каза той. — Децата бяха като омагьосани. Предричам ти, че един ден Аби ще заеме

мястото си до Мечо Пух и героите на Доктор Зюс^[1].

— Тя е само една малка катеричка, която се опитва да разбере коя е и какво иска — опита се Гуен да отхвърли комплимента.

— Не правим ли и ние същото? — попита той, взрян в очите ѝ с особена настойчивост, сякаш търсеше отговор на друг въпрос.

За неин късмет в този момент вратите на асансьора милостиво се отвориха.

— Не мисля, че ще мога да хапна нещо тази вечер — каза Гуен и излезе в коридора. — Мисля да прескоча вечерята. — Тя протегна ръка, за да се ръкува с Джеф. Той не я пое. Отново се усмихваше с онази отчаяна усмивка. — Благодаря ти, че дойде чак дотук — каза тя неуверено.

— За мен беше удоволствие. — Той не помръдна. Когато Гуен се извърна и се запъти към стаята си, Джеф я последва. Стигнаха до вратата на стаята ѝ. Гуен отвори чантата си и затършува за ключовете. — Наистина съм ти адски благодарна, че дойде. Много мило от твоя страна...

Джеф гледаше как Гуен рови в чантата си. Тя беше нервна. Не искаше да седят на дълга вечеря, като знаеше какво ще последва. Затова бе отказала да вечеря. Най-сетне бе проумяла какво се случва помежду им — забележката ѝ за малката катеричка доказваше това — и сега не искаше да чака повече... Сигурно това беше причината.

Гуен намери ключа, но той се изплъзна между пръстите ѝ и падна на килима до краката му. Джеф се наведе преди нея и го грабна. След това мушна ключа в ключалката, отвори вратата и понечи да влезе в стаята ѝ.

По-късно на Гуен ѝ се струваше, че бе наблюдавала последвалите събития като зрител, без да участва в тях. Видя себе си застанала на вратата, в опит да препречи пътя на един мъж, който приличаше на Джеф, но не можеше да е Джеф, защото той не би направил това. Чу непознатият Джеф да прошепва в ухото ѝ, докато се опитваше да преодолее съпротивата ѝ, че тя е единственото нещо, което има значение за него, и не може да си позволи да я загуби. Тя чу как една друга Гуен, която не познаваше, му казва да не прави това. Тази друга Гуен отблъсна непознатия Джеф, но загуби равновесие и когато той отстъпи назад, падна на пода. Чу се остро изпукване като от счупено. Гуен вече не наблюдаваше всичко от разстояние, защото в

този миг болката я прониза и се стрелна като нажежена светкавица от китката към рамото ѝ. От замайването, което дойде с болката, на Гуен ѝ се догади. Тя вдигна поглед към Джеф и от очите ѝ бликнаха сълзи. Лежеше безпомощно на пода, а хубавите му мокасини от скъпа кожа бяха на сантиметри от лицето ѝ. Сигурно разбираше колко я боли. Наивно зачака да ѝ помогне да се изправи.

— Уличница! — просъска Джеф. — Дразниш мъжете, караш ги да си мислят... върви по дяволите! Да върви по дяволите всичко! — Той се обърна и излезе.

[1] Теодор Зюс Гейзъл (1904–1991 г.) — американски писател и аниматор, известен най-вече с детските си книги, написани под псевдонима Доктор Зюс. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Гуен не знаеше колко време е лежала на пода. Постепенно парещата болка утихна и тя успя да се изправи на крака и да затвори вратата. Внимателно опита да раздвижи пръстите си, защото беше чула, че ако може да го направи, това би означавало, че ръката ѝ не е счупена. Опитът се оказа успешен, макар че ѝ причини допълнителни страдания. Тя успя да раздвижи пръсти. Просто беше навехнала лошо ръката си. В стаята ѝ имаше кофичка с лед и тя пхна ръката си в нея. Държа я, докато се вкочани. Китката ѝ отече, но болката се притъпи. Гуен носеше аспириин в чантата си и глътна две таблетки. Бавно и мъчително събра нещата си и ги сложи в куфара. За нищо на света нямаше да остане в тази стая през нощта.

Пътят лъкатушеше, а Джуъл караше с опасно висока скорост. Тя го осъзнаваше, но не я беше грижа за това. Искаше да избяга колкото е възможно по-далеч от Лангам и противната картина, в която съпругът ѝ целуваше ръцете на Гуен. Гуен Жирар! Не, по дяволите, тя беше Гуен Райт! Няма значение, че се бе омъжила за загубеняк от работническата класа. Тя си оставаше разглезената дъщеря на Касандра Райт, която винаги получаваше всичко, което пожелае. Сега имаше и съпруга на Джуъл.

Завоят отпред бе остър и бетонният разделител по средата на пътя изскочи пред Джуъл сякаш от нищото. Тя рязко натисна спирачката и усети как колата поднася първо наляво, а после надясно. Задните гуми загубиха сцепление, колата се завъртя, а разделителят се приближи още повече. Джуъл изтръпна в очакване на удара. В последната секунда колата спря на сантиметри от преградата. Ако имаше още някой на пътя, ако колата бе отишла малко по-вдясно...

Разтреперана, Джуъл запали двигателя и подкара колата бавно и внимателно към следващия изход. Малко след това видя една денонощна закусвалня и паркира между два камиона. Тя остана в

колата, разлюляна от напрежение, и осъзна, че се е разминала на косъм с катастрофата.

Можеше да загине! И за всичко бе виновна Гуен Райт. Невзрачната, скучна Гуен, която бе успяла да открадне съпруга на Джуъл! Сълзите рiekнаха по страните ѝ, тялото ѝ се разтърси от ридания. Джуъл плака, докато от гърлото ѝ започнаха да излизат само откъслечни хрипове. С треперещи ръце тя изрови мобилния си телефон от дамската чанта и набра номера на „Справки“ в Райтстаун.

Стан чакаше Гуен да се обади. Вече би трябвало да е приключила с презентацията и навярно бе в хотелската стая. Искаше да ѝ каже колко съжалява, че не е там с нея. Гуен трябваше да знае, че копнее да я чуе. Тя винаги правеше първата стъпка към помирение, когато се караха. Съпругата му щеше да се обади. И тогава щеше да ѝ каже, че може би е грешил по отношение на Джеф Хенри, макар и да не вярваше в това.

Но Гуен не се обаждаше. Той погледна часовника си. Щеше да ѝ даде още пет минути, след това сам щеше да позвъни. Запъти се към кухнята, за да си налее вода, и телефонът иззвъня.

— Гуен! — радостно каза той по телефона. — Гуен, скъпа...

— Ако искаш да знаеш къде е скъпата ти жена, пробвай да я потърсиш в стаята на съпруга ми в „Лангам Ин“ — прошепна задъхан, смътно познат глас.

— Джуъл? Ти ли си?

— Да — извика Джуъл. — Той каза, че ще работи. Отидох там, за да го видя. Мислех, че нещата ще се оправят...

— Джуъл, къде си?

— Той прехвърли проклетата къща на мое име! — Думите ѝ бяха сподавени от ридания. — Прехвърли по-голямата част от ценните си книжа на мое име. Един мъж не би го направил, ако се кани да си тръгне, или поне така си мислех.

— Не разбирам за какво говориш...

— За Джеф! — извика тя. — И за твоята идеална жена. Те бяха там заедно. Видях ги на паркинга на хотела. Двамата се качиха заедно в асансьора. Бог знае от колко време се срещат така...

— Джуъл, нещо не си разбрала. Гуен отиде в Лангам за представянето...

— Не ми пука защо е отишла там! Знаех, че той ще ме напусне заради друга жена. Но Гуен!... Щях да го понеса, ако беше която и да било друга жена, но не и тя! Можех да...

Стан я прекъсна:

— Трябва да затварям, Джуъл — каза той и затвори телефона.

Той закрочи из стаята, опитвайки да проясни съзнанието си. Джуъл беше наговорила абсурдни неща. До вчера планираха да отидат заедно в Лангам, така че не бе възможно съпругата му да си е уредила тайна среща с любовник, дори ако се допуснеше, че е способна на такова нещо. А той не го мислеше. Но Хенри бе друга работа. Той беше способен на всичко, включително да последва Гуен на презентацията и да се опита да я прелъсти, докато е сама и уязвима. А тя щеше да е много уязвима съвсем сама в онзи хотел в Лангам.

Той се втурна да вземе ключовете от бюфета. Откъм входната врата се чу звук, подобен на драскане. Сякаш някой се опитваше да отключи, после звънецът иззвъня. Той отвори вратата. Гуен стоеше на прага. Косата ѝ беше подгизнала от дъжда, а лицето ѝ изглеждаше изтощено и бледо. В лявата си ръка носеше куфара, а около китката на дясната ѝ ръка беше увита дебела хавлия, от която се процеждаше вода.

— Ти беше прав — промълви тя. — Толкова съжалявам!

Стан я прегърна, но тя внезапно изохка: „Ръката ми!“. После Гуен се заплака.

Отне му известно време, докато научи цялата история от нея. После Гуен се опита да го убеди, че няма нужда да я води на лекар, защото само си е навехнала ръката. Той я смъмри нежно, че бе шофирала до дома, вместо да му се обади, за да отиде и да я прибере. Гуен му обясни, че е била толкова разстроена, че е предпочела да шофира с наранена китка, отколкото да остане в хотелската стая дори минута. При това дясната ѝ китка беше наранена, а тя бе левичарка. Стан заплаши, че ще намери Джеф Хенри и ще го убие, а съпругата му го умоляваше да не се занимава с това, защото вината отчасти бе нейна. Той млъкна, защото му се стори, че Гуен ще заплаче отново, но си обеща, че много скоро ще се срещне с господин Хенри. После Стан я отведе в банята и остана на пост пред вратата, докато тя си вземаше

горещ душ, подсуши я сам с най-голямата хавлия, която успя да намери, и я отнесе в леглото. Той лежа до нея и я слуша как му разказваше за представянето и хубавата част от вечерта, преди Джеф да се появи на паркинга пред библиотеката.

След известно време Гуен се унесе. Стенли я беше прегърнал внимателно, за да не нарани навехнатата китка, и заспа до нея облечен, тъй като не искаше да я буди.

По някое време през нощта Гуен се събуди от болка в китката и Стенли стана, за да ѝ донесе аспирин, след което се съблече. Тъкмо се настаняваше до нея, когато се изправи рязко в леглото. Нещо важно бе изплувало от подсъзнанието му. Не му беше обърнал внимание, защото се бяха случили толкова други неща, но сега си го припомни. Беше нещо, което Джуъл му бе казала.

На следващата сутрин Стан се събуди преди Гуен и се обади по телефона на тъща си. Каси ставаше рано и затова отговори на второто позвъняване.

— Имам проблем и не знам към кого да се обърна — започна Стан. — Мисля, че в „ДжефСан“ става нещо. — Той разказа накратко на Каси за несъответстващите цифри, за начина, по който се бяха отнесли с него, след като бе съобщил откритието си, и за последния си разговор с Джеф Хенри, който го бе принудил да напусне.

— Струва ми се доста подозрително — замислено отвърна тя. — Но може да е било и неволна грешка.

— И аз си го помислих — призна Стан. — Но после чух, че Джеф Хенри прехвърля всичките си ценни книжа на името на съпругата си.

От другата страна на линията последва дълго мълчание, после той чу Касандра да поема дълбоко дъх.

— По-добре е да не казваш нищо повече, докато не проверя нещата — каза тя. — Ще те осведомя какво съм открила.

— Ще чакам да ми се обадиш.

— Стан?

— Да.

— Притежаваш ли някакви акции на „ДжефСан“?

— Не. Така и не купих, когато имах тази възможност.

— Слава богу!

Сгромолясването на корпорация „ДжефСан“ дойде като гръм от ясно небе. Малцина можеха да проумеят какво се бе случило в лъскавите офиси от хром и стъкло в Тексас, Ню Йорк и Райтстаун. Ако имаше повече време, спасението за компанията можеше да дойде от Токио, Лондон или Дубай и никой никога нямаше да разбере за станалото. Но времето беше изтекло, късметът бе изневерил на „ДжефСан“ и скоро вълните, предизвикани от това сътресение се разпростряха в бизнес средите.

Учените глави от Уолстрийт съобщиха, че всичко е започнало от малко затънтено градче в Нова Англия. Касандра Райт — дискретният, но влиятелен изпълнителен директор на стъклозавода „Райт“, по някакъв начин бе надушила нещо гнило в „ДжефСан“ и беше алармирала Томи Рубин — борсов анализатор и водещ на популярно радиопредаване за финансовите пазари. Томи се беше по-разровил тук и там и три седмици по-късно бе започнал да съветва слушателите си да се отърват от акциите на „ДжефСан“. Малко след това пясъчната кула, която представляваше „ДжефСан“, рухна, а останалото, както се казва, е история.

Учители в Джорджия и държавни служители в Калифорния внезапно разбраха, че не могат и да помислят за пенсиониране, защото пенсионните им фондове, инвестирани в акции на „ДжефСан“, сега струаха жълти стотинки. Пенсионерите, които се бяха доверили на обещанията на компанията, бяха лишени от финансова независимост на преклонна възраст и се налагаше да живеят от милостта на децата си. Родителите, които бяха повярвали, че парите, спестени за колежа на децата им, са на сигурно място във великата компания на Джеф Хенри, сега нямаха и стотинка, която да предложат на завършилите гимназисти. Повечето бивши колеги на Стан в „ДжефСан“ се бяха възползвали от шанса да закупят акции и сега бяха разорени. Джефри Хенри се беше превърнал в един от най-мразените хора в Америка. Последваха неизбежните разследвания. „Наеми си най-добрия адвокат, защото ще имаш нужда от него“. Това беше съветът на директора на счетоводната фирма от Ню Йорк към Джеф. Но той му го бе дал преди неговият собствен адвокат да го убеди да съдейства на властите при

разследването на Джефри Хенри. Марк Ското вече се беше съгласил на сделка.

В голямата си, подобна на мавзолей къща Джуъл изпадна в паника. Някога си мислеше, че най-лошото, което може да ѝ се случи, е любовна връзка между съпруга ѝ и Гуен. Тя го беше обвинила и той бе отрекъл толкова яростно, че тя наистина му повярва. Джуъл си отдъхна, след като се увери, че най-големият ѝ страх се бе оказал напразен. Животът не можеше вече да я изненада. Поне така си мислеше. Сега се оказваше, че е грешила.

— Какво искаш да кажеш? Какви ги говориш, по дяволите? В затвора ли ще те вкарат? — крещеше тя на съпруга си.

Той бе свалил сакото си и облян в пот, се беше отпуснал на стола, който се намираще най-близко до вратата на подобния на пещера хол.

Джеф потърка челото си, сякаш го измъчваше главоболие.

— Мисля, че ти го обясних няколко пъти. Какво повече искаш да ти кажа, за бога? Все още не са ме вкарали в затвора. Успокой се!

— Не разбирам какво става!

— Престани да викаш. Естествено, че не разбираш. Ти нямаш никаква представа от закони. Не знаеш нищо за парите. Знаеш само как да ги харчиш.

Той седеше с протегнати крака и разтриваше с една ръка челото си, а с другата ровеше в купата с ядки на масата до стола му. Ядките издаваха отвратителен звук, когато ги хрускаше. Джуъл се взираше в него упорито, сякаш се опитваше да си спомни лицето и името на някой непознат. Вратовръзката му бе разхлабена и гърдите му се повдигаха неравномерно.

— Щях да се справя — продължи той. — Щях да твърдя, че не съм знаел нищо. Че съм се стремял да направя компанията известна и не съм обръщал внимание на ежедневните операции. Не съм знаел за офшорните сметки... Невинен съм. — Той замълча. — Но тя разбра. Онази кучка Касандра Райт разбра, че прехвърлям ценните си книжа на твое име и всичко се започна с това...

В този момент Джуъл си припомни как седеше в колата си, след като едва не бе излетяла от пътя, защото бе видяла съпруга си да целува ръцете на Гуен. Спомни си яростта, която я заливаше. Сети се как искаше да накара привилегированата, глезена и нищо незаслужаваща Гуен да си плати веднъж завинаги. Заслепена от

ревност и без да се замисли за последствията, Джуъл се беше обадила на Стан Жирар, за да му каже, че съпругата му не е по-добра от майка си, която е била уличница. Тогава му беше казала и това, че съпругът ѝ току-що е прехвърлил къщата на нейно име.

Джуъл огледа стаята, после обърна глава към високия прозорец, който ограждаше в рамка къс пусто небе. Гледката внезапно ѝ се стори ужасяваща.

Тя се обърна към Джеф.

— Защо не ми каза по-рано? Защо не сподели с мен какво става? Ако знаех, че е толкова зле и е свързано със съдилища и затвори... Защо не ми каза, по дяволите? — попита тя с нисък одрезгавял глас.

— По същата логика можеш да попиташ някой тибетец защо не общува с българи. Защото не говорят един и същи език, ето затова!

Джуъл се почувства странно откъсната. Съзнанието ѝ прескачаше от една мисъл на друга: завесите в стаята ѝ напомняха погребална агенция. Какво ли си мислеше Джеф в този момент? Чертите на лицето му, строгите очертания на устата и начинът, по който наблюдаваше преценяващо събеседника си, оставаха непроменени. И въпреки това сега той беше друг човек. Джеф беше разорен и щеше да влезе в затвора. Но това, което доминираше в съзнанието ѝ над всичко друго, бе мисълта, че тя беше допринесла за неговия крах. Джуъл знаеше, че тази мисъл ще я измъчва вечно. Тя осъзнаваше, че вината не е изцяло нейна, но в един кратък миг на яростна ревност тя беше отприщила процеса, навлякъл на съпруга ѝ обвинения, които не можеше да опровергае. Бе станало за част от секундата! Сега не ѝ оставаше нищо друго, освен безсмислен и плашещ безпорядък от думи за загуби на тримесечие, пенсионни сметки, загубени работни места, милиони долари, адвокати и още адвокати. Това бяха все неща, които не разбираше и за които не знаеше нищо. Някъде сред мътилката от вина и страх, изпълнила главата ѝ, тя таеше дребно и необяснимо зрънце на удивление и съжаление към Джеф, който някога я бе обичал толкова много.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ламборгинито си струваше всеки долар, платен за него, помисли си Джеф за стотен път. Седалката бе идеална за дългите му крака и за гърба. Всичко в колата беше перфектно — от елегантната сеплост на силуета и яркия, триумфален блясък на жълтата боя до меката копринена кожа на салона.

Той седна в колата и натисна педала на газта. Колата се втурна напред, сякаш ѝ беше проговорил и тя бе усетила променливото му настроение, което и той самият не можеше да определи.

Джеф беше ходил в старата къща до реката, където живееше баща му. Беше отишъл да види стареца, без сам да знае защо. Може би искаше да получи опрощение на греховете или да даде обяснение. Но се беше оказало, че както и пред следователите, съдиите и адвокатите, няма начин да докаже на баща си, че е невинен. Сякаш никой не разбираше, че Джеф не бе имал намерение това да се случи. „ДжефСан“ не трябваше да умира като огромен, задъхващ се звяр, който, сгромолясвайки се, бе помел всичко по пътя си.

— Нямахме какво да направя, татко — обясняваше той. За първи път след възмъжаването си бе готов да се разплаче. — Всичко започна да се разпада, не успях да го спра. Сякаш се давиш... или наблюдаваш как колата се носи към пропастта. Нещата се изплъзнаха от контрол.

— Фаустовски сделки, Джефи — отвърна старецът, поклащайки глава. Това беше единствената утеха, която баща му му беше предложил. — Фаустовски сделки.

Не му оставаше друго, освен да напусне дома, в който не беше получил утеха. Джеф пришпори прекрасната си кола на победител в посока, обратна на Райтстаун, където също не можеше да намери утеха. Вдясно от него се появи реката, пътят следваше извивките ѝ. Мъжът си спомни за картината с малкото самотно момиченце, което седеше, загледано в същата тази река. Уолтър Амбърн я бе нарисувал, а Джеф я бе купил. Сякаш от онзи ден не бяха изминали няколко години, а цял век.

Още щом видя картината, Джеф бе разбрал, че трябва да я има. Това беше преди да отиде на партито по случай рождения ден на Гуен Райт и преди да се запознае с Джуъл, която го насърчи да спечели милионите си и да сключи фаустовските сделки.

Върви сега, Джеф. Отиди на някое друго място. Не в съседния град. И не в някой голям град.

Той се беше нагледал на големи градове. Беше посетил всички големи градове в света — от Париж до Шанхай — и бе уморен от тях. Джеф беше уморен и от хората, от лицата, гласовете и безкрайното им бърборене, от техните прогнози и мнения. „Днес трябва да направиш това. Ако го направиш, ще получиш това. Ако получиш това, ще можеш да получиш още повече“.

„Не искам повече. Всъщност може би искам, но не знам какво. Знам, че не желая да се връщам в онази къща — моята къща. Къщата, която някога беше моя. Не искам да се връщам и при жената в тази къща. Другата жена, която исках, ме отблъсна. Тя лежеше на пода в краката ми и ме гледаше с ужас в големите си интелигентни очи. Не искам да се връщам на мястото, където тя живее. Сигурен съм в това“.

Пътят следваше реката в една падина между два хълма от ниска планинска верига, чието име Джеф не можеше да си спомни. Реката блестеше като диамантените гривни, които бе купил на Джуъл в дните, когато още му доставяше удоволствие да гледа как съпругата му се радва на подаръците. Тогава все още го интересуваше какво ще се случи с него.

Господи, как не му се искаше да го затворят в килия, като някоя мечка в зоопарк! Щеше да си седи с години в килията! Можеше да си позволи обжалване, или поне така казваха адвокатите. А ако то не доведеше до успех? Щяха да минат две години в ходене по съдилища, страх, свит стомах, пресъхнала уста и втренчени студени погледи, изпълнени с любопитство. Хората щяха да го съдят. Две години! Цели две години!

Погледни как пътят отпред лъкатуши нагоре по хълма! Под него е бляскавата река. Всичко е толкова красиво! Красивата Америка. На върха на хълма пътят се разклонява. Ако тръгнеш на север или юг, ще стигнеш до малко градче като това, от което се опитваш да избягаш. На изток има още един път и той води към друг град. Но на запад реката прави завой, лъкатуши и бяга от това място към истинския Запад.

Красивият американски Запад. Отлети на запад с реката, Джеф. Наслади се на деня. Обикни деня. Натискай здраво с крака си. Понеси се. Почувствай хладния вятър през широко отворените прозорци на ламборгинито. Нека сладкият въздух влезе в колата. Толкова е хладен и свеж! По-бързо! По-бързо!

На завоя колата прескочи дигата, полетя напред и спря долу в реката, където потъна в тихите води.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Погребението на Джеф Хенри бе семпло. Изглежда, поне веднъж в живота си Джуъл бе решила да прояви сдържаност.

— Доволна съм заради Джеф — сподели Гуен със Стан. Съпругът ѝ не отвърна нищо. — Мисля си колко много обичаше музиката и книгите, начина, по който говореше за история и философия. Той имаше блестящ ум. Трябва да признаеш, че беше и щедър. Виж какъв приют е основал за бездомните семейства. Осигурил го е за години напред.

— Добре е направил. Може би някои от хората, които са загубили домовете си заради рухването на „ДжефСан“, биха могли да живеят там. — Стан сви устни по добре познатия на Гуен начин.

— Мислиш ли, че ще успееш да му простиш някога? — попита тя.

Съпругът ѝ отметна косата, паднала над очите му, и я изгледа втренчено.

— Ще се постарая. Но не обещавам.

Гуен си мислеше, че това е последният ѝ разговор за Джеф Хенри. Един следобед обаче някой почука на вратата ѝ. Тя отвори и видя Джуъл, застанала на прага. Изглеждаше променена и различна. Гривните от злато и диаманти бяха изчезнали, както и големите висящи обеци, които Каси намираще за вулгарни. Джуъл беше облечена с пола от туид и кашмир пуловер. Лицето ѝ също изглеждаше променено. Под очите ѝ личаха тъмни кръгове от умора, а отстрани на устата ѝ имаше едва забележими бръчици. Косата ѝ си оставаше лъскава и с абаносов цвят, но тя я беше прибрала в кок отзад на тила, вместо да я остави да пада върху раменете.

— Може ли да вляза? — попита тя.

Гуен кимна мълчаливо и я въведе в хола.

— Исках да се сбогуваме — каза Джуъл. Както и при първата им среща с Гуен, отново тя бе подхванала разговора.

— Заминаваш ли?

— Напускам Райтстаун. Вече продадох къщата и се връщам у дома — там, където израснах. Две от сестрите ми все още живеят там. Съпругът на Пеги я напусна след раждането на третото им дете, затова ще купя къща, а тя и децата ще дойдат да живеят при мен.

— Това звучи много... — Гуен се опита да намери подходящата дума и най-накрая добави: — ... практично.

— Вече няма да съм сама — отвърна Джуъл. — Онзи ден осъзнах, че така и не пуснах корени в Райтстаун. — После изведнъж се усмихна с нейната голяма, топла усмивка. — По дяволите, защо мислиш, че дойдох тук, за да се сбогувам с теб? Ти и Патси Алън сте единствените хора, които познавам добре. Толкова е жалко!

Гуен също се засмя. Джуъл внезапно доби предишното сериозно изражение.

— Мислиш ли, че го е направил нарочно, Гуен? — тихо попита тя. — Не спирам да си повтарям, че той не би го направил и това е било нещастен случай, но ти го познаваше по-добре от мен. И мисля...

— Не мисли за това! — прекъсна я Гуен. Заповедните нотки в гласа ѝ изненадаха и двете. — Майка ми винаги казваше „не си търси белята“ и това ме вбесяваше. Сега знам, че понякога можем да направим само това. Просто живей живота си и не поглеждай назад.

Джуъл кимна и се обърна, за да си върви. После се спря.

— Завистта е ужасно чувство, нали?

— Да, така е — отвърна Гуен.

Джуъл тръгна и Гуен я изпрати до вратата.

— Ако вятърът те доведе някога в моя край, ела да посетиш новия ми магазин — каза Джуъл. — Ще отворям клон на „Минали времена“.

ЕПИЛОГ

Каси караше по тихата улица в Бруксайд — едно от първите предградия на Райтстаун, населено предимно с работници и служители в стъклозавода. Улиците образуваха спретната мрежа с редици семпли, еднотипни къщи, сред които тук-там се мяркаха семейни магазинчета, последвани от нови редици къщи. Магазините не бяха модерни, а домовете не бяха нови. Но парцелите, на които бяха изградени къщите, имаха прилични размери, освен това наблизко се простираше парк с велосипедни и пешеходни алеи.

Каси стигна до къщата, към която се бе запътила. Тя поклати глава и въздъхна — както винаги, когато паркираше на алеята. Цялата предна морава беше обрасла с глухарчета, а тревата не беше косена от поне три седмици. Отстрани на пешеходната пътека, която минаваше между къщата и съседския двор, се бяха разпрострели няколко плевела. Ако това беше къщата на Каси, тя моментално щеше да коленичи и да изскубне вредното растение. Но къщата не беше нейна, а на Гуен и Стан. Каси отново въздъхна. Стан полагаше старания, но дори и след тези три години, преживени в къща, той си оставаше градско момче. Разсъждаваше като човек, който живее под наем и очаква хазяите да свършат необходимото за поддръжката на дома. Но това очевидно не притесняваше съпругата му. Следователно и тъщата нямаше да обели дума по въпроса, каза си твърдо Каси. Със Стан бяха изминали дълъг път и Касандра нямаше намерение да направи нещо, което да застраши новото им примирие. Ако го направеше, Уолтър щеше да я смърти.

Тя все още помнеше деня, в който Стан я бе попитал дали може да отиде в офиса ѝ, за да поговорят. Това се беше случило около шест месеца след банкрута на „ДжефСан“ и нещастния случай с Джеф Хенри. Поне това беше официалното становище за катастрофата, макар някои хора да се съмняваха в това.

Стан крачеше наоколо нервно, преди да премине към същността. Накрая се пристраши.

— Има една къща — започна той. — Гуен много иска да я купим. Аз също, сега когато... — Той млъкна. — Ще оставя Гуен да ти каже добрата новина. Истината е, че искаме да купим тази къща. Тя се намира в стар квартал, но е добре поддържана. Агентите по недвижимите имоти твърдят, че е добра инвестиция и няма да хвърлим парите си на вятъра. — Той пое дълбоко дъх. — Само че не можем да си я позволим. Смятам да започна бизнеса си отново, но за това ще ми трябват всички пари, които получих за сервиза. Книгата на Гуен се продава добре, но трябва време, за да се утвърди като писател, а ние искаме да се преместим през следващите няколко месеца преди... — Той пак се спря. — Гуен ще ти каже за това. Точно сега не можем да направим ипотека, защото не печеля достатъчно. Затова се чудех дали... — продължи той.

— Ще се радвам, ако ми позволите да ви дам пари, за да си купите каквато къща пожелаете, Стан — прекъсна го Каси щастливо.

— Надявах се да ни дадеш парите назаем — отвърна той.

Касандра познаваше добре зет си и затова не се опита да го убеди, че парите не значат нищо за нея и ще е глупаво двамата с дъщеря ѝ да се ограничават без причина.

— Искаш да сключим договор в присъствието на адвокати или просто можем да си стиснем ръцете? — попита тя веднага.

Каси спря колата на алеята. Още преди да е влязъл в къщата на Гуен, човек можеше да разбере, че в нея няма махагонови мебели, персийски килими или сребърни прибори. Хората, които притежаваха такива вещи, не търпяха плевели и глухарчета. Единственото общо нещо между тази къща и дома, в който Гуен бе израснала, беше редицата червени кленове, които ограждаха предната морава. Докато излизаше от колата, на Каси ѝ се стори, че младите дървета са избуяли.

Входната врата на къщата се отвори и едно малко същество се стрелна през предната морава, за да се хвърли в прегръдките на Касандра.

— Бабо! — изписка двегодишният Стенли Жирар-младши, когото наричаха Малкия Стан.

— Идваме след минута. Големия Стан си купи нов фотоапарат, който смята да изпробва днес. Още се занимава с него — обади се

Гуен от прага. Тя се прибра отново и Малкия Стан започна да изнудва Каси за сладолед.

— Искам сладолед във фунийка, бабо! Сладолед във фунийка — примоли ѝ се той.

— Непоправим си — отвърна Каси и се наведе да го прегърне.

Малкия Стан не се предаваше. Веднага се отскубна от прегръдката ѝ.

— Сладолед във фунийка! — каза детето твърдо. Макар да знаеше, че не бива да го насърчава, Каси се разсмя.

— Добре, печелиш — отвърна тя. — Ще ти купим сладолед във фунийка.

— Шоколадов — уточни с усмивка Малкия Стан.

— Играе си с нас, както си иска — рече Гуен, която се присъедини към тях. Зад нея вървеше Големия Стан, както го наричаха вече, и в движение нагласяше фотоапарата. Тримата членове на семейство Жирар и Касандра се насочиха към колата на Каси.

— Уолтър ще се присъедини към нас в Музея на стъклото — каза Каси на Гуен. — Преди два дена завърши рисуването на диорамата за фона и се боеше, че няма да изсъхне навреме за откриването на изложбата. Но преди малко ми се обади и каза, че всичко е наред. Сега подреждат статуетките пред диорамата.

— Хареса ми скицата, която направи. Прилича на убежището ми на хълма — каза Гуен.

— Тъкмо това целяхме — отвърна Каси.

Гуен стисна ръката на майка си.

— Благодаря ти, мамо — каза тя. — Благодаря ти за изложбата „Колекцията от Ню Орлиънс“.

— Статуетките са красиви и хората трябва да ги видят — отговори Каси. — Освен това ми е време да порасна.

Малкия Стан бе изтичал пред тях и бе стигнал до младите кленови дървета в края на двора.

— Миличък, не се отдалечавай повече! — извика майка му.

Той се извърна, замръзна на място и загледа внимателно майка си с лукав поглед, сякаш се опитваше да реши дали да ѝ се подчини или не. Нещо в непреклонната поза на детето и решително наклонената му главица напомни на Каси за баща ѝ и дядо ѝ, независимо от факта, че между тях нямаше кръвна връзка. Тя си представи как един ден

Малкия Стан застава начело на стъклозавода „Райт“ и живее в имението на семейство Райт. Тези неща не бяха приемливи за майка му. Гуен бе открила своя път. Но малкото човече, което стоеше пред тях, имаше право на свой собствен път.

Малкия Стан бе решил да се подчини на нареждането на майка си. Той се затича към Гуен, която го грабна в прегръдките си и го залюля. Въздухът се изпълни със звучния им смях.

Каси ги наблюдаваше. „Гуен измина толкова дълъг път. Наистина дълъг път“, помисли си тя. Сега, докато я наблюдаваше, ѝ бе почти невъзможно да си представи неувереното, нещастно момиче, което някога завиждаше на красавицата Джуъл Феърчайлд. Пряко волята си Касандра усети, че очите ѝ се наливат със сълзи.

— Каси, застани до тях — нареди ѝ Стан, който бе приготвил фотоапарата.

Тъща му премигна, за да спре сълзите, и се приближи с усмивка към детето, което някога бе приютила, и неговата рожба.

Двете жени с Малкия Стан в ръцете на Гуен застанаха една до друга в ярката слънчева светлина на утрото. Пред тях се изправяше къщата на Гуен и Стан, който беше възможно най-подходящият съпруг за нея. Зад тях стърчаха червените кленове, които Гуен беше посадила като спомен от градините и горите на стария си дом.

Разнесе се механично жужене и Големия Стан започна да прави снимки, запечатвайки мига. Снимките щяха да бъдат копирани върху хартия и съхранени, за да им напомнят за този прекрасен момент през идващите години, изпълнени с радост и болка.

Каси знаеше, че няма да са ѝ потребни снимки, защото смехът, слънчевата светлина и обичта вече се бяха запечатали в съзнанието и в сърцето ѝ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.